

Załącznik nr 1 do projektu Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Lubelskiego
na lata 2014 – 2020

Aneks diagnostyczny

Regionalny Program Operacyjny Województwa Lubelskiego na lata 2014 - 2020

Spis treści

Demografia	3
Podstawowe wskaźniki gospodarki	7
Badania i innowacje.....	9
Technologie informacyjno – komunikacyjne.....	12
Przedsiębiorczość	16
Poszanowanie energii (odnawialne źródła energii, efektywność energetyczna).....	20
Przeciwdziałanie skutkom zmiany klimatu.....	24
Gospodarka odpadami	28
Infrastruktura komunalna	31
Ochrona bioróżnorodności.....	35
Dziedzictwo kulturowe, środowisko miejskie	39
Transport i komunikacja.....	42
Rynek pracy	47
Kształcenie ustawiczne i zawodowe.....	55
Edukacja	59
Zagrożenie wykluczeniem społecznym	62

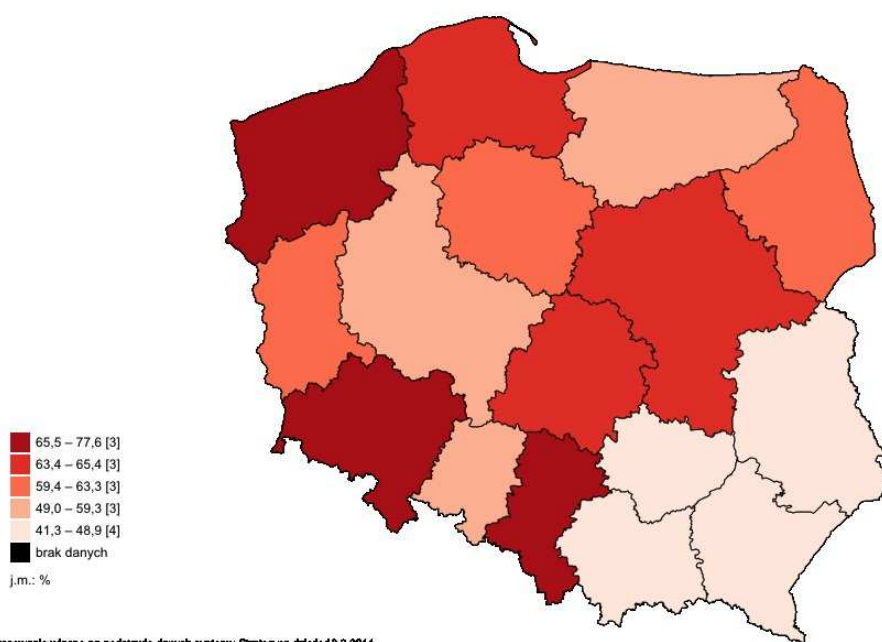
Demografia

Województwo lubelskie położone jest w południowo-wschodniej części Polski. Zajmuje 25 122 km², co stanowi 8% powierzchni kraju.

Od połowy lat dziewięćdziesiątych, w wyniku występującego ujemnego przyrostu naturalnego i ujemnego salda migracji, z roku na rok systematycznie maleje liczba ludności województwa lubelskiego. W końcu grudnia 2012 roku region zamieszkiwało 2 165,7 tys. Osób (5,6% ogółu ludności Polski). W porównaniu do poprzedniego roku liczba ludności zmalała o 6,2 tys. osób, a w stosunku do 2005 roku o blisko 14 tys. osób. W kraju w porównaniu do 2011 roku odnotowano ubytek liczby ludności o 5,1 tys., a w stosunku do 2005 roku wzrost o 376 tys. osób. . .

Malejąca liczba ludności odbija się na gęstości zaludnienia, która jest niższa niż średnio w Polsce. W 2012 roku na 1 km² powierzchni przypadało statystycznie 87 osób (w kraju 123). Województwo lubelskie odznacza się również niższym niż średnia w kraju poziomem urbanizacji. W 2012 roku w 42 miastach zamieszkiwało nieco ponad 1 mln osób, tj. 46,4% ogółu ludności, co uplasowało województwo na 14 pozycji wśród polskich regionów. Przeciętnie w kraju ludność miast stanowiła 60,6% ogółu populacji. Od 2005 roku liczba mieszkańców w miastach w Lubelskiem zmniejszyła się o 11,7 tys. osób, a na terenach wiejskich o 2,3 tys.

Mapa nr 1. Wskaźnik urbanizacji (%)

W 2012 roku jedynie dwa powiaty odnotowały przyrost liczby mieszkańców: powiat lubelski ziemski o 1,0 tys. osób (0,7%) i w powiat łęczyński o 100 osób (0,1%). Główną przyczyną zwiększenia liczby ludności w powiecie lubelskim ziemskim, podobnie jak w latach ubiegłych, był rozwój strefy podmiejskiej , która jest stale zasilana byłymi mieszkańcami Lublina. Z kolei w powiecie łęczyńskim przyrost liczby ludności wystąpił w wyniku dodatniego przyrostu naturalnego. W pozostałych powiatach województwa odnotowano spadek liczby mieszkańców, w tym największy w powiecie ryckim o 0,9%, w hrubieszowskim i krasnostawskim po 0,8%.

W ostatnich latach systematycznie malała liczba dzieci i młodzieży z równoczesnym wzrostem liczby ludności w starszych rocznikach. Główną przyczyną tych zmian było przesuwanie się w czasie wyżów i niżów demograficznych przez kolejne grupy wieku, a także obserwowany od początku lat 90-tych spadek dzietności kobiet (1,299 w 2012 roku) oraz wydłużenie się przeciętnego czasu trwania życia (81,5 lat dla kobiet i 72,4 dla mężczyzn).

Z analizy danych dotyczących liczby ludności według biologicznych grup wieku wynika, że w końcu 2012 roku dzieci w wieku do 14 roku życia stanowiły ponad 15,0% ogółu populacji, ludność dorosła od 15 do 64 lat 70,0%, a w wieku 65 lat i więcej prawie 15,0%. W porównaniu do 2005 roku liczba dzieci zmalała o 43 tys., osób dorosłych o 9,4 tys., a osób starszych wzrosła o 38,5 tys. Według wyników spisu 2011 roku ludność w wieku przedprodukcyjnym (od 0 do 17 lat) stanowiła 18,6% ogółu mieszkańców województwa, w wieku produkcyjnym (od 18 do 64 lat – mężczyźni i od 18 do 59 lat – kobiety) 63%, a poprodukcyjnym (65 lat i więcej – mężczyźni i 60 lat i więcej – kobiety) 18,4%.

W ostatnim okresie w wyniku zachodzących niekorzystnych zmian demograficznych zwiększyła się również mediana wieku ludności. W 2012 roku statystyczny mieszkaniec województwa lubelskiego był w wieku 38,6 lat, przy czym mężczyzna miał 36,7 lat, a kobieta 40,7 lat. Mieszkańcy wsi byli młodszy od mieszkańców miast, ich wiek środkowy wyniósł 38,1 lat wobec 39,2 mieszkańców miast.

W wyniku ujemnego salda migracji stałych liczba mieszkańców województwa lubelskiego w 2012 roku zmniejszyła się o 5172 osoby. W miastach ubyło 4411 mieszkańców, a na wsi 761 osób. Współczynnik migracji ogółem osiągnął wartość minus 2,38‰ wobec minus 2,36‰ sprzed roku. Saldo migracji zagranicznych przyjęło ujemną wartość i wyniosło minus 0,07‰ wobec minus 0,08‰ sprzed roku. Największy ubytek ludności na 1000 mieszkańców ze względu na występujące ujemne saldo migracji wystąpił w powiecie hrubieszowskim (6,89 osób), ryckim (5,31) i tomaszowskim (5,06). Przyrost liczby ludności odnotowano tylko w powiecie lubelskim (7,08) i zamojskim (0,84).

Zarówno wśród osób, które przybyły do województwa lubelskiego na stałe w ruchu wewnętrznym jak i wśród osób, które wyjechały z województwa lubelskiego przeważały osoby młode. Najczęściej migrowały osoby będące w wieku od 25 do 29 lat (napływ - 18,8%, odpływ - 22,3%), od

30 do 34 lat (napływ - 14,1%, odpływ - 16,1%) oraz dzieci w wieku do 4 lat (napływ - 11,3%, odpływ - 10,8%).

W 2012 roku z powodu wyjazdu na stałe za granicę województwo lubelskie opuściło 351 mieszkańców, natomiast przybyło z zagranicy na stałe 505 osób (przede wszystkim z Wielkiej Brytanii 33%, Stanów Zjednoczonych 11,1% i Włoch 9,1%). Najwięcej osób wyemigrowało do Wielkiej Brytanii (31,9% ogółu emigrantów), następnie do Niemiec (16,8%) oraz do Włoch (7,9%). Wśród wyjeżdżających ok 30% stanowiły osoby młode w wieku 25-34 lata. Rozwój demograficzny województwa lubelskiego jest zróżnicowany przestrzennie. Sytuację tę obrazują wyniki analiz przeprowadzonych przez Urząd Statystyczny w Lublinie, wskazujące obszary rozwojowe i depopulacyjne. W 2012 roku województwo lubelskie należało do grupy województw, które nie wykazywały aktywności demograficznej, czyli odnotowano w nich ubytek ludności. W regionie wystąpił zarówno ujemny przyrost naturalny jak i ujemne saldo migracji, przy czym ubytek ludności, podobnie jak w 2011 roku, spowodowany był w większym stopniu ujemnym saldem migracji niż ujemnym przyrostem naturalnym (Typ G zgodnie z zastosowaną typologią).

Mapa nr 2. Typologia demograficzna w 2012 roku

Typy rozwojowe – (aktywne) przyrost liczby ludności

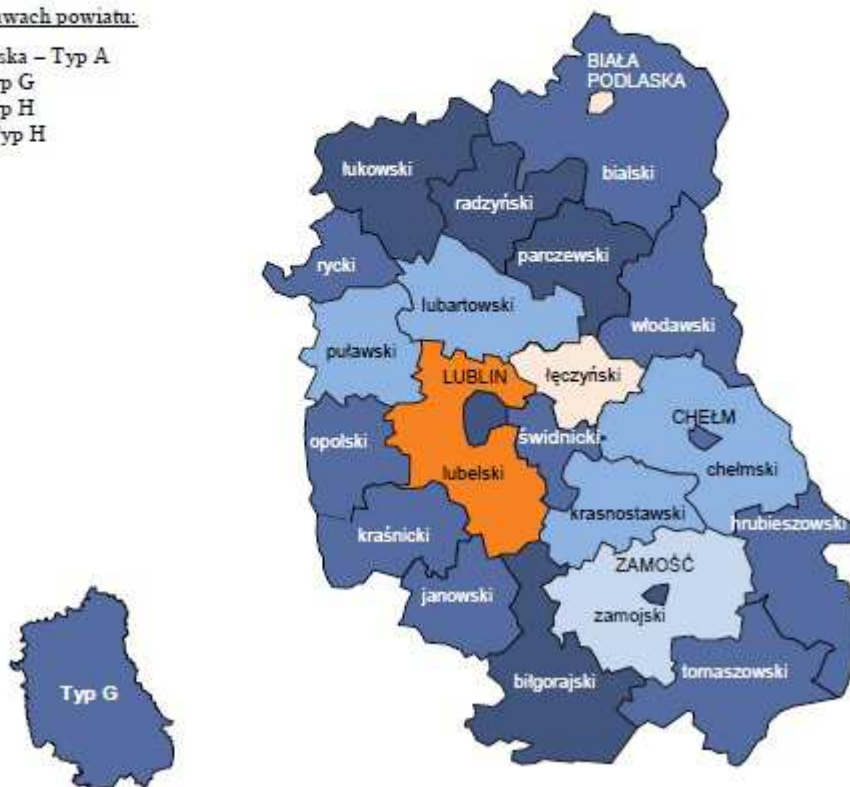
Typ A	dodatni przyrost naturalny przewyższa ujemne saldo migracji
Typ B	dodatni przyrost naturalny jest wyższy od dodatniego salda migracji
Typ C	dodatni przyrost naturalny jest niższy od dodatniego salda migracji
Typ D	ujemny przyrost naturalny jest kompensowany przez dodatnie saldo migracji

Typy regresyjne – (nieaktywne) spadek liczby ludności

Typ E	ujemny przyrost naturalny nie jest kompensowany przez dodatnie saldo migracji
Typ F	ubytek ludności powodowany jest w większym stopniu ujemnym przyrostem naturalnym niż ujemnym saldem migracji
Typ G	ubytek ludności powodowany jest w większym stopniu ujemnym saldem migracji niż ujemnym przyrostem naturalnym
Typ H	dodatni przyrost naturalny nie kompensuje ujemnego salda migracji

Miasta na prawach powiatu:

- Biała Podlaska – Typ A
- Chełm – Typ G
- Lublin – Typ H
- Zamość – Typ H

Źródło: Ludność, ruch naturalny i migracje w województwie lubelskim w 2012 r. Urząd Statystyczny w Lublinie, 2013

Opracowana przez Główny Urząd Statystyczny „Prognoza ludności na lata 2008 – 2035” zakłada, że do roku 2035 liczba ludności w województwie lubelskim osiągnie poziom 87% liczby ludności odnotowanej w roku 2010. Oznacza to drastyczny spadek liczby ludności o 280 tys. i przyspieszenie niekorzystnego kierunku zmian.

W prognozowanym okresie nastąpią bardzo znaczące i w większości niekorzystne zmiany liczby i struktury ludności według grup biologicznych. W konsekwencji w końcu 2035 roku ludności w wieku przedprodukcyjnym będzie o 33% mniej niż na koniec 2008 roku. Następować będzie także coraz szybszy spadek liczby ludności w wieku produkcyjnym, przy jednoczesnym dynamicznym przyroście grupy osób w wieku poprodukcyjnym.¹

¹ Ludność, ruch naturalny i migracje w województwie lubelskim w 2012 r. Urząd Statystyczny w Lublinie, 2013

Struktura ludności w województwie lubelskim ulega ciągłym zmianom.. W regionie występuje utrzymujący się od lat proces starzenia się społeczeństwa. Systematycznie maleje liczba dzieci i młodzieży z równoczesnym wzrostem ludności w starszych rocznikach. Jednocześnie liczba mieszkańców maleje od wielu lat ze względu na występującą przewagę liczby osób, które wymeldowały się z pobytu stałego (odpływ), nad liczbą osób nowo zameldowanych na pobyt stały (napływ). Według prognoz demograficznych w najbliższym okresie nastąpi przyspieszenie niekorzystnego kierunku zmian polegającego na malejącej liczbie ludności.

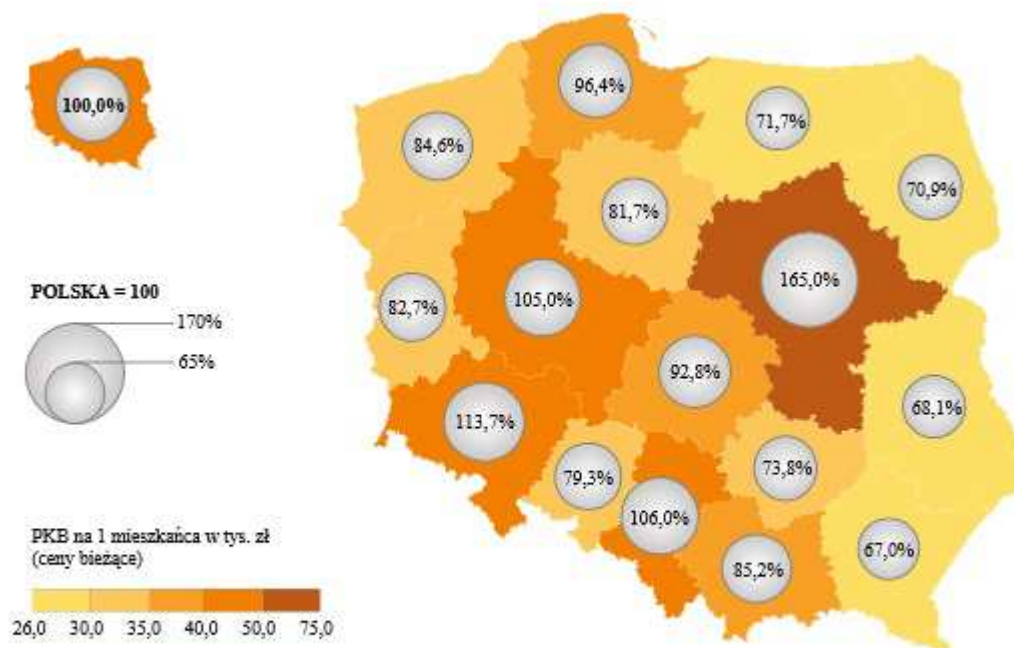
Podstawowe wskaźniki gospodarki

W 2012 r. szacunkowa² wartość produktu krajowego brutto wytworzonego w województwie lubelskim wyniosła 61 180 mln zł i wzrosła w stosunku do 2011 r. o 4,5%. W kraju wartość PKB wzrosła o 4,4%. Udział województwa w wytworzeniu krajowego PKB spadł w porównaniu z 2005 r. z 3,9% do 3,8%. Usytuowało to lubelskie na 9 miejscu w kraju. Województwo lubelskie, z wartością PKB na 1 mieszkańca wynoszącą 28 211 zł zajęło przedostatnie miejsce w kraju. Wskaźnik ten stanowił 68,1% wartości średniej krajowej, podczas gdy w 2005 r. był o 0,3 p.proc. wyższy.

Mapa nr 3. Produkt krajowy brutto na 1 mieszkańca według województw w 2012 r. (ceny bieżące)

---

² Wstępne szacunki produktu krajowego brutto według województw w 2012 r. (opracowanie eksperymentalne)
GUS, Urząd Statystyczny w Katowicach, styczeń 2014

Źródło: Wstępne szacunki produktu krajowego brutto według województw w 2012 r. (opracowanie eksperymentalne), GUS, 2014

W 2011 r. wartość dodana brutto w województwie lubelskim wyniosła 51 428 mln zł, co stanowiło 3,8% WDB w kraju. W porównaniu z 2010 r. była ona wyższa o 8%, a w kraju o 7,6% (w stosunku do roku 2005 odpowiednio o 52 i 55%). Największy udział w generowaniu wartości dodanej brutto miały jednostki instytucjonalne związane z usługami – 64%, a następnie działalnością przemysłową – 19,7%, budownictwem – 7,6% i rolnictwem – 8,7%. Strukturę wojewódzką wartości dodanej brutto według sektorów instytucjonalnych różni od struktury krajowej niższy o 12 p.proc. udział sektora przedsiębiorstw, a wyższy o 7,3 p.proc. udział sektora gospodarstw domowych oraz o 6,4 p.proc. udział sektora instytucji rządowych i samorządowych.

W przeliczeniu na 1 pracującego wartość dodana brutto w województwie lubelskim wyniosła 67 241 zł, co sytuowało województwo na ostatnim miejscu w kraju. Wskaźnik ten stanowił 69,9% średniej krajowej, podczas gdy w 2010 r. był o 0,2 p.proc. niższy.³

Województwo lubelskie od wielu lat zajmuje ostatnie miejsca w kraju pod względem wartości produktu krajowego brutto i wartości dodanej brutto. Jednocześnie spada udział województwa w wytworzeniu PKB. Struktura wartości dodanej brutto różni się znacząco od struktury krajowej przede wszystkim niższym udziałem sektora przedsiębiorstw.

³ Produkt krajowy brutto w województwie lubelskim w 2011 r., Urząd Statystyczny w Lublinie, listopad 2013

Badania i innowacje

W badaniu regionalnego potencjału innowacyjnego obejmującego wszystkie regiony UE-27, województwo lubelskie zaklasyfikowano do grupy **regionów o niskiej innowacyjności** (tzw. słabe dyfuzory), zdolnych raczej do absorpcji innowacji wytwarzanych gdzie indziej, niż do generowania innowacji przełomowych, rozpoczynających nowe fale rozwoju gospodarczego. W ostatnich latach **podnoszenie innowacyjności przedsiębiorstw odbywało się głównie w drodze zakupu** maszyn i urządzeń technicznych, inwestycji w budynki i budowle, zakupu gruntów oraz szkoleń pracowników w związku z zakupem technologii lub maszyn i urządzeń. Najważniejsze z punktu widzenia rozwoju innowacyjnego regionu: badania i rozwój, stanowią znikomą część aktywności podmiotów gospodarczych.

W województwie lubelskim wskaźnik **wartości nakładów na B+R w relacji do PKB** (GERD) wynosił w 2010 roku 0,6% PKB, co jest wartością **niezwykle niską** w stosunku do zakładanego przez UE 2020 celu 3% PKB w roku 2020, a nawet w stosunku do celu wyznaczonego dla Polski (1,7% PKB). Dodatkowo **niemal połowa nakładów ponoszona jest w sektorze szkolnictwa wyższego**, a tylko 13% w sektorze przedsiębiorstw (w kraju odpowiednio 37% i 26,6%). W strukturze nakładów na B+R największa część środków przeznaczana jest **na badania z dziedziny nauk rolniczych, inżynieryjnych i technicznych oraz przyrodniczych**, co wskazuje na specjalizację w zakresie badań **zgodną z profilem gospodarczym regionu**.

Ponadto niskie są **przeciętne nakłady ponoszone na działalność innowacyjną** i kształtują się na poziomie 0,59% wartości dla kraju w sektorze usług i 2,56% dla przedsiębiorstw przemysłowych. Środki własne przedsiębiorstw były stale decydującym źródłem finansowania innowacji. W przemyśle w 2010 r. obejmowały one 80,5% nakładów, podczas gdy środki pozyskane z zagranicy dostarczyły 6,8%, a budżet państwa 2,9% działalności innowacyjnej województwa. W usługach znaczenie środków własnych przedsiębiorstw znacząco zmniejszyło się, wzrosło natomiast znaczenie środków pozyskiwanych z zagranicy, które dostarczyły około 6% nakładów innowacyjnych w sektorze usług.⁴

Poważnymi barierami są także: **brak kompleksowego systemu wspierania przedsiębiorstw** w zakresie tworzenia i absorbowania innowacji, ograniczony dostęp do wiedzy, trudność w znalezieniu partnerów do współpracy oraz brak wykwalifikowanego personelu i brak informacji na temat rynków. Kluczowa w tym zakresie jest zatem kwestia **niskiego poziomu współpracy B+R z podmiotami gospodarczymi** oraz niedostosowanie oferty usług instytucji otoczenia biznesu do potrzeb MŚP, transfer wiedzy z ośrodków B+R do przedsiębiorstw,

---

⁴ Diagnoza lubelskiego rynku innowacji- synteza ekspertyz na potrzeby RSI 2020, Załącznik do Regionalnej Strategii Innowacji Województwa Lubelskiego do 2020 roku, Departament Gospodarki i Innowacji, UMWL

niedostosowanie oferty sektora B+R do popytu na innowacje ze strony przedsiębiorstw.⁵

W efekcie przedsiębiorstwa innowacyjne w województwie lubelskim stanowiły w 2011r. w sektorze usług 9,74%, a wśród przedsiębiorstw przemysłowych 19,34% (w kraju odpowiednio: 11,57% i 16,10%), co dodatkowo jest pochodną innowacji wdrażanych w kilku największych firmach. Większość przedsiębiorstw w województwie lubelskim zaliczana jest do branży średniej i niskiej techniki, co wynika m.in. z niewielkiej skali innowacyjności oferowanych przez nie produktów i usług, a to z kolei ma dalszy wpływ na ich niską konkurencyjność. Ponadto przedsiębiorstwa w województwie lubelskim mają niemal **najniższy w kraju udział sprzedaży produktów innowacyjnych w przychodach netto (5,34%)**, co oznacza, że nie potrafią przełożyć prowadzonej działalności innowacyjnej na sukces ekonomiczny.⁶

W województwie lubelskim brak jest kompleksowego systemu wspierania przedsiębiorstw w zakresie tworzenia i absorbowania innowacji, głównie w ramach bezpośredniej współpracy z jednostkami badawczo-rozwojowymi. Mimo istniejącego potencjału sektora B+R, przedsiębiorstwa na terenie Lubelszczyzny charakteryzują się niskim stopniem absorpcji wiedzy, a współpraca firm z sektorem B+R funkcjonuje w regionie na bardzo niskim poziomie (80,2% przedsiębiorstw nie prowadzi takiej współpracy).⁷ **Wkład instytucji sektora B+R** Lubelszczyzny w rozwój innowacyjności gospodarki jest **bardzo niski**, co częściowo wynika z faktu, że prowadzone prace badawcze koncentrują się na zakresie **badaw podstawowych**, ale także z **niskiego poziomu komercjalizacji efektów badań**. Ponadto zasięg działalności sektora B+R obejmuje głównie teren województwa lubelskiego. Niski jest niestety poziom współpracy naukowo-badawczej na poziomie międzynarodowym. Według stanu po rozstrzygnięciu 274 konkursów 7. Programu Ramowego podmioty z województwa lubelskiego realizowały 30 projektów, co stanowiło jedynie 2,6% wszystkich projektów 7 Programu Ramowego realizowanych w Polsce.⁸

System instytucji wspierających działalność przedsiębiorstw jest dobrze rozwinięty w aspekcie ilościowym, o czym świadczy 50 funkcjonujących ośrodków innowacji i przedsiębiorczości, reprezentujące 8 na 10 wszystkich typów OIP. Skala ich oddziaływania jest jednak niewystarczająca, zwłaszcza w odniesieniu do wspierania innowacyjności. Największe skupisko OIP znajduje się w Lublinie, Puławach i Biłgoraju. Analiza OIP w zakresie finansowania innowacyjności i przedsiębiorczości w regionie lubelskim wymaga podkreślenia bardzo niewielkiej oferty dla sektora mikro- oraz małych i średnich przedsiębiorstw. Ośrodki oferujące ten typ pomocy są praktycznie trudno dostępne dla przedsiębiorstw z północno-wschodniej części województwa poprzez odległość,

⁵ „Potencjał instytucji naukowo – badawczych Lubelszczyzny”, Projekt Kapitał Intelktualny Lubelszczyzny, Prof. dr hab. Irena Machaj, 2011,2011,

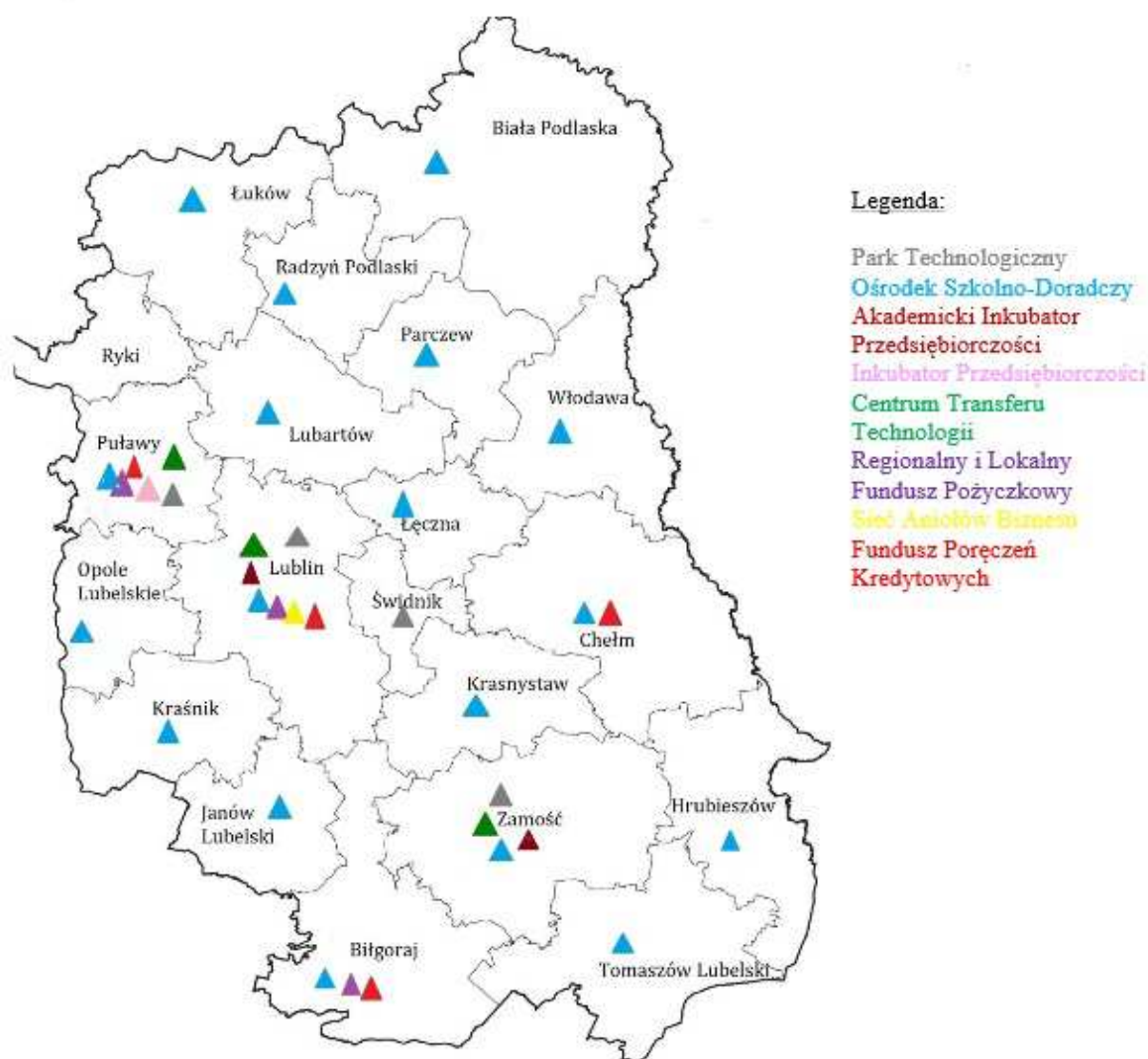
⁶ Diagnoza lubelskiego rynku innowacji- synteza ekspertyz na potrzeby RSI 2020, Załącznik do Regionalnej Strategii Innowacji Województwa Lubelskiego do 2020 roku, Departament Gospodarki i Innowacji, UMWL

⁷ Tamże

⁸ Potencjał placówek naukowo-badawczych województwa lubelskiego, Agnieszka Olechnicka, Adam Płoszaj, 2012

w jakiej się znajdują.

Mapa nr 4. Przestrzenne rozmieszczenie OIP w województwie lubelskim

Źródło: „Analiza istniejącej infrastruktury wspierania przedsiębiorczości i innowacji”, KIL, 2011

Niska innowacyjność województwa przejawia się przede wszystkim w niskim poziomie nakładów na badania i innowacje. Dodatkowo niekorzystna struktura tych nakładów świadczy o niewielkim zaangażowaniu przedsiębiorstw w tworzenie oraz wdrażanie nowych rozwiązań. Podstawowym problemem jest brak odpowiednich środków, które przedsiębiorstwa mogłyby lokować w przedsięwzięcia innowacyjne, często obarczone wyższym ryzykiem biznesowym. Taki stan rzeczy

powoduje, iż większość przedsiębiorstw z województwa lubelskiego charakteryzuje się niską konkurencyjnością oferowanych produktów oraz usług.

Poważną barierą w podnoszeniu konkurencyjności gospodarki jest niski stopień współpracy pomiędzy sferą naukową, w tym badawczo-rozwojową, a przedsiębiorstwami oraz brak kompleksowego systemu wspierania przedsiębiorstw w zakresie tworzenia i absorbowania innowacji.

Technologie informacyjno – komunikacyjne

Przestrzeń wirtualna stwarza szerokie możliwości dla rozwoju gospodarki, zwiększenia dostępności usług publicznych oraz ograniczenia wykluczenia społecznego. Ze względu na wzrastającą potrzebę korzystania z sieci globalnej, polskie przedsiębiorstwa dostrzegają ogromną potrzebę rozbudowy infrastruktury związanej z dostępem do Internetu poprzez łącza szerokopasmowe. Pomimo zwiększonych inwestycji na tle krajów europejskich Polska zajmuje dalekie miejsce (tylko przed Rumunią i Litwą).

W województwie lubelskim w 2012 roku dostęp do Internetu posiadało aż 94,4% przedsiębiorstw, a tym samym 1,2 pkt. proc. więcej niż średnio w kraju. Własną stronę internetową posiadało 58,6% podmiotów (w kraju 67,6%). Przedsiębiorstwa otrzymujące zamówienia poprzez sieci komputerowe w województwie lubelskim w 2011 roku stanowiły jedynie 6,4%, wszystkich przedsiębiorstw przy średniej dla Polski 10,9%, zaś przedsiębiorstwa składające zamówienia tą drogą to 16,3% w regionie i 19,3% w kraju, przy czym są to przeważnie podmioty duże.⁹

Niższa niż średnia krajowa była popularność stosowania faktur elektronicznych – otrzymywało je 14,2% (14,6%) przedsiębiorstw a 4,5% (6,3%) wysyłało.¹⁰

Przedsiębiorstwa pod kątem zatrudniania specjalistów z dziedziny TIK wypadają słabiej niż w większości innych regionów. Główny Urząd Statystyczny przeprowadził badanie¹¹ rozpatrujące powyższe zagadnienie, z którego wynika również słaba pozycja województwa odnośnie zapewnienia szkoleń podnoszących umiejętności z zakresu TIK.

W sferze przedsiębiorstwa TIK są ważne dla efektywności procesów wewnętrznych, szczególnie w zakresie redukcji kosztów i zwiększenie elastyczności, jak również w powiązaniach z dostawcami i klientami oraz w kontaktach z bankami i instytucjami administracji publicznej. Internet oraz inne technologie mobilne, znacząco wspomagają przygotowanie i opracowanie oferowanych produktów i usług, tworzenie nowych produktów i form ich dostaw. Dzięki zastosowaniu ICT zwiększa się komfort klientów, elastyczność i efektywność procesów wewnętrznych przedsiębiorstwa, a w konsekwencji ogólna spójność wyników informatyzacji przemysłowej i biznesu. Należy również

---

⁹ BDL

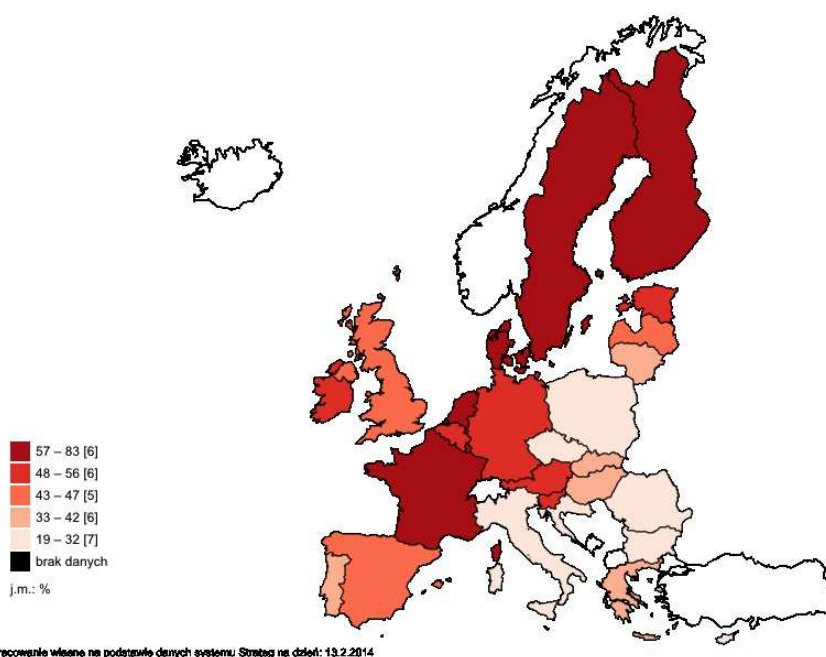
¹⁰ *Cyfryzacja w regionie lubelskim a rozwój przedsiębiorczości w sferze ICT, Projekt Kapitał Intelktualny Lubelszczyzny, dr Andrzej Bobyk, 2011*

¹¹ „Wykorzystanie technologii informacyjno-(tele)komunikacyjnych w przedsiębiorstwach i gospodarstwach domowych w 2012 r.” GUS.

zauważyć, że Internet przyczynił się do powstania zupełnie nowych form działalności. Firmy dzięki nim stają się coraz bardziej ze sobą powiązane i „usieciowane”.

Spośród szeregu usług jakie oferuje Internet, e-administracja należy do tych, z których przedsiębiorcy korzystają najczęściej. Poprzez sieć kontakt z organami administracji publicznej jest znacznie uproszczony i pozwala na dużą oszczędność czasu dla obu stron. W województwie lubelskim tę formę kontaktu z instytucjami administracji publicznej wybrało w 2011 roku stosunkowo dużo, bo aż 92,3% przedsiębiorstw (w Polsce 90,2%).¹² Rozwiązania informatyczne należą również do ważnych instrumentów wspomaganie i optymalizacji zarządzania przedsiębiorstwem, wspomagają także współpracę o charakterze sieciowym (np. wirtualne klastry czy wirtualne łańcuchy dostaw) oraz generują innowacje, szczególnie procesowe i organizacyjne. Popularyzacja tych rozwiązań w przedsiębiorstwach oraz zwiększenie dostępu gospodarstw domowych do Internetu szerokopasmowego są ważnym elementem tworzenia kultury innowacji w regionie.

Mapa nr 5. Odsetek osób korzystających z Internetu w kontaktach z administracją publiczną¹³ (%)

Analiza danych statystycznych odnoszących się do sfery współpracy między przedsiębiorcami z wykorzystaniem TIK pozwala stwierdzić, że firmy Lubelszczyzny w zasadzie **jedynie biernie wykorzystują technologie informacyjno-komunikacyjne** na poziomie porównywalnym ze średnią krajową. Należy przez to rozumieć dostosowywanie się przez małe firmy regionalne do wymogów i mechanizmów komunikacji, stworzonych i stosowanych przez duże przedsiębiorstwa działające na

¹² Bank Danych Lokalnych GUS

¹³ Odsetek osób w wieku 16-74 lata korzystających z Internetu w kontaktach z administracją publiczną (w ciągu ostatnich 12 miesięcy).

poziomie krajowym. Charakterystycznymi formami aktywności będzie tu składanie zamówień przez sieci komputerowe, otrzymywanie faktur elektronicznych, czy sprzedaż (w charakterze poddostawcy) poprzez automatyczną wymianę danych. **Natomiast już czynne wykorzystanie TIK**, w formie np. pozyskiwania zamówień przez sieci komputerowe i wysyłania faktur elektronicznych **wykazuje niższy udział procentowy niż średnia ogólnopolska.**¹⁴

Z danych wynika, że ogólnie mieszkańcy Polski są mniej aktywni online niż przeciętni Europejczycy, stąd też ich kompetencje internetowe są słabsze.¹⁵ Spośród ośmiu **badanych przez Główny Urząd Statystyczny czynności związanych z obsługą Internetu**, od lat **najniższe odsetki** odnotowuje się w Regionie Wschodnim. Tylko 2,7% wszystkich pracujących w Polsce posiada wiedzę i umiejętności na poziomie specjalisty w dziedzinie teleinformatyki - Polska zajmuje 21. pozycję wśród 27 krajów UE, natomiast pod względem odsetka pracujących, którzy posiadają umiejętności użytkownika technologii teleinformacyjnych jeszcze dalsze, 23.miejsce.¹⁶

Udział procentowy gospodarstw domowych wyposażonych w komputery wzrasta w Polsce i w 2012 roku komputer osobisty posiadało 68,3% gospodarstw domowych, zaś w województwie lubelskim 64,8%. Powszechność Internetu oraz coraz bardziej elastyczny infrastrukturalnie dostęp do tej sieci mają swoje odzwierciedlenie w ciągle rosnącej liczbie gospodarstw posiadających łącze internetowe w domu. Komputer osobisty z dostępem do Internetu posiada w województwie lubelskim 59,5% gospodarstw (z szerokopasmowym dostępem – 48,3%), zaś w kraju 64,7% (z szerokopasmowym – 52,4%). Istniejące różnice między województwami Polski wschodniej i resztą kraju w dostępie do Internetu maleją, między innymi dzięki funduszom strukturalnym.¹⁷

Wśród przyczyn braku wykorzystania Internetu w domu, wciąż głównym argumentem jest brak potrzeby korzystania z łącza. **Zbyt wysokie koszty sprzętu oraz dostępu wciąż stanowią barierę**, ale przeszkodą w dostępie do Internetu jest także **brak odpowiednich umiejętności**.

Zadaniem władz jest upowszechnianie nowych usług telekomunikacyjnych poprzez zapewnienie ich w przystępnej cenie. Zaangażowanie władz ma kluczowe znaczenie dla upowszechnienia cyfrowych usług publicznych (w obszarach takich jak szkolnictwo, opieka zdrowotna, e-administracja, płatności mobilne itd.) oraz dla zapewnienia wszystkim mieszkańcom dostępu do rozwiązań promujących przedsiębiorczość i kreatywność.

Mapa samorządowych hotspotów zainstalowanych w miejscach publicznych przez JST w podziale na województwa ukazuje wysokie zaangażowanie jednostek z obszaru województwa lubelskiego¹⁸. Liczba hotspotów na obszarze województwa wynosi 348, przy czym najwięcej punktów

---

¹⁴ „Informatyzacja przedsiębiorstw w województwie lubelskim”, KIL 2011

¹⁵ Eurostat

¹⁶ „Społeczeństwo informacyjne w liczbach 2012” Ministerstwo Administracji Cyfryzacji

¹⁷ Batorski, D. „Korzystanie z technologii informacyjno-komunikacyjnych. Diagnoza Społeczna 2011 Warunki i Jakość Życia Polaków” – Raport, 2011

¹⁸ www.uke.gov.pl

znajduje się w powiecie świdnickim. JST mogą także w zakresie swojej działalności dotyczącej świadczenia usługi dostępu do Internetu umożliwić swoim mieszkańcom także dostęp do sieci Internet za pomocą tzw. kiosków internetowych (infomat, infokiosk). Są to stacjonarne urządzenia multimedialne, których głównym zadaniem jest dostęp do sieci Internet, w tym do wybranych treści, w danej lokalizacji (wewnątrz obiektu, jak również na zewnątrz). Przykładowo, w kioskach internetowych zlokalizowanych w urzędach klienci mogą pozyskać potrzebne informacje dotyczące funkcjonowania urzędu, wypełnić wnioski i formularze. Dostęp do Internetu zapewniają ponadto publiczne punkty dostępu do Internetu (tzw. PIAP-y), czyli stacjonarne komputery, zlokalizowane w miejscach publicznych, które umożliwiają użytkownikom końcowym dostęp do zasobów sieci Internet w określonej lokalizacji, np. w bibliotekach, szkołach, urzędach.

Najpopularniejszą usługą świadczoną przez jednostki administracji publicznej jest **Elektroniczna Skrzynka Podawcza (ESP)**, czyli narzędzie umożliwiające obywatelom wnoszenie pism w postaci elektronicznej. **Lubelszczyzna plasuje się dopiero na 14 miejscu w rankingu** tej kategorii. Wręcz przeciwnie wygląda sytuacja w klasyfikacji pod względem korzystania z **elektronicznego obiegu dokumentów - region zajmuje 3 miejsce.**

Poprawa jakości i dostępności oraz upowszechnienie technologii informacyjno-komunikacyjnych jest jednym z priorytetowych czynników długookresowego wzrostu konkurencyjności regionu. Niezbędne są również działania w zakresie rozwijania kompetencji cyfrowych obywateli.

Priorytetem na terenie województwa lubelskiego jest zapewnienie powszechnego dostępu do szerokopasmowego Internetu. Szczególnie istotne jest zlikwidowanie **podziału cyfrowego między miastami a terenami wiejskimi**, na których korzystanie z Internetu jest niemożliwe lub ograniczone. Wiele form komunikacji elektronicznej może zwiększać dostęp do usług osób mieszkających w dużej odległości od ośrodków wzrostu, często zagrożonych wykluczeniem. .

Komisja Europejska uznała, iż minimalnym standardem dla odbiorcy końcowego w zakresie przepustowości sieci jest 30Mb/s. Potrzeba tworzenia sieci dostępowych o takich parametrach wynika z konieczności konsekwentnego przechodzenia na innowacyjne sposoby wykorzystywania technologii TIK przez firmy, obywateli i administrację publiczną, np. wykorzystywanie mediów elektronicznych do świadczenia usług zdrowotnych (e-zdrowie), realizacji procedur sektora publicznego (e-administracja), obsługi MŚP (e-nauczanie, e-biznes itd.) oraz koordynacji efektywnego wykorzystywania zasobów na obszarach miejskich (inteligentne miasta), a także ochrona dziedzictwa kulturowego poprzez cyfryzację.

Wśród głównych barier w realizacji przez samorządy tego typu przedsięwzięć są kwestie finansowe związane z **brakiem środków na wkład własny w inwestycje oraz bariery prawne, przepisy ochrony środowiska i trudności techniczne.** Jednak zaniechanie tego typu inwestycji doprowadzi do pogłębiania się wykluczenia cyfrowego niektórych grup społecznych.

Pomimo wyższego niż średnio w kraju odsetka firm posiadających dostęp do Internetu firmy z Lubelszczyzny w zasadzie jedynie biernie wykorzystują technologie informacyjno-komunikacyjne. Powszechność Internetu oraz coraz bardziej elastyczny infrastrukturalnie dostęp do tej sieci mają swoje odzwierciedlenie w ciągle rosnącej liczbie gospodarstw posiadających łącze internetowe w domu. Wysokie zaangażowanie jednostek z obszaru województwa lubelskiego ukazuje liczba samorządowych hotspotów zainstalowanych w miejscach publicznych przez JST

Przedsiębiorczość

W 2012 r. **liczba podmiotów gospodarczych przypadających na 10 tys.** mieszkańców wyniosła 767, plasując **województwo lubelskie** pod tym względem **na 15 miejscu** w Polsce. Populację wszystkich podmiotów gospodarczych (166 tys. podmiotów) w regionie stanowią w 95% podmioty zatrudniające od 0 do 9 osób, natomiast firm małych zatrudniających od 10 do 49 osób jest ponad 4%. Jednocześnie ponad 25% podmiotów wpisanych do rejestru REGON stanowią firmy zarejestrowane na terenie Lublina. Region wyróżniał się do 2011 roku **stagnacją w rotacji liczby przedsiębiorstw**, co oznacza, że z jednej strony mało przedsiębiorstw było wyrejestrowanych, ale niewiele także powstawało. W 2011 roku zanotowano o 1,4 tys. więcej wyrejestrowanych niż nowo zarejestrowanych podmiotów, natomiast w 2012 tendencja się odwróciła i saldo wynosiło ponad 4 tys. podmiotów.

Niski poziom innowacyjności przedsiębiorstw oraz niska skłonność do innowacji przedsiębiorstw w regionie potwierdzony jest faktem, iż ponad 67% nakładów na działalność innowacyjną ponoszą przedsiębiorstwa zatrudniające powyżej 250 osób. Duża liczba bardzo małych podmiotów o lokalnym charakterze w województwie lubelskim oraz profil prowadzonej działalności skutkuje niską konkurencyjnością całego sektora MŚP. Bardzo mało nowych podmiotów podejmuje działalność w obrębie nowoczesnych usług i działalności innowacyjnej, zaś w dalszym ciągu zauważalne jest ukierunkowanie działalności w stronę sektora rolnego. Wynika to w znacznej mierze z braku finansowania (start-up, seed capital) i dostępu do wiedzy nt. prowadzenia działalności (szkolenia, inkubacja, internacjonalizacja). Województwo lubelskie charakteryzuje się **niską wydajnością pracy** mierzoną relacją wartości dodanej wytworzonej w poszczególnych sektorach gospodarki do liczby osób zatrudnionych w tych sektorach. Wydajność pracy ogółem w województwie lubelskim kształtuje się na najniższym poziomie w kraju. **Największe dysproporcje** występują w przypadku **sektora rolniczego**, w przypadku którego przeciętna wydajność w kraju jest o 70% wyższa niż w województwie lubelskim. W przypadku przemysłu różnica ta wynosi ok. 8% a budownictwa – ok. 5%. Jedynie w przypadku sektora obejmującego pośrednictwo finansowe oraz

obsługę nieruchomości i firm wartość dodana na zatrudnionego w województwie lubelskim była zbliżona, a nawet nieco wyższa od średniej krajowej.¹⁹

Instytucjami wspierającymi działalność przedsiębiorstw oraz potencjalnych przedsiębiorców są ośrodki innowacji i przedsiębiorczości. Pod względem liczby IOP lubelskie zajmuje dobrą pozycję na tle innych województw (3,2 tys. przedsiębiorstw na 1 ośrodek – 3 miejsce w kraju). Na 50 ośrodków innowacji i przedsiębiorczości na Lubelszczyźnie, większość to ośrodki szkolno-doradcze, zaliczane do „miękkich” form wsparcia przedsiębiorczości. Bardzo niska jest obecność instytucji parabankowych, uruchamiających źródła finansowania innowacji i przedsiębiorczości. Równie niska jest możliwość rozwoju w ramach preinkubatorów. Poza tym, wśród przedsiębiorców panuje niska skłonność do współpracy. Jak wykazały badania w ramach projektu RIS LUBELSKIE, skłonność do podejmowania **ryzyka związanego z budowaniem sieci** powiązań wertykalnych (pomiędzy przedsiębiorstwami), jak i horyzontalnych (pomiędzy różnymi typami podmiotów), **jest bardzo ograniczona**.²⁰ Podobnie sytuacja wygląda odnośnie współpracy pomiędzy przedsiębiorcami a jednostkami naukowymi.²¹

W konsekwencji rynek regionalny charakteryzuje się niskim stopniem nasycenia innowacyjnymi przedsiębiorstwami, a większość firm zaliczana jest do branży średniej i niskiej techniki.²² W znacznej mierze wynika to z tego, iż na Lubelszczyźnie popyt na produkty i usługi innowacyjne, które charakteryzują się wyższą wartością dodaną i w związku z tym wyższą ceną, jest niski, a rynek nie generuje potrzeb w tym zakresie. Niski poziom dochodów i wydatków gospodarstw domowych nie generuje popytu na produkty i usługi innowacyjne. Istotne jest zidentyfikowanie specjalizacji regionu, gwarantującej przewagę konkurencyjną wytwarzanych w regionie produktów i usług na rynku krajowym i w eksporcie.²³

Lubelszczyzna charakteryzuje się względnie niewielką otwartością na świat przejawiającą się w **szczątkowej obecności kapitału zagranicznego**. W 2011r. w województwie lubelskim funkcjonowały tylko 353 takie firmy, co stanowi jedynie 1,42% liczby tych przedsiębiorstw w Polsce. Niewielka jest również liczba firm z listy największych przedsiębiorstw w kraju. Według rankingów²⁴ w 2011 r. w województwie lubelskim swoją siedzibę miało dziesięć przedsiębiorstw z grupy pięciuset firm w Polsce o największych przychodach ze sprzedaży. Występuje znikoma obecność inwestorów

---

¹⁹ „Uwarunkowania krajowej i międzynarodowej konkurencyjności województwa lubelskiego”, Wydawnictwo Ernst&Young, Warszawa 2011

²⁰ „Regionalna Strategia Innowacji Województwa Lubelskiego na lata 2007 – 2015”, Wydawnictwo Politechniki Lubelskiej, Lublin 2008

²¹ „Budowa współpracy nauki z biznesem w województwie lubelskim”, Instytut Badań nad Demokracją i Przedsiębiorstwem Prywatnym, Polska Fundacja Wspomagania Ośrodków Rozwoju Gospodarczego, Warszawa 2010

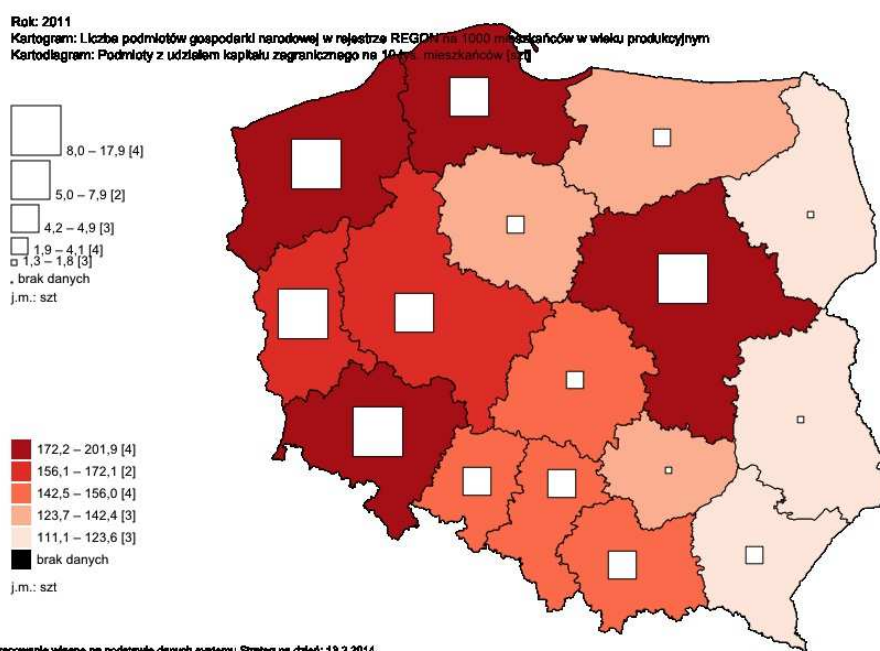
²² Niższy niż w kraju udział podmiotów prowadzących działalność usług wysokiej techniki (2,2% w regionie przy 3,2% w kraju) oraz usług rynkowych opartych na wiedzy (odpowiednio 9,6% i 12,2%)

²³ Diagnoza lubelskiego rynku innowacji- synteza ekspertyz na potrzeby RSI 2020, Załącznik do Regionalnej Strategii Innowacji Województwa Lubelskiego do 2020 roku, Departament Gospodarki i Innowacji, UMWL

²⁴ Lista 500. Lista największych przedsiębiorstw w polskiej gospodarce. Rzeczpospolita

zagranicznych, którzy mogliby przyspieszyć akumulację oraz modernizację kapitału, i sytuacja od roku 2005 nie zmienia się. Średniorocznie udział procentowy województwa lubelskiego w ogólnopolskim napływie **bezpośrednich inwestycji zagranicznych** kształtuje się na poziomie **1,2%**.

Mapa nr 6. Podmioty gospodarki zarejestrowane w rejestrze REGON i liczba podmiotów z udziałem kapitału zagranicznego

Wciąż niewielkie jest też zaangażowanie MŚP z Lubelszczyzny w działalność eksportowo-importową. Tym samym nie są wykorzystywane szanse związane z zaspokajaniem popytu zewnętrznego. W eksporcie województwa lubelskiego znaczący jest udział branży spożywczej – 20,8%, chemicznej – 15,4%, meblarskiej – 8,3% oraz metalowej – 7,3%, jednak w żadnej z branż eksport z województwa lubelskiego nie osiągnął znaczących wartości udziału w eksporcie całego kraju.

Niska konkurencyjność i niskie zaawansowanie technologiczne przedsiębiorstw spowodowane jest jednak przede wszystkim ograniczonym dostępem do finansowania²⁵, a także wynika z lokalnego charakteru firm. Niezbędne zatem jest wsparcie działań przedsiębiorstw nastawionych na rozszerzenie ich działalności poza rynek lokalny (internacjonalizacja). Dla wzmocnienia pozycji firm wspierane powinny być również inicjatywy prowadzone we współpracy z innymi przedsiębiorstwami lub instytucjami, które mają na celu poprawę pozycji konkurencyjnej firmy i ograniczenie ryzyka. Tylko 5,1% przedsiębiorstw współpracuje z firmami zagranicznymi.

²⁵ Diagnoza lubelskiego rynku innowacji – synteza ekspertyz na potrzeby RSI 2020, Lublin 2013

Zasięg kontaktów biznesowych w regionie deklaruje najwięcej małych przedsiębiorstw (44,8%). Z kolei firmy duże w równym stopniu współpracują z innymi firmami w regionie i w kraju oraz z podmiotami z UE, jak też spoza obszaru UE.

W 2011 roku województwo lubelskie na tle pozostałych województw polskich pod względem wartości eksportu plasowało się na 14 pozycji, na 16 województw. Decyzja o wejściu na rynki międzynarodowe jest dla przedsiębiorstw decyzją podejmowaną w warunkach ryzyka. Identyfikacja czynników, które mają wpływ na podjęcie takiej decyzji stanowi istotne źródło informacji. Niski poziom eksportu w województwie lubelskie skłania do rozważania przyczyn takiego stanu rzeczy. Podczas badań²⁶ w ramach projektu „Badania i analizy zapotrzebowania na miejsca pracy w kontekście wspierania potencjału eksportowego województwa lubelskiego” zdefiniowane zostały czynniki wewnętrzne i zewnętrzne, które decydują o podjęciu działalności eksportowej przez przedsiębiorstwa. Najważniejszy wpływ na podjęcie decyzji mają czynniki zewnętrzne, które są niezależne od przedsiębiorstw, są to: rosnące ceny surowców i materiałów, kursy walutowe (w tym wahania) oraz wzrost konkurencji ze strony dostawców innych dostawców krajowych oraz z innych krajów. W drugiej kolejności na podjęcie decyzji miały wpływ czynniki wewnętrzne, na które przedsiębiorcy mieli wpływ, czyli brak środków na unowocześnienie produkcji oraz trudności w znalezieniu pracowników o kluczowym znaczeniu.²⁷

Województwo lubelskie regularnie zajmuje **ostatnie miejsca** w rankingach **atrakcyjności inwestycyjnej województw** Polski. Jednym z powodów niskiej oceny regionu lubelskiego jest **niedostateczna dostępność terenów inwestycyjnych**, które mogłyby stanowić miejsce lokalizacji działalności produkcyjnej. Niewielka atrakcyjność inwestycyjna regionu znalazła odzwierciedlenie m.in. w decyzjach inwestorów dotyczących inwestowanego kapitału. W roku 2010 lubelskie zajęło jedenaste miejsce w kraju pod względem nakładów inwestycyjnych dokonywanych w przedsiębiorstwach (3,3% jego wartości we wszystkich województwach)²⁸.

Uznaje się, że jednym z kroków, które należy podjąć w kierunku zmiany niekorzystnej sytuacji jest zwiększenie przez jednostki samorządu terytorialnego liczby odpowiednio przygotowanych terenów inwestycyjnych. Oferta powinna w szczególności uwzględniać potrzeby małych i średnich przedsiębiorstw przemysłowych i usługowych.²⁹

W roku 2012 jednostki samorządu terytorialnego wskazały 221 stref przedsiębiorczości do rozwoju przemysłu i usług, wśród których 153 stanowią tereny inwestycyjne typu greenfield, a ich

---

²⁶ „Uwarunkowania działalności eksportowej firm z województwa lubelskiego w świetle wyników badań terenowych”, będącego częścią projektu pt. „Badania i analizy zapotrzebowania na miejsca pracy w kontekście wspierania potencjału eksportowego województwa lubelskiego”, zleconego przez Urząd Marszałkowski Województwa Lubelskiego, konsorcjum firm Ernst & Young Business Advisory oraz PBS DGA

²⁷ „Czynniki decydujące o podjęciu działalności eksportowej na przykładzie województwa lubelskiego”, Aneta Karasek, Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, Wydział Ekonomiczny, Instytut Zarządzania

²⁸ „Atrakcyjność inwestycyjna regionów 2012” Centrum Analiz Regionalnych i Lokalnych,

Warszawa, 2012

²⁹ Tamże

powierzchnia ogółem wynosi 5148,74 ha. Tereny inwestycyjne typu brownfield występują w 48 strefach, a ich łączna powierzchnia stanowi 1562 ha³⁰.

Region charakteryzuje się niskim stopniem nasycenia przedsiębiorczością i znaczną koncentracją geograficzną zarejestrowanych podmiotów gospodarczych. Przedsiębiorstwa wykazują niską zdolność do konkurowania oraz finansowania własnego rozwoju, co w dużym stopniu jest pochodną niekorzystnej struktury wielkościowej. Niska konkurencyjność przedsiębiorstw z sektora MŚP województwa lubelskiego przekłada się na ich małą ekspansywność na inne rynki. Jednocześnie region charakteryzuje się niedostateczną dostępnością terenów inwestycyjnych stanowiącą jedną z przyczyn niskiej atrakcyjności inwestycyjnej a co za tym idzie znikomą obecnością inwestorów zagranicznych.

Poszanowanie energii (odnawialne źródła energii, efektywność energetyczna)

W roku 2012 na terenie województwa lubelskiego wyprodukowano 2100 GWh energii, co stanowiło zaledwie 1,3% energii wyprodukowanej w kraju. Ze względu na brak dużych wytwórców energii elektrycznej zlokalizowanych na obszarze województwa wskaźnik ten w ostatnich latach nie podlega zmianom. Z kolei zużycie energii elektrycznej w 2012r. wyniosło 5546 GWh i stanowiło 3,7% zużycia energii elektrycznej w kraju. Największymi konsumentami energii w województwie był przemysł (41,5% zużycia ogółem) oraz sektor gospodarstw domowych (25% zużycia ogółem). Jednocześnie Lubelskie należy do regionów, gdzie średnia cena energii elektrycznej jest najwyższa³¹.

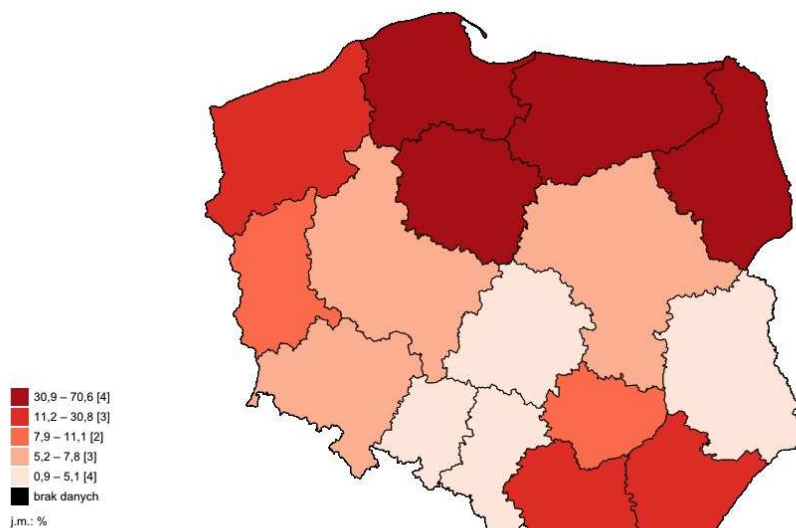
W strukturze wyprodukowanej energii elektrycznej w województwie jedynie 1,5% pochodzi z ze **źródeł odnawialnych**. Osiągnięta w 2012 r. wielkość 31,8 GWh stanowiła 0,18 % energii elektrycznej z OZE wyprodukowanej w kraju.

Mapa nr 7. Udział produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w produkcji energii elektrycznej ogółem (%)

---

³⁰ Dane Biura Planowania Przestrzennego w Lublinie

³¹ <http://zaklad.energetyczny.w.interia.pl>

Opracowanie własne na podstawie danych systemu Strabeg na dzień: 19.2.2014

Wzrost produkcji energii z OZE jest możliwy dzięki efektywnemu zagospodarowaniu istniejącego potencjału oraz zmniejszeniu podstawowych barier (ograniczenia finansowe potencjalnych inwestorów, zła jakość systemów przesyłowych). Jako najbardziej perspektywiczne źródła energii odnawialnej w Lubelskiem należy traktować biomasę oraz energię słoneczną. Ponadto potencjalne źródła stanowi wykorzystanie energii wody, wiatru i energii ziemi.

W przypadku **biomasy** czynnikiem decydującym jest dostępność surowca i możliwości zorganizowania jej podaży. Do głównych źródeł pozyskiwania biomasy należą:

- celowe uprawy roślin energetycznych (jednoroczne i wieloletnie plantacje energetyczne),
- organiczne pozostałości i odpady produkcji rolniczej,
- odpady powstające w przemyśle rolno – spożywczym,
- odchody z ferm hodowlanych (gnojowica, obornik) wykorzystywane do fermentacji metanowej – surowiec dla biogazowni.

Całkowity, wstępnie oszacowany potencjał (potencjalne możliwości regionu) biomasy pochodzenia rolniczego, możliwy do wykorzystania na cele energetyczne w województwie lubelskim, jest wysoki i stanowi równowartość około 28,0 PJ energii rocznie (w kraju 260,0 PJ), co stanowi ok. 11,0 % energii krajowej. W tym bilansie najwięcej energii można pozyskać z odpadów produkcji rolniczej (słoma i siano) - ok. 15,0 PJ energii rocznie; następnie z celowych upraw wieloletnich roślin energetycznych - 11,0 PJ oraz potencjalnej biomasy odpadowej z produkcji zwierzęcej (odchody zwierzęce) - 1,0 PJ i potencjalnej biomasy odpadowej z przemysłu rolno-spożywczego - ok. 1,0 PJ energii rocznie.

W przypadku **energii słonecznej** podstawowym atutem jest położenie województwa w rejonie, który obok pasa nadmorskiego, uznawany jest za najlepszy w Polsce do produkcji energii jak i do szerokiego wykorzystywania ogniw fotowoltaicznych. Potencjał ten określany roczną gęstością mocy promieniowania słonecznego w obszarze regionu waha się w granicach od ok. 1050 do ok. 1150

kWh/m², podczas gdy w kraju potencjał ten zasadniczo zawiera się w przedziale 950 kWh/m² - 1150 kWh/m²³²

Poważnym czynnikiem ograniczającym rozwój OZE w regionie jest **stan sieci elektroenergetycznej**. Wynika to zarówno z niskiej gęstości sieci jak i przestarzałej infrastruktury. Sieci przesyłowe są zdekapitalizowane w 70-80 %, co obniża znacznie bezpieczeństwo regionu oraz możliwości przyłączania nowych źródeł energii, w tym tych opartych na źródłach odnawialnych. Sieci dystrybucyjne wysokiego napięcia zapewniają co prawda dostawę energii elektrycznej, jednakże ok. 40 % pracuje na granicy wyeksploatowania. Wiek ponad 76 % sieci wynosi 20 lat i więcej, z czego ok. 40 % to sieci ponad trzydziestoletnie. Za sprawą wykonywanych sukcesywnie prac remontowo-modernizacyjnych ich stan określa się obecnie jako dobry i dostateczny. Największym problemem jest stan sieci średniego napięcia wybudowanych w większości na początku lat siedemdziesiątych w ramach powszechnej elektryfikacji. 80% linii ma ponad 20 lat, a mały przekrój przewodów ogranicza możliwości przesyłu. Ciągi sieciowe SN są długie i zasilają rozległe tereny, co powoduje, iż często występują na nich spadki napięć przekraczające wartości dopuszczalne. Podobny problem dotyczy sieci niskiego napięcia, która jest w znacznym stopniu zamortyzowana, w związku z czym na ok. 30 obwodach występuje okresowo zaniżone napięcie. Udział wiejskiej sieci średniego oraz niskiego napięcia w strukturze sieci elektroenergetycznej regionu jest znacznie większy od średniej krajowej, a ogólna długość wiejskich linii jest jedną z największych w kraju. Wynika to głównie z rozproszonej struktury osadniczej. Problemy systemu energetycznego nie ograniczają się jedynie do kwestii przesyłu. Tak samo niekorzystnie przedstawia się struktura wiekowa urządzeń elektroenergetycznych. Wiek ponad 60 % stacji 110/SN przekracza 20 lat, a 52,3 % stacji wymaga modernizacji w nowoczesną aparaturę cyfrową. Obecnie tylko ok. 30 % stacji jest wyposażona w nowoczesną aparaturę. Stan techniczny i parametry stacji transformatorowych są często decydującym czynnikiem dla możliwości przyłączenia nowych rozproszonych źródeł energii. Dodatkowe uwarunkowanie stanowią właściwości poszczególnych instalacji, których charakterystyka pracy uzależniona jest od rodzaju wykorzystywanej energii odnawialnej. Każde źródło charakteryzuje się innymi właściwościami i oddziaływaniem na sieć elektroenergetyczną. Wymaga to dostosowania odpowiednio sieci przesyłowej i dystrybucyjnej, gdyż obiekty energetyki odnawialnej i sieci infrastruktury elektroenergetycznej są elementami współzależnymi.

Struktura źródeł wytwarzania energii w województwie oraz działalność przemysłu oddziałują na stan powietrza atmosferycznego. Szacuje się, że główny wpływ na stan czystości powietrza wywiera emisja powierzchniowa (ok.50%) związana z wykorzystaniem konwencjonalnych źródeł energii.

Według danych GUS za 2012 rok, emisja zanieczyszczeń do powietrza z 91 zakładów szczególnie uciążliwych wynosiła 2,439 tys. ton pyłów (4,2% emisji krajowej) oraz 5 578,8 tys. ton

---

³² Program rozwoju odnawialnych źródeł energii dla województwa lubelskiego

gazów (2,5% emisji krajowej). Udział wyemitowanych zanieczyszczeń pyłowych stanowił 4,2% a gazowych 2,4% emisji krajowej i sytuuje województwo lubelskie na miejscu 12 zarówno pod względem emisji pyłów i gazów z zakładów szczególnie uciążliwych. Zakłady szczególnie uciążliwe znajdujące się na terenie województwa stanowiły około 5,1% zakładów tego rodzaju w Polsce. Spośród nich 58 posiadało urządzenia do redukcji zanieczyszczeń pyłowych i 10 do redukcji zanieczyszczeń gazowych. Emisje podstawowych zanieczyszczeń do powietrza z zakładów szczególnie uciążliwych – dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłów – zmniejszyły się w latach 2000-2012 r. odpowiednio o około 48%, 13% i 74% w stosunku do 2000 r. W przypadku emisji dwutlenku węgla tendencja zmian w poszczególnych latach była niejednoznaczna, odnotowywano zarówno spadki, jak i wzrosty.

W 2011 r. wyemitowane do powietrza zanieczyszczenia pyłowe, pochodzące z procesów spalania paliw stanowiły około 63% całkowitej emisji pyłów. Duży problem stanowi zanieczyszczenie powietrza pyłem PM10, zjawisko to nasila się szczególnie w sezonie grzewczym. Przekroczenia standardów dla pyłu PM10 notowane są w największych miastach regionu (Lublin, Biała Podlaska, Chełm, Zamość, Puławy) oraz Radzynie Podlaskim³³.

Ograniczenie zużycia energii, przekładające się na ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, może się odbywać w drodze **zwiększania efektywności energetycznej budynków i procesów technologicznych** a także przez budowę lokalnych, małych źródeł energii produkujących zarówno energię elektryczną, jak i ciepło na potrzeby lokalne. Budynki w województwie lubelskim nadal mają słabą izolację termiczną, niską wydajność źródeł ciepła oraz niedobór mierników ciepła. Poprawa efektywności energetycznej w budownictwie użyteczności publicznej i sektorze mieszkaniowym dzięki termomodernizacji budynków i szeregu innych działań (np. w zakresie ogrzewania, wentylacji, ewentualnego chłodzenia, przygotowania ciepłej wody i oświetlenia pomieszczeń), pozwala zaoszczędzić od około 30-40% do 70% zużywanej energii cieplnej, a sektor ten wciąż ma najwyższy udział procentowy w zużyciu energii.

Zużycie energii elektrycznej na przestrzeni ostatnich lat ciągle wzrasta (o 424 GWh w latach 2005 -2012) stąd tak **ważne jest osiągnięcie wysokiej efektywności energetycznej** przedsiębiorstw, modernizacji i wprowadzania nowych energooszczędnych materiałów, urządzeń i systemów instalacyjnych zarówno do procesów produkcji jak i eksploatacji. Istotnym elementem poprawy efektywności ekonomicznej sektora energetycznego, jak również zmniejszenia jego negatywnego oddziaływania na środowisko poprzez redukcję emisji substancji szkodliwych jest rozwijanie kogeneracji z OZE.

Kluczowym wyzwaniem w zakresie poszanowania energii jest wzrost wciąż niskiego udziału wykorzystania OZE (w tym na potrzeby procesów produkcyjnych) wynikające zarówno z ograniczeń finansowych potencjalnych inwestorów w regionie jak i złej jakości systemów przesyłowych, nie

---

³³ „Raport o stanie środowiska województwa lubelskiego 2012”, Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w Lublinie

przystosowanych do odbioru energii ze źródeł rozproszonych. Ponadto ograniczenie zużycia energii, przekładające się na ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, może się odbywać w drodze zwiększania efektywności energetycznej budynków. Poprawa efektywności energetycznej w budownictwie użyteczności publicznej i sektorze mieszkaniowym pozwala zaoszczędzić od około 30-40% do 70% zużywanej energii cieplnej, a sektor ten wciąż ma najwyższy udział procentowy w zużyciu energii.

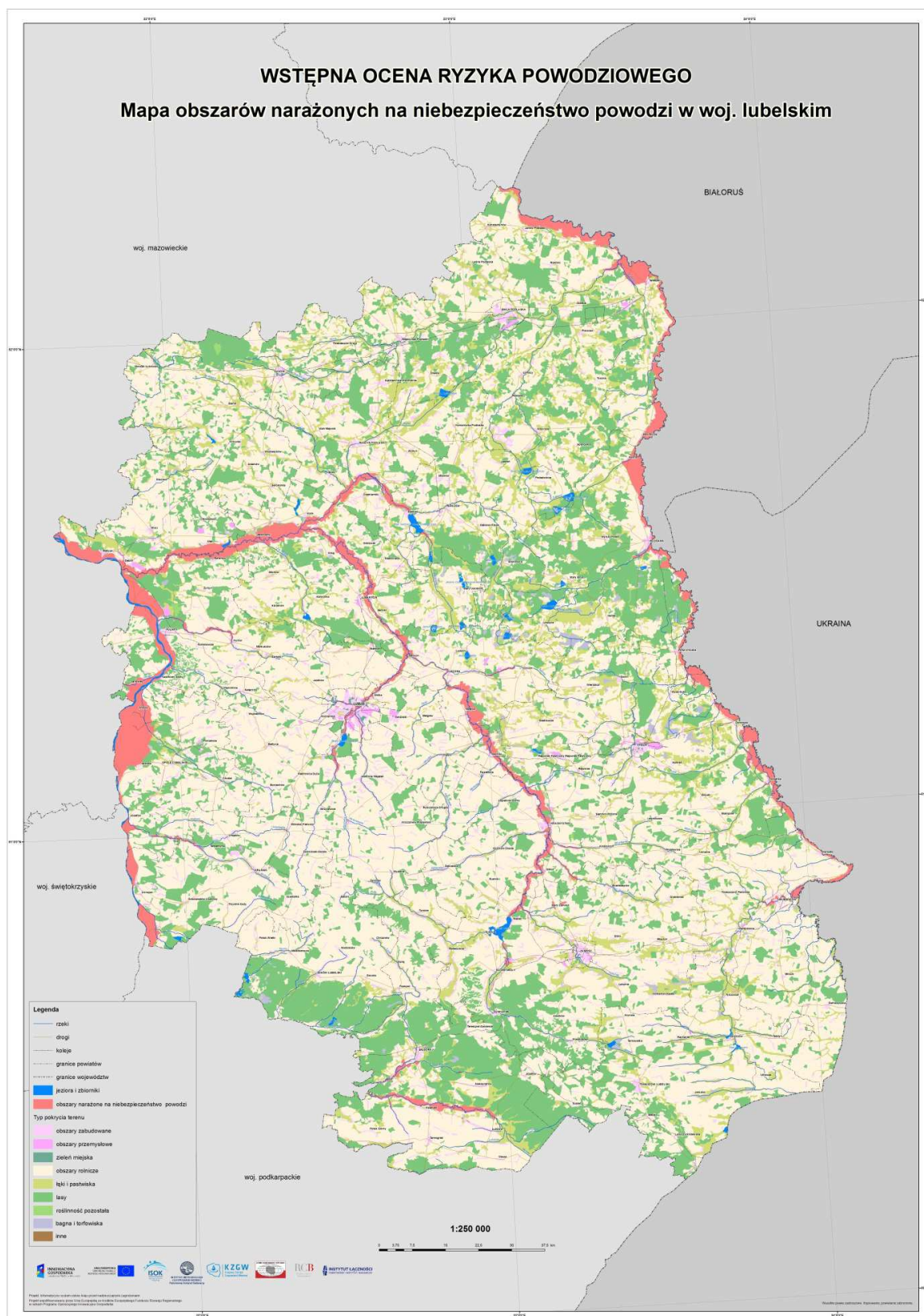
Przeciwdziałanie skutkom zmiany klimatu

Zwiększenie częstotliwości i skali występowania powodzi, suszy oraz innych katastrofalnych zjawisk klimatycznych jest następstwem zmiany klimatu.

W województwie lubelskim istnieje wysokie prawdopodobieństwo występowania klęsk żywiołowych. Zjawiska powodziowe mogą występować na głównych rzekach: Wiśle, Bugu i Wieprzu. Ponadto na terenach wyżyn lessowych (Wyżyna Lubelska i Roztocze) występuje zagrożenie gleb erozją wodną i wietrzną. Północno-wschodnie fragmenty województwa mają niedobory wody i ujawniają się tam w ostatnich latach skutki suszy. Obserwuje się coraz częstsze pojawianie się ekstremalnych zjawisk pogodowych: burze, silne wiatry i „trąby powietrzne”, intensywne opady lub przedłużający się brak opadów.

Mapa nr 8. Obszary narażone na niebezpieczeństwo powodzi w województwie lubelskim

Źródło: Wstępna ocena ryzyka powodziowego. Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej

Na infrastrukturę związaną z regulacją stosunków wodnych i ochroną przeciwpowodziową na terenie województwa (dane GUS wg stanu na rok 2010) składa się:

- 183 km wałów przeciwpowodziowych (ok. 65% wzdłuż Wisły, ok. 9% wzdłuż Wieprza,

ok. 6% wzdłuż Bugu i ok. 20% wzdłuż innych rzek) tworzących obszary chronione o łącznej powierzchni 26,6 tys. ha (ok. 85% znajduje się w dolinie Wisły),

- sztuczne zbiorniki wodne o łącznej pojemności użytkowej 66 433 dam³ (największa spośród województw, ok. 25% w skali kraju),

- 22 stacje pomp odwadniających obszary o łącznej powierzchni 18,8 tys. ha.

Obiekty melioracji podstawowej wymagające odbudowy lub modernizacji stanowią odcinki rzek o łącznej długości 1 289 km, wały przeciwpowodziowe o długości 124 km, zbiorniki wodne o łącznej pojemności 21 187 m³ (32% łącznej pojemności wszystkich zbiorników) oraz 2 stacje pomp odwadniających.

Głównym obiektem systemu ochrony przeciwpowodziowej w województwie lubelskim jest zbiornik retencyjny w Nieliszu (powiat zamojski) na rzece Wieprz przekazany do użytkowania pod koniec 2008r. Na terenie województwa występują także urządzenia małej retencji wodnej w postaci sztucznych zbiorników wodnych, stawów rybnych oraz budowli piętrzących na ciekach i rowach. Podstawowymi zadaniami takich urządzeń jest magazynowanie i rozprowadzenie wody dla nawodnienia użytków rolnych. Powierzchnia nawodnień w województwie wynosi 47 718 ha.

Istotne jest ukierunkowanie rozwoju małej retencji wodnej, uwzględniającej nie tylko wymagania ochrony przyrody i krajobrazu ale również potrzeby rolnictwa i wypoczynku.

Istniejąca infrastruktura przeciwpowodziowa rzeki Wisły w województwie lubelskim jest w złym stanie technicznym. W przeważającej większości została wykonana w latach 20 – 30-tych ubiegłego stulecia i nie odpowiada warunkom technicznym jakim powinny odpowiadać budowle hydrotechniczne. Korpusy wałów są za niskie (wypłylenie się międzywała wskutek osadzania się rumowiska rzecznoego), posiadają: niewłaściwe zagęszczenie i uszczelnienie oraz za mały przekrój poprzeczny oraz słabe podłoże na którym są posadowione. Stan techniczny obwałowań przeciwpowodziowych na odcinkach o łącznej długości 60,75 km stwarza lub może stwarzać zagrożenie bezpieczeństwa zarówno dla ich budowli jak i terenów chronionych o powierzchni całkowitej 16499 ha. Udział procentowy tych wałów w stosunku do ogólnej ilości obwałowań wiślanych 131,00 km objętych oceną w roku 2010 stanowi 46,37%.³⁴

Na terenie województwa nie zrealizowano do tej pory ani jednego polderu, w tym szczególnie ważnych: w dolinie Wisły koło Wilkowa i w dolinie Wieprza koło Tarzyniech (w gm. Izbica). W planach brana jest pod uwagę budowa polderu w miejscowości Sławice i Żelazna. W ramach ochrony przeciwpowodziowej, ochrona obszarów zagrożonych zalaniem musi wiązać się z zakazem zabudowy naturalnych terenów zalewowych, w tym dolin rzecznych, a tam gdzie konieczne – ze stopniowym wycofywaniem z nich zabudowy istniejącej.

---

³⁴ Ocena stanu zagrożenia powodziowego przeprowadzona przez Wojewódzki Inspektorat Nadzoru Budowlanego w Lublinie

Wzrost zagrożenia powodzią jest w dużej mierze rezultatem źle prowadzonych i niewystarczających zalesień, niewłaściwie prowadzonych zabiegów agrotechnicznych, niepotrzebnych regulacji rzek oraz rosnącej zabudowy technicznej powodujących zmniejszanie zdolności retencyjnej zlewni. Z istniejących dużych zbiorników retencyjnych dla celów ograniczenia fali powodziowej może być przydatny jedynie zbiornik Nielisz na rz. Wieprz. Natomiast zbiorniki retencyjne w systemie KWK nie spełniają roli przeciwpowodziowej.

Zły stan techniczny infrastruktury przeciwpowodziowej oraz niedostateczne wyposażenie w sprzęt do prowadzenia aukcji służb ratowniczych potwierdziły katastrofalne powodzie w 1997 r., 1998 r., 2001 r. oraz ostatnia w 2010 r. Jak wynika ze statystyki KG PSP za rok 2010, na terenie województwa lubelskiego wystąpiło 6³⁵ zjawisk katastrofalnych związanych z wystąpieniem powodzi. W trakcie trwania powodzi 2010 roku, zniszczenia były znaczne a szkody materialne i społeczne bardzo poważne. Według danych Lubelskiego Urzędu Wojewódzkiego ogólne straty powodziowe na wiosnę i w lecie 2010 roku wyniosły w województwie 229,8 mln zł. W tej kwocie mieszczą się straty w mieniu prywatnym w wysokości 147,9 mln zł, straty przedsiębiorstw 18,8 mln zł, straty jednostek samorządowych 16,9 mln zł, straty w „rzekach i ciekach wodnych”, tj. głównie w wałach i pompowniach 27,9 mln zł oraz inne mniejsze pozycje. Poszkodowanych przez powódź było 2707 rodzin, w tym ewakuowano 1170 rodzin.³⁶ Jednocześnie niemal połowa powierzchni województwa (47,85%) obejmującej północną i wschodnią część regionu zaliczana jest do strefy o największych zagrożeniach suszą. Przeciwdziałanie skutkom zmniejszania się zasobów dobrej jakości wód powierzchniowych i przesuszenia gleb stanowi jeden z głównych problemów nie tylko na Lubelszczyźnie ale w całym kraju.

Zasoby wód powierzchniowych Lubelszczyzny są niezbyt duże, co wynika ze słabo rozwiniętej sieci rzecznej i zmiennej wielkości odpływu zarówno w układzie przestrzennym, jak i sezonowym a ich zanieczyszczenie poprzez spływy roztopowe i deszczowe, spływy z kanalizacji deszczowej, przemysłowej i rolnicze dość znaczne. O wielkości zasobów wodnych świadczy m.in. wskaźnik dostępności wody dla ludności i gospodarki narodowej (wyrażony ilorazem średniego rocznego odpływu), który w Polsce wynosi ok. 1600 m³/miesz./r., wobec ok. 4500 m³/miesz./r. średnio w Europie. Zasoby wód powierzchniowych województwa lubelskiego należą do najniższych w kraju o czym świadczy przytoczony wskaźnik dostępności wody, który wynosi ok. 1300 m³/miesz./rok.

Za główny rejon potrzeb retencjonowania wody w województwie lubelskim uznaje się obszar występowania klimatycznych okresów skrajnie suchych.

Deficyty wody utrzymują się na znacznych obszarach, szczególnie w rejonie oddziaływania Kanału Wieprz-Krzna oraz w zlewniach większości lewostronnych dopływów Bugu. Największe zagrożenie wystąpieniem suszy obejmuje zlewnię Bugu oraz północną część zlewni Wieprza. Obecny

---

³⁵ Dane statystyczne KG PSP [źródło: www.kgpsz.gov.pl]

³⁶ <http://www.wzmiuw.lublin.pl/publikacje/155-informacja-powod-2010>.

stan zabezpieczenia przed suszą województwa lubelskiego jest niewystarczający. Zbiorniki retencyjne przeznaczone do prowadzenia nawodnień zlokalizowane są w rejonie Kanału Wieprz – Krzna, a ich pojemność użytkowa wynosi 45,94 hm³. Na pozostałych obszarach nie ma zbiorników retencyjnych. Urządzenia służące nawadnianiu użytkowane były w niewielkiej ilości, w głównej mierze pobór wody służył zasilaniu stawów rybnych.

Głównym wyzwaniem z zakresie przeciwdziałania zmianom klimatu w regionie jest poprawa złego stanu infrastruktury przeciwpowodziowej oraz niedostatecznego wyposażenia w sprzęt do prowadzenia akcji służb ratowniczych pozwalająca na zapobieganie skutkom oraz sprawne reagowanie na skutki klęsk żywiołowych. Jednocześnie niemal połowa powierzchni województwa obejmującej północną i wschodnią część regionu zaliczana jest do strefy o największych zagrożeniach suszą. Przeciwdziałanie skutkom zmniejszania się zasobów dobrej jakości wód powierzchniowych i przesuszenia gleb stanowi jeden z głównych problemów regionu.

Gospodarka odpadami

W roku 2012 odpady komunalne pochodzące z gospodarstw domowych na terenie województwa lubelskiego liczyły 247 567,51 ton i stanowiły niespełna 4% odpadów tego typu zebranych w kraju.

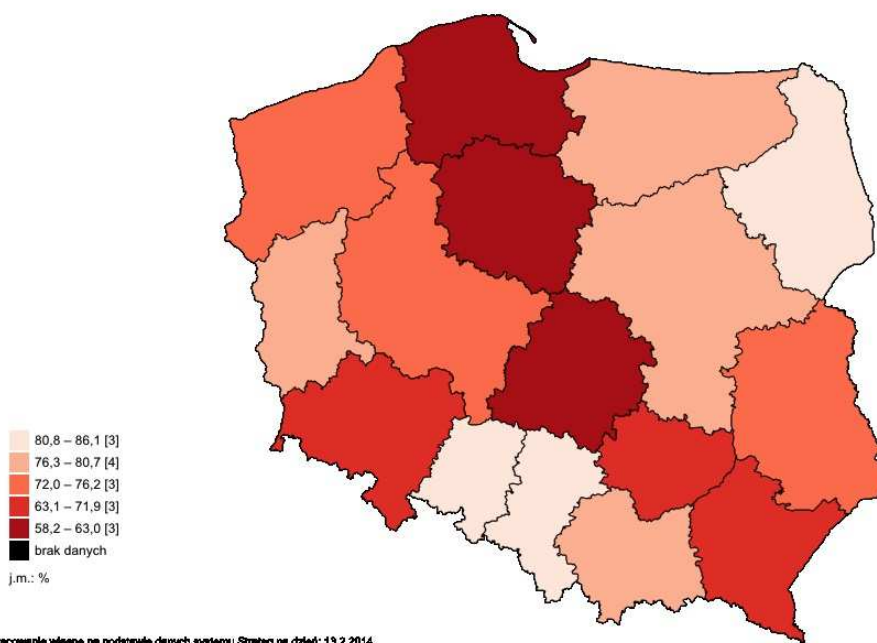
W województwie lubelskim w roku 2012 na 1 mieszkańca przypadało 233 kg wytworzonych odpadów komunalnych, natomiast ilość zebranych odpadów komunalnych przypadająca na 1 mieszkańca kształtowała się na poziomie 160 kg, stanowiąc 68,8% oszacowanej ilości odpadów wytworzonych. Niższa ilość zebranych odpadów od wytworzonych wynika z faktu, że tylko 64,3% mieszkańców Lubelszczyzny było objętych zorganizowaną zbiórką odpadów (w kraju udział ten wyniósł 80%).

Udział odpadów zebranych selektywnie w ogólnej ilości zebranych odpadów komunalnych wzrósł z 9,3% w roku 2011 do 10,4% w roku 2012, co plasowało województwo na 7 miejscu w kraju. W 2012 r. w województwie lubelskim zebrano selektywnie i wysegregowano z frakcji suchej 36 tys. ton odpadów komunalnych. Znaczącą część zebranych tą metodą odpadów stanowiły: szkło 32,5%, odpady biodegradowalne 20,4%, papier i tektura 16,8% oraz tworzywa sztuczne 14,8%. W okresie

ostatnich sześciu lat ilość odpadów zebranych selektywnie w województwie lubelskim wzrosła ponad dwukrotnie. Mimo tego udział odpadów zebranych selektywnie i wysegregowanych z frakcji suchej był niewielki, co znajduje swoje uzasadnienie w ograniczonej dostępności do tej formy zbierania odpadów, niewystarczającej ilości zakładów zajmujących się ich przetwarzaniem oraz słabymi działaniami informacyjno-promocyjnymi związanymi z gospodarką odpadami i promocją segregacji, czyli niską świadomością ekologiczną mieszkańców.

W województwie lubelskim zdecydowana większość (78,3%) zmieszanych odpadów komunalnych została zdeponowana na zorganizowanych składowiskach, podczas gdy procent składowania dla Polski wynosił 68,9%.

Mapa nr 9. Udział masy składowanych odpadów komunalnych w masie zebranych odpadów komunalnych (%)

Widoczny jest znaczący **wzrost udziału zebranych odpadów poddanych metodzie mechaniczno-biologicznego unieszkodliwiania odpadów** z 5,0% w 2011 roku do 20,8% w 2012 roku. Znaczący udział w województwie lubelskim w unieszkodliwianiu odpadów metodą MBP odnotowano głównie w Lublinie oraz powiecie krańickim, na które przypadało ponad 70% zebranych w województwie odpadów poddanych tej metodzie unieszkodliwiania. Zjawisko miejscowego występowania procesu MBP jest ściśle powiązane z usytuowaniem zakładów posiadających instalacje do mechaniczno-biologicznego przetwarzania odpadów.

W 2012 roku wśród 40 funkcjonujących składowisk z instalacjami służącymi do odgazowywania aż 95% stanowiły te, w których gaz składowiskowy uchodził do atmosfery. Tylko jedno składowisko posiada instalację umożliwiającą spalanie ujętego gazu składowiskowego. Dzięki temu odzyskuje się około 388 tys. kWh energii elektrycznej.

Na koniec roku 2012 w województwie lubelskim funkcjonowało 58 czynnych kontrolowanych składowisk na których unieszkodliwiane są odpady komunalne. Składowiska te zajmowały łączną powierzchnię prawie 124 ha. Składowiska te stanowiły 11% wszystkich składowisk w kraju (więcej znajdowało się jedynie na terenie województwa mazowieckiego). Konieczne jest zwiększenie ilości zbieranych selektywnie odpadów niebezpiecznych występujących w strumieniu odpadów komunalnych, dostosowanie funkcjonujących składowisk do wymogów przepisów prawnych oraz zamknięcie składowisk nie spełniających tych wymagań oraz wyeliminują praktyki nielegalnego składowania odpadów a także budowa i modernizacja zakładów zagospodarowania odpadów we wszystkich dziewięciu zaplanowanych w województwie lubelskim regionach gospodarki odpadami.

W województwie lubelskim na koniec 2012 roku istniało 115 dzikich wysypisk, których ponad 60% zlokalizowanych była na terenach wiejskich. Zjawisko to najczęściej występowało w powiatach: lubelskim, łukowskim oraz w Chełmie. W tym samym czasie zlikwidowano 104 tego typu wysypiska, z których zebrano ponad 670 ton odpadów. Najwięcej bo aż 40 nielegalnych wysypisk zlikwidowano w powiecie lubelskim, tj. 38% wszystkich tego typu wysypisk w województwie. Odpady komunalne zebrane podczas likwidacji dzikich wysypisk w 2012 roku liczyły 679,2 tony i stanowiły poniżej 1% ogółu odpadów zebranych w kraju.

Odpady powstające w sektorze gospodarczym stanowią największy strumień odpadów wytwarzanych w województwie lubelskim (90%). Według danych Głównego Urzędu Statystycznego w 2012 r. wytworzono 6 272,4 tys. Mg odpadów pochodzenia przemysłowego, czyli 5% ogólnej ilości tych odpadów wytworzonych w Polsce. Na terenie województwa lubelskiego w latach 2005–2012 zaobserwowano **wzrost ilość wytwarzanych odpadów przemysłowych**. Pod tym względem od szeregu lat przoduje powiat łęczyński generujący ok. 64 wszystkich odpadów wytworzonych w województwie (w tym Lubelski Węgiel Bogdanka S.A.- odpowiadający za 60% ogółu odpadów przemysłowych rocznie).

Chociaż wytworzone odpady na terenie województwa zostały poddane głównie procesom odzysku, to widoczny jest znaczny spadek do 60,8% w 2011 r. i 63,7% w 2012 r. odpadów odzyskanych w stosunku do poprzednich lat. Natomiast zwiększył się procent odpadów składowanych na składowiskach do 34,3% w 2011 r. i 35,4% w roku 2012, podczas gdy w kraju składowano ponad

21% odpadów przemysłowych.³⁷

Według Raportu WIOŚ o stanie środowiska województwa lubelskiego w 2012 roku na terenie województwa eksploatowane były 3 składowiska przyjmujące odpady niebezpieczne zawierające azbest: Srebrzyszcze – Chełm, Piaski Zarzecze II – Kraśnik I Poniatowa Wieś.

Spośród wymienionych jedynie składowisko w Kraśniku (Piaski Zarzecze II) jest w stanie przyjmować znaczne ilości odpadów azbestowych, na które w 2012 roku trafiło blisko 95% odpadów zawierających azbest. Pojemność aktualnie istniejących składowisk „tradycyjnych” zapewnia możliwość składowania na nich ok. ¼ ilości zinwentaryzowanych wyrobów zawierających azbest z terenu województwa lubelskiego, co jest równoznaczne z zaspokojeniem potrzeb w tym zakresie przez okres najbliższych 5 lat.

Dotychczasowe tempo usuwania materiałów azbestowych nie jest wystarczające. Na przestrzeni ostatnich 8 lat (2005 – 2012) tego typu zabiegom poddano jedynie niespełna 11% odpadów z ogólnej ilości wyrobów azbestowych zinwentaryzowanych na terenie województwa. Na podstawie inwentaryzacji zaktualizowanej w 2010 r. określono, że na terenie województwa lubelskiego znajduje się ponad 808 tys. Mg wyrobów zawierających azbest, z czego większość - ponad 804 tys. Mg - w obiektach należących do osób fizycznych. Są to głównie materiały budowlane w postaci pokryć dachowych i ich odpadów zgromadzonych na posesjach. Najgorsza sytuacja jest na obszarach wiejskich, gdzie motywacje zdrowotne i racje społeczne mogą okazać się niewystarczające wobec braku środków finansowych oraz perspektyw na ich uzyskanie w przyszłości, wymagają szczególnego wsparcia finansowego.

Głównym problemem z zakresu gospodarki odpadami w województwie lubelskim jest zdecydowanie wyższy niż średnio w kraju udział zmieszanych odpadów komunalnych składowanych na zorganizowanych składowiskach oraz niższy udział odpadów poddanych odzyskowi w ilości odpadów wytworzonych.

Infrastruktura komunalna

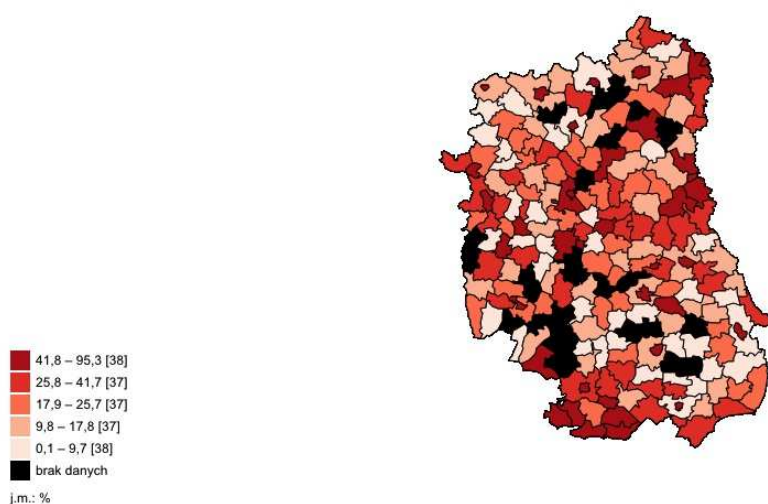
Województwo lubelskie charakteryzuje się dość **niskim wskaźnikiem skanalizowania**. Według danych GUS długość sieci kanalizacyjnej w 2012 r. w Polsce wyniosła prawie 125 tys. km, w województwie lubelskim sieć kanalizacyjna równa była ogółem 5323,9 km i stanowiła 4% ogółu sieci w kraju. W 2011 r. na obszarach wiejskich województwa lubelskiego udział korzystających z kanalizacji wynosił zaledwie 15,9 % i był ponad **pięciokrotnie niższy niż w miastach**, przy czym 26 gmin wiejskich i 9 obszarów wiejskich gmin miejsko-wiejskich nie było w ogóle w nią

---

³⁷ Gospodarka odpadami komunalnymi w województwie lubelskim w 2012 roku, Urząd Statystyczny w Lublinie, Lublin sierpień 2013

wyposażonych. Pod względem tempa rozwoju sieci kanalizacyjnej w ostatnich latach, wyróżniał się powiat zamojski, w którym jej długość zwiększyła się ponad dwukrotnie oraz powiaty radzyński i bialski ze wzrostem długości tego typu sieci przekraczającym 50%.

Mapa nr 10. Odsetek ludności korzystającej z sieci kanalizacyjnej (%)

Opracowanie własne na podstawie danych systemu Strateg na dzień: 13.2.2014

Ścieki odprowadzane siecią kanalizacyjną w roku 2012 [hm³] wynosiły w miastach 41,7 zaś na terenach wiejskich 6,6 co plasowało region na 11 miejscu w kraju. Na terenie województwa niespełna 76% gmin obsługiwanych jest przez oczyszczalnie ścieków. W 2011 roku w województwie lubelskim, na obszarach wiejskich do kanalizacji sanitarnej odprowadzono niemal 15% więcej ścieków niż w latach poprzednich, podczas gdy w miastach zrzucano ich o 6,9% mniej. Duży (przekraczający 20%) wzrost ilości ścieków odprowadzonych do kanalizacji wystąpił w powiatach: łączyńskim (o 25,3%), zamojskim (o 24,7%), bialskim (o 22,5%), świdnickim i włodawskim, co wiązało się z rozbudową sieci kanalizacyjnej.

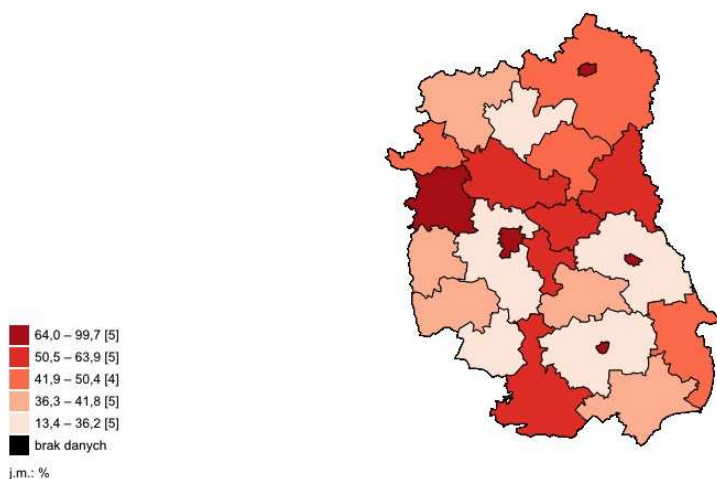
Nie wszystkie obszary zamieszkałe podłączone są do sieci kanalizacyjnej, część ścieków odprowadzana jest do systemów przydomowych (zbiorników bezodpływowych lub przydomowych oczyszczalni ścieków). W województwie lubelskim oczyszczanie przydomowe liczyły 14 188 sztuk w roku 2011, większą ilość odnotowały jedynie dwa województwa (kujawsko-pomorskie oraz

mazowieckie). Zbiorniki bezodpływowe stanowiły 181 551 sztuk zaś stacje zlewni liczyły 85 obiektów. Urządzenia służące do gromadzenia nieczystości ciekłych na terenie województwa stanowiły prawie 8% wszystkich urządzeń w kraju.

Wg danych GUS, z oczyszczalni ścieków w 2012 roku korzystało 54,9% ludności województwa lubelskiego. Wskaźnik ten w porównaniu z rokiem 2002 wzrósł o 10,7%, jednak jest obecnie **jednym z najniższych w kraju** (obok województw świętokrzyskiego i małopolskiego), znacznie odbiegającym od średniego wskaźnika krajowego, który wynosi 68,6%. W skali lokalnej najwyższy wskaźnik osób korzystających z oczyszczalni wyróżniają największe miasta województwa, tj. miasta na prawach powiatu – Lublin (96,4%), Chełm (99,7%), Zamość (88%) i Biała Podlaska (98,5%), najniższy natomiast, nieprzekraczający 30,0%, występuje w powiatach zamojskim (13,4%), lubelskim (21,1%) i chełmskim (26,3%).

Mapa nr 11. Odsetek ludności korzystającej z oczyszczalni ścieków (%)

Opracowanie własne na podstawie danych systemu Strateg na dzień: 13.2.2014

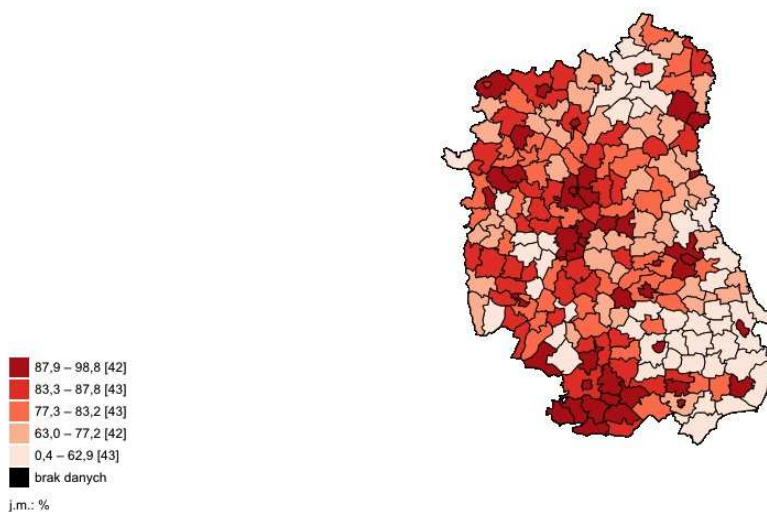
Wskaźnik zwodociągowania na terenie największych miast województwa lubelskiego wynosi około 95%. Województwo lubelskie charakteryzowało się nieco niższą od średniej krajowej dynamiką przyrostu sieci wodociągowej, której długość zwiększyła się o 8,7% w ostatnich 5 latach. Obecnie w województwie lubelskim źródłem zaopatrzenia wodociągów sieciowych są niemal wyłącznie zasoby wód podziemnych. Z wód powierzchniowych korzystały tylko wodociągi w powiecie łęczyńskim. Na obszarach wiejskich województwa lubelskiego sieć kanalizacji sanitarnej rozwijano zbyt wolno w stosunku do rosnących potrzeb związanych z rozwojem sieci wodociągowych.

Ludność korzystająca z sieci wodociągowej w województwie lubelskim w roku 2011 stanowiła ogółem 1769,3 tys. osób (81,5% do ludności ogółem), ludność korzystająca z sieci kanalizacyjnej ogółem 1053,1 tys. osób (48,5% do ludności ogółem) oraz korzystająca z sieci gazowej w województwie lubelskim równa była 856,7 tys. osób (39,4% do ludności ogółem).

Województwo lubelskie charakteryzowało się **wyraźnym zróżnicowaniem pod względem dostępności ludności do sieciowych urządzeń infrastruktury wodociągowej i kanalizacyjnej**. W 2011r. z wodociągów sieciowych korzystało blisko 94% mieszkańców miast województwa lubelskiego oraz 70,7% mieszkańców wsi (o 3,4 p.proc. więcej niż w 2007r.). Nadal wyraźnie widoczna jest dysproporcja pomiędzy zwodociągowaniem miast i terenów wiejskich. W kilku gminach wskaźnik nie przekracza 10%. Wśród powiatów najniższe wskaźniki (poniżej 75,0%) występują w powiatach zamojskim (53%), hrubieszowskim (57,8%), bialskim (69,3), chełmskim (70,3%), tomaszowskim (73,2%), lubelskim (74,1%) i janowskim (74,3%).

W każdej gminie funkcjonował co najmniej 1 wodociąg sieciowy, przy czym w powiatach zamojskim i hrubieszowskim istotna część mieszkańców pobierała wodę z własnych studni, często przy wykorzystaniu lokalnego wodociągu.

Mapa nr 12. Odsetek ludności korzystającej z sieci wodociągowej (%)

Opracowanie własne na podstawie danych systemu Strabag na dzień: 13.2.2014

W 2011r. wysokie zużycie gazu sieciowego w gospodarstwach domowych, w przeliczeniu na 1 mieszkańca przekraczające 80m³, odnotowano w miastach: Lublinie i Zamościu oraz powiatach podregionu lubelskiego i puławskiego (lubelskim, świdnickim, puławskim i ryckim). W 2011r., w miastach położonych na trasach przebiegu gazociągów wysokoprężnych: Świdniku, Kraśniku i

Poniatowej, udział ludności korzystającej z gazu sieciowego przekraczał 90,0%. Obszary wiejskie odznaczały się natomiast bardzo słabym wyposażeniem mieszkań w gaz sieciowy. W 2011r., korzystało z niego zaledwie 13,7% mieszkańców wsi województwa lubelskiego, to jest o ponad jedną trzecią mniej niż średnio w Polsce.

Głównym problemem z zakresu infrastruktury komunalnej są wciąż jedne z najniższych w kraju wskaźniki osób korzystających z kanalizacji i oczyszczalni ścieków oraz ich duże zróżnicowanie terytorialne na niekorzyść obszarów wiejskich utrudniające osiągnięcie i utrzymanie dobrego stanu wód powierzchniowych i podziemnych województwa.

Ochrona bioróżnorodności

Krajobraz województwa lubelskiego cechują trzy pasy krajobrazowe rozdzielone wyraźnymi, naturalnymi granicami. Na północy jest to granica nizin środkowopolskich i wyżyn południowopolskich, natomiast na południu pas wyżyn i obniżeń przedgórskich. Do terenów nizinnych należą: Polesie Lubelskie, Polesie Wołyńskie i częściowo Kotlina Sandomierska oraz Nizina Południowo-Podlaska, a do terenów wyżynnych należą: Wyżyna Lubelska, Wyżyna Wołyńska, Roztocze, Kotlina Pobuża. Najcenniejszą pod względem przyrodniczym częścią regionu jest Polesie, w tym Pojezierze Łęczyńsko-Włodawskie, Roztocze z Puszcą Solską oraz dolina Wisły i Bugu.

Na terenie województwa występuje wiele obszarów oraz obiektów prawnie chronionych tworzących system ochrony przyrody. Wśród cennych przyrodniczo obszarów należy wyróżnić występowanie w obrębie Poleskiego Parku Narodowego ostoi wodno – błotnej (ramsarskiej), która zapewnia ochronę obszarom mokradłowym, mającym znaczenie międzynarodowe, jako środowisko życia ptactwa wodnego. Ponadto, wytypowano również ostoję Środkowej Wisły z Jeziorem Piskory oraz Chełmskie Torfowiska Węglanowe do wpisania na listę ostoi wodno – błotnych. Zabezpieczanie cennych przyrodniczo obszarów, szczególnie obszarów wodno-błotnych należy do kluczowych działań, gdyż walory środowiska przyrodniczego i krajobraz kulturowy należą do najważniejszych potencjałów endogenicznych regionu.

Na terenie województwa lubelskiego znajduje się rezerwat biosfery UNESCO, tj. Polesie Zachodnie, które ma zostać docelowo trójpaństwowym Międzynarodowym Rezerwatem Biosfery

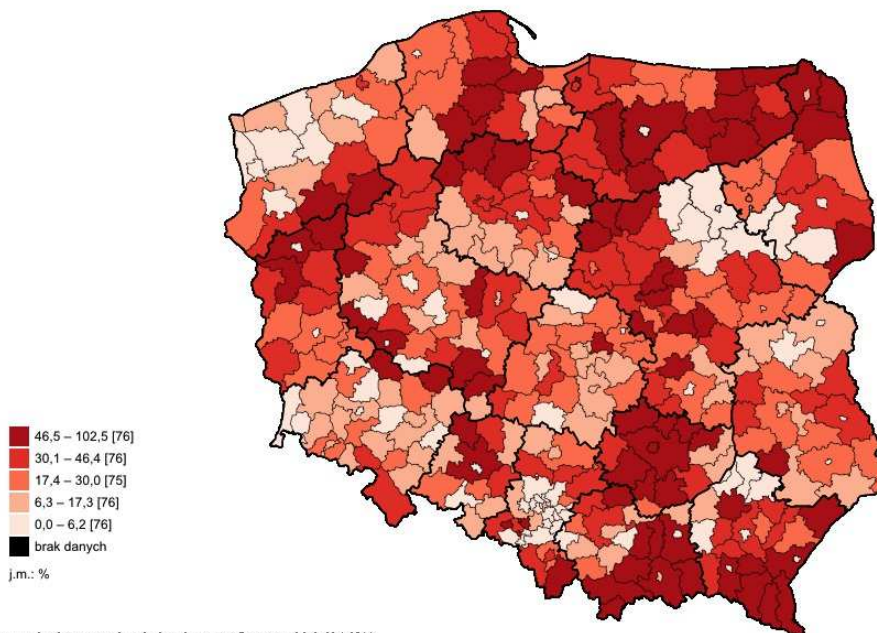
(MRB) obejmującym przygraniczne obszary Polski, Ukrainy i Białorusi. Natomiast obszar Roztocze – Puszcza Solska jest na etapie projektowania w celu utworzenia Rezerwatu Biosfery „Roztocze – Puszcza Solska”, który ma tworzyć dwupaństwowy Międzynarodowy Rezerwat Biosfery ze stroną ukraińską.

Według danych GUS (stan na 2012 r.) obszary prawnie chronione zajmują 570 164,2 ha, co stanowi 22,8% powierzchni województwa.

W granicach województwa lubelskiego, wyróżniono następujące formy ochrony przyrody:

- 2 parki narodowe (Poleski, Roztoczański),
- 17 parków krajobrazowych,
- 17 obszarów chronionego krajobrazu,
- 87 rezerwatów przyrody,
- 23 obszary specjalnej ochrony ptaków (OSO),

- 101 specjalne obszary ochrony siedlisk (SOO),
- 1513 pomników przyrody,
- 2 zespoły przyrodniczo-krajobrazowe,
- 148 użytków ekologicznych,
- 315 stref ochrony zwierząt,
- 3 strefy ochrony roślin,
- 4 stanowiska dokumentacyjne

Mapa nr 13. Udział powierzchni obszarów chronionych w powierzchni ogółem (%)

Opracowanie własne na podstawie danych systemu Strateg na dzień: 13.2.2014

W ramach sieci NATURA 2000 na terenie województwa, wyznaczono 23 ostoje ptasie (OSO) o powierzchni 335 843,4 ha (co stanowi 13,4% powierzchni województwa), oraz 101 ostoi siedliskowych (SOO) o łącznej powierzchni 163 375,2 ha, co stanowi 6,5% powierzchni województwa.

Liczba gatunków ginących i zagrożonych w województwie lubelskim wynosi 408, co stanowi 23% flory Lubelszczyzny³⁸. Wśród nich najliczniejszą grupę stanowią gatunki muraw i zarośli kserotermicznych (123), ale także łąk (45), wód (34), torfowisk (44) oraz fitocenoz upraw (20). Zatem istotne są działania zmierzające do zachowania zagrożonych wyginięciem gatunków oraz przywracanie drożności korytarzy ekologicznych, aby umożliwić prawidłowe funkcjonowanie sieci NATURA 2000, a co się z tym wiąże do kształtowania i upowszechniania postaw społecznych sprzyjających ochronie zarówno przyrody jak i środowiska oraz postaw proekologicznych poprzez szeroko rozumianą edukację ekologiczną.

Wspieranie zielonej infrastruktury ma wpływ na ruch turystyczny na obszarach cennych przyrodniczo – zapewniającą z jednej strony lepszą ochronę wartości przyrodniczych, a jednocześnie przyczyniającą się do zwiększenia atrakcyjności turystycznej tych obszarów.

Całościowy system walorów przyrodniczych województwa lubelskiego przedstawia Krajowa Sieć Ekologiczna ECONET-PL wyodrębniająca poniższe elementy:

- 5 obszarów węzłowych o znaczeniu międzynarodowym: Środkowa Wisła, Poleski, Dolina Dolnego Bugu, Roztoczański i Lasy Janowskie;
- 4 obszary węzłowe o znaczeniu krajowym: Siedlecki, Południowo-roztoczański, Zamojski oraz fragment Doliny Środkowego Sanu;

³⁸ Według „Listy gatunków roślin naczyniowych zagrożonych na terenie województwa lubelskiego”

- 3 korytarze ekologiczne o znaczeniu międzynarodowym: Włodawski Bugu, Biłgorajski i Wołyński Bugu;
- 4 korytarze o znaczeniu krajowym: Wzniesienia Urzędowskie, Roztocze Zachodnie, Dolina Wieprza, Dolina Dolnego Wieprza i Dolina Krzny.

W obrębie województwa znajdują się również 3 Transgraniczne Obszary Chronione (TOCH), które stwarzają możliwość objęcia ochroną obszarów o sporych walorach przyrodniczych na wschodnim pograniczu Polski z Litwą, Białorusią, Ukrainą oraz Słowacją. Do powyższych obszarów należą:

- Przełom Bugu położony na pograniczu polsko – białoruskim obejmujący odcinek doliny Bugu z parkiem krajobrazowym „Podlaski Przełom Bugu”;
- Polesie Zachodnie położone na pograniczu polsko – ukraińskim obejmujący Poleski Park Narodowy oraz 5 parków krajobrazowych, natomiast po stronie ukraińskiej Szacki Park Narodowy i 3 projektowane parki krajobrazowe;
- Roztocze położone na pograniczu polsko – ukraińskim obejmujący Roztoczański park Narodowy i 4 parki krajobrazowe, natomiast po stronie ukraińskiej rozległy rezerwat przyrody „Roztocze” oraz 2 projektowane parki krajobrazowe.

Pomimo stosunkowo wysokiego udziału obszarów chronionych województwo nie jest wolne od problemów związanych z degradacją jego fragmentów. W roku 2012 grunty zdewastowane i zdegradowane liczyły 3127 ha, z czego 2925 ha stanowiły grunty zdewastowane a 201 ha grunty zdegradowane (9 miejsce w kraju).

Grunty zrekultywowane w ciągu roku na terenie województwa liczyły zaledwie 29 ha z czego 22 ha zrekultywowane zostały na cele rolnicze a pozostałe 6 ha na cele leśne. Grunty zagospodarowane w ciągu roku stanowiły 16 ha i przeznaczone były w całości na cele rolnicze. Gorszy wynik uzyskały jedynie województwa dolnośląskie i świętokrzyskie.

Kluczowym wyzwaniem w zakresie ochrony przyrody i krajobrazu jest zabezpieczenie cennych obszarów, szczególnie obszarów wodno-błotnych i leśnych oraz sieci Natura 2000, a także przywracanie naturalnego charakteru zdegradowanych obszarów cennych przyrodniczo, przywracanie i zachowanie ciągłości korytarzy ekologicznych. Jednocześnie zagrożeniem dla atrakcyjności przyrodniczej regionu jest zmniejszająca się różnorodność biologiczna środowiska na poziomie genetycznym, gatunkowym i siedliskowym, wywołana nadmierną ekspansją człowieka oraz czynnikami naturalnymi i zanieczyszczeniem środowiska.

Dziedzictwo kulturowe, środowisko miejskie

Na terenie województwa znajduje się zespół urbanistyczny Starego Miasta w Zamościu jako jedyny dotychczas zabytek Lubelszczyzny wpisany na Listę Światowego Dziedzictwa UNESCO. Ponadto, na tzw. prezydenckiej liście zabytków uznanych za Pomniki Historii Państwa Polskiego znajdują się: historyczny zespół miasta Zamość w zasięgu obwarowań XIX-wiecznych, Kazimierz Dolny wraz z okolicznymi miejscowościami, zespół pałacowo - parkowy w Kozłowiec oraz historyczny zespół architektoniczno – urbanistyczny Lublina. Warto podkreślić, iż trzy znajdujące się w Lublinie obiekty: kościół św. Stanisława wraz z klasztorem dominikanów, kościół Św. Trójcy i pomnik Unii Lubelskiej zostały wpisane na Listę Dziedzictwa Europejskiego jako symbol europejskich idei integracyjnych, ponadnarodowego dziedzictwa demokracji i tolerancji oraz dialogu kultur między Wschodem a Zachodem. Dodatkowo, na Lubelszczyźnie znajduje się cały szereg unikalnych, małomiasteczkowych zespołów miejskich i układów urbanistycznych, często z cennymi zabytkami architektury i przyrody.

Jednym z elementów dziedzictwa kulturowego regionu, świadczącym o jego potencjale, jest wielokulturowość, której ślady do dziś są widoczne głównie w zabytkach sakralnych i nekropoliach. Na terenie województwa znajdują się świątynie katolickie, grecko - katolickie, prawosławne, ewangelickie i synagogi oraz żydowskie domy modlitwy.

Ekspozycją elementów dziedzictwa kulturowego zajmują się głównie skanseny (Muzeum Wsi Lubelskiej w Lublinie, w mniejszym stopniu Skansen Kultury Materialnej Chełmszczyzny i Podlasia w Holi), społeczności lokalne, ośrodki kultury, a w przypadku kulinariów – cieszące się dużym powodzeniem targi czy gale kuchni regionalnej i inne. Ponadto na terenie regionu działają ośrodki rzemiosła i sztuki ludowej, których głównym zadaniem jest wspieranie zanikających zawodów, takich jak: plecionkarstwo i wikliniarstwo, kowalstwo, garncarstwo, tkactwo, rzeźba ludowa, malarstwo i plastyka obrzędowa. Działające w tradycyjnej formie ośrodki przemysłów kultury stanowią nie tylko atrakcję turystyczną, ale mogą być źródłem dochodu dla zaangażowanych w działania mieszkańców Lubelszczyzny.

W roku 2012 zarejestrowanych było 3 531 obiektów nieruchomości oraz 799 zabytków ruchomych wpisanych do rejestru zabytków na podstawie decyzji wojewódzkich konserwatorów zabytków w województwie lubelskim (7 miejsce w Polsce).

Wśród zabytków nieruchomości województwa ok. 25 % ich ogólnej liczby wymaga gruntownych remontów i prac rewaloryzacyjnych. Obecnie najbardziej palącym problemem jest

znalezienie nowego, najczęściej prywatnego właściciela, zdolnego do przeprowadzenia właściwej konserwacji lub rewaloryzacji tych obiektów. Konserwacja oraz zabezpieczenia przed kradzieżą i zniszczeniem ruchomych obiektów dziedzictwa kulturowego stanowi również istotny problem. Specyficzne problemy generują obiekty drewniane, wymagające m. in. szczególnej ochrony przeciwpożarowej, w tym zakładania instalacji alarmowej, często kolidującej z zabytkowym charakterem takich obiektów.

Liczba muzeów w województwie lubelskim w 2012 r. (43, w tym 15 w gestii samorządów) kształtowała się poniżej średniej krajowej (48), jednocześnie region wyraźnie odbiega od innych województw pod względem liczby osób zwiedzających muzea. Liczba zwiedzających muzea na przestrzeni ostatnich lat maleje i tak w roku 2005 zwiedzający stanowili 992 568 osób zaś w roku 2012 o 156 516 osób mniej. Liczba osób zwiedzających muzea w województwie lubelskim w tym okresie utrzymywała się poniżej średniej krajowej.

Udział przeciętnych miesięcznych wydatków na 1 osobę w gospodarstwach domowych na rekreację i kulturę do reszty regionów był w województwie lubelskim bardzo niski, przy czym rósł nieprzerwanie z poziomu 37,10 zł w 2005 r. (14 miejsce na tle kraju) do 68,71 zł w roku 2012 r. (12 pozycję na tle kraju).

Wydatki samorządów na kulturę w województwie w przeliczeniu na mieszkańca, włącznie z transferami między JST – były poniżej średniej krajowej, która wynosiła 176,84 zł w roku 2011. Województwo cechuje dość silne zaangażowanie społeczeństwa w działalność organizacji pozarządowych w zakresie kultury. Sytuacja ta dotyczy w dużej mierze Lublina i środowisk organizacji pozarządowych, młodzieżowych, uczniowskich, studenckich, ale też starszych, co w znamienny sposób wykazały zmagania o uzyskanie miana Europejskiej Stolicy Kultury 2016.

Dla zachowania regionalnej różnorodności i oryginalnych cech kulturowych istotne jest zatem zwiększenie efektywności wykorzystania zasobów naturalnych i kulturowych oraz ich zachowanie po przez poprawę funkcjonowania oraz rozwój instytucji kultury oraz zwiększenia szeroko rozumianego dostępu do zabytków, zarówno nieruchomych, jak i ruchomych oraz zmiany techniczne istniejącej infrastruktury.

Wzmocnienie systemu wspierania prac konserwatorskich, restauratorskich, robót budowlanych oraz prac zabezpieczających przed zniszczeniem prowadzonych przy zabytkach oraz podejmowanie działań na rzecz upowszechniania i promocji dziedzictwa kulturowego przyczynią się do osiągnięcia wyżej wymienionego celu. Poprawa stanu dziedzictwa kulturowego i naturalnego będzie możliwa poprzez ochronę, promocję i rozwój w tym sektorze.

Lubelszczyzna postrzegana jest na tle kraju jako jeden z najbardziej interesujących regionów pod względem walorów przyrodniczych, które w połączeniu z atrakcyjnymi obszarami turystycznymi i uzdrowiskowymi stwarzają przesłanki interesujących ofert dla miłośników rekreacji, turystyki kwalifikowanej, a także lecznictwa sanatoryjnego. Wybitnymi walorami turystyczno-wypoczynkowymi odznaczają się zwłaszcza:

- Rejon Nałęczowa, Kazimierza Dolnego i Puław z Kazimierskim Parkiem Krajobrazowym obejmującym przełom Wisły i unikatowe wąwozy lessowe;
- Pojezierze Łęczyńsko-Włodawskie – jedno z największych skupisk jezior (poza strefą pojezierzy: Mazurskiego i Pomorskiego), z 68 jeziorami o powierzchni większej niż 1 ha (w tym 4 jeziora ponad 100 ha), z kompleksami leśnymi i miejscowościami wypoczynkowymi: Okuninka, Firlej i Białka;
- Roztocze – odosobniony fragment wyżyny, z urozmaiconą rzeźbą terenu, kompleksami leśnymi o składzie gatunkowym zbliżonym do naturalnego (Roztoczański Park Narodowy).

W województwie lubelskim występują zdegradowane obszary wymagające rekultywacji i rewitalizacji. W ogólnej powierzchni 3 075 ha gruntów wymagających rekultywacji – 2 872 ha to grunty zdewastowane, a 203 ha grunty zdegradowane (stan na 2011r.). Rekultywacji i rewitalizacji wymagają także występujące w województwie tereny po dawnych zakładach przemysłowych i jednostkach wojskowych oraz obszary popegeerowskie. Dewastacja i degradacja dotyka zarówno obszary miejskie, jak i wiejskie. Przyczyn degradacji niniejszych obszarów upatrywać można m.in. w utracie ich dotychczasowych funkcji społeczno-gospodarczych wynikającej z kumulacji negatywnych zjawisk gospodarczych (tj. np. niski poziom przedsiębiorczości, wysokie bezrobocie, niska jakość infrastruktury technicznej) i społecznych (tj. np. niski dostęp do usług publicznych, depopulacja, ubóstwo, natężenie zjawisk patologicznych).

Według danych GUS w 2012 r. w turystycznych obiektach noclegowych na terenie województwa lubelskiego na 10 tys. ludności przypadało średnio 90 miejsc noclegowych. Największą liczbą miejsc noclegowych w relacji do liczby mieszkańców dysponowały powiaty: włodawski (606 miejsc noclegowych na 10 tys. ludności) i puławski (348), natomiast najmniejszą powiat kraśnicki (5) oraz radzyński (12).

Turystyczne obiekty noclegowe na terenie województwa to obiekty średniej wielkości dysponujące przeciętnie 58 miejscami. Wśród turystycznych obiektów noclegowych najliczniejszą grupę stanowiły obiekty hotelowe (hotele, motele, pensjonaty i inne tego rodzaju), których udział

wyniósł 38,7% oraz ośrodki wczasowe (12,2%). Obiekty te dominowały również w strukturze oferowanych miejsc noclegowych (hotele 24,1%, a ośrodki wczasowe 15,0%)

W 2012 roku udzielono 1 mln 531,6 tys. noclegów turystom odwiedzającym województwo lubelskie. W hotelach udzielono 506,8 tys. noclegów, czyli 33,1% wszystkich udzielonych noclegów w województwie. Wśród pozostałych obiektów, największą liczbę udzielonych noclegów odnotowano w zakładach uzdrowiskowych –22,6% ogółu noclegów, w innych obiektach hotelowych –10,6%, ośrodkach wczasowych –7,6% oraz w ośrodkach szkoleniowo-wypoczynkowych –6,5%.

Największy ruch turystyczny przypadał na miesiące wakacyjne, tj. w lipiec i sierpień. Na miesiące te przypadało 30,4% wszystkich noclegów udzielonych w 2012 r. Wśród osób zameldowanych w turystycznych obiektach noclegowych w 2012r. –15,2% (105 tys. osób) stanowili turyści zagraniczni, podczas gdy w kraju odsetek ten wyniósł 22,0%. Poprawa jakości bazy oraz rozwinięcia istniejącej oferty stanowią szansę na pozyskanie większej ilości turystów zagranicznych.

Biorąc pod uwagę, iż osoby niepełnosprawne stanowią znaczną grupę turystów o specjalnych potrzebach, dla których turystyka i krajoznawstwo – ze względu na funkcje zdrowotne, poznawcze, społeczne – ma niezwykle istotne znaczenie, ważne są zmiany techniczne istniejącej infrastruktury kulturowej i turystycznej poprawiające dostępność dla osób niepełnosprawnych.

Wśród zabytków nieruchomości (obiektów rezydencjonalnych) województwa ok. 25 % ich ogólnej liczby wymaga gruntownych remontów i prac rewaloryzacyjnych. Bariere w rozwoju społeczno-ekonomicznym miast stanowi ponadto degradacja terenów i przestrzeni publicznych. Rekultywacji i rewitalizacji wymagają występujące w województwie tereny po dawnych zakładach przemysłowych i jednostkach wojskowych

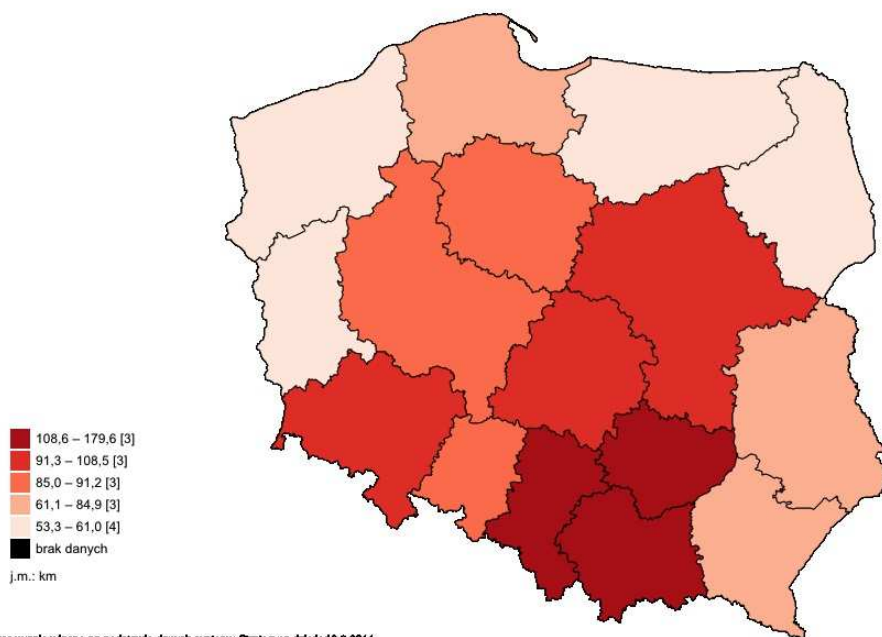
Transport i komunikacja

Podstawowym problemem ograniczającym ruch drogowy w województwie lubelskim jest brak autostrad, oraz niewystarczająca sieć dróg ekspresowych oraz obwodnic. Według danych GUS województwo lubelskie w roku 2011 charakteryzowało się najniższym wskaźnikiem gęstości dróg krajowych i autostrad w kraju. Niekorzystne uwarunkowania rozwoju regionu wynikają z nierównomiernego rozmieszczenia sieci dróg krajowych i wojewódzkich. Wskaźniki charakteryzujące długość i gęstość dróg krajowych i wojewódzkich są gorsze od wskaźników krajowych a to przekłada się na słabą dostępność transportową – szczególnie w północno – wschodniej i południowej części

obszaru województwa.

Długość dróg publicznych w województwie lubelskim w roku 2012 wynosiła ponad 34 tys. km (60,5 %- nawierzchnia twarda, 39,5 % - nawierzchnia gruntowa). Długość dróg publicznych o nawierzchni twardej w województwie lubelskim wynosiła w 2012 roku 20,6 tys. km z kolei ich gęstość wynosiła 82,4 km/100 km² (Polska - 89,8 km/100 km²) - 11 miejsce w kraju.

Mapa nr 14. Drogi o twardej nawierzchni na 100km² (km)

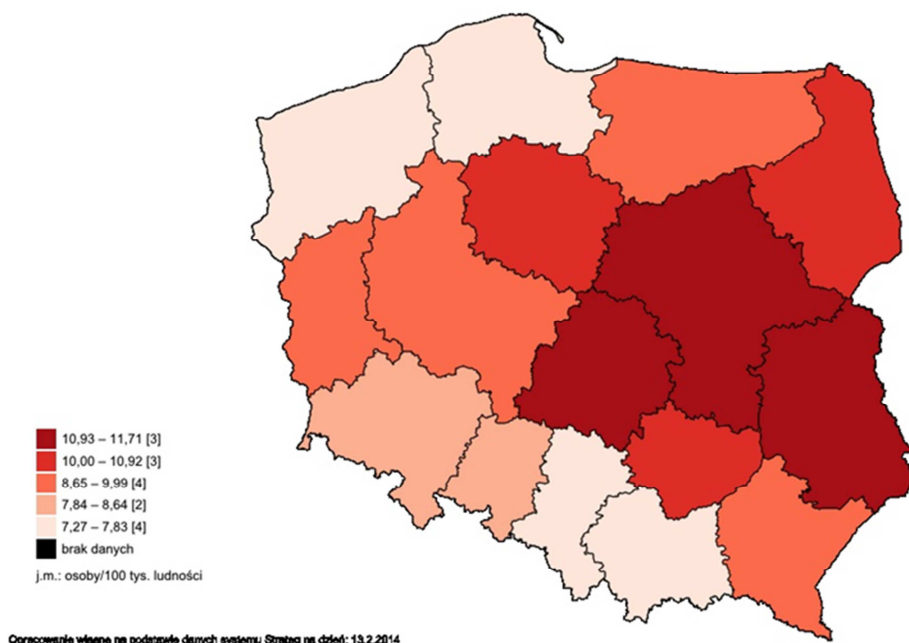

Długość dróg krajowych o nawierzchni twardej w roku 2011 w województwie lubelskim wyniosła 1 058,2 km, dróg wojewódzkich 2 216 km, powiatowych 11 616 km zaś gminnych 19 708 km.

Stan nawierzchni dróg krajowych był zróżnicowany w poszczególnych regionach kraju. Województwo lubelskie według klasyfikacji złego stanu nawierzchni raportu przygotowanego przez Departament Studiów Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad pt. „Raport o stanie technicznym sieci dróg krajowych na koniec 2011 roku” zajmuje 6 miejsce w kraju.

Województwo lubelskie, według danych Komendy Głównej Policji, charakteryzuje się jedną z wyższych bezwzględną liczbą wypadków drogowych (w 2011 r. 1625) oraz liczbą ofiar śmiertelnych w wypadkach (243). Jednocześnie województwo w 2012 r. charakteryzowało się jednym z najwyższych w kraju wskaźników ofiar śmiertelnych na 100 tys. pojazdów (17,03 osób), ofiar śmiertelnych na 100 tys. mieszkańców (11,21) oraz niższym od średniej krajowej wskaźnikiem ofiar wypadków rannych na 100 tys. pojazdów (131,58 osób). Miejscami koncentracji wypadków są odcinki najważniejszych dróg regionu, zwykle o największym natężeniu ruchu. Pod względem ryzyka indywidualnego sieć dróg krajowych w województwie lubelskim zajmuje ostatnie miejsce w Polsce .

Mapa nr 15. Liczba ofiar śmiertelnych w wypadkach drogowych na 100 tys. mieszkańców

Według oceny stanu technicznego nawierzchni na drogach wojewódzkich blisko 41% stan dróg określono jako zły, 27% niezadowolający zaś 32% dobry. W latach 2007 – 2010 rozbudową lub przebudową objętych zostało ok. 88 km dróg, na ok. 231 km wykonano zabiegi remontowe, natomiast ok. 167 km poddano regeneracji nawierzchni. Wszystkie te działania spowodowały, że w stosunku do lat poprzednich odnotowano wzrost ilości dróg w stanie dobrym i zadowolającym (klasa A i B) oraz zmniejszenie ilości dróg w stanie złym jednak 41% dróg do natychmiastowego remontu to ilość w dalszym ciągu bardzo wysoka.

Skrócenie czasu przejazdu pomiędzy najważniejszymi ośrodkami w województwie jest gwarancją rozwoju lokalnego. Niezbędna staje się sukcesywna rozbudowa infrastruktury transportowej, warunkującej dostępność komunikacyjną oraz stymulującej rozwój gospodarczy, konieczny do wyrównania zapóźnień cywilizacyjnych miast regionu. Średni czas dojazdu do najbliższego miasta pełniącego istotne funkcje o charakterze subregionalnym w przypadku miast województwa lubelskiego wyniósł 36,8 minuty³⁹. Najlepszą dostępnością w tej kategorii charakteryzuje się Świdnik oraz Kazimierz Dolny. Z kolei najgorszą dostępnością komunikacyjną i transportową spośród miast województwa lubelskiego charakteryzują się oddalone od głównych szlaków komunikacyjnych i peryferyjnie położone miasta wschodniej Zamojszczyzny (Łaszczów, Tyszowce) oraz Roztocza (Krasnobród, Zwierzyniec, Józefów i Tarnogród). Miasta te należą również do ośrodków o jednych z najgorszych wskaźników dostępności komunikacyjnej w skali całego kraju.

Nakłady inwestycyjne na drogi publiczne w roku 2011 w województwie lubelskim stanowiły

³⁹ „Potencjał ekonomiczny miast w województwie lubelskim w latach 2000-2010” Urząd Statystyczny, Lublin 2011

1 630,5 mln zł i były prawie dwukrotnie wyższe niż w roku wcześniejszym, mimo tego pod tym względem województwo zajmowało 10 miejsce w kraju.

W regionie jest dość dobrze rozwinięty transport publiczny. Województwo charakteryzuje się jedną z najdłuższych sieci połączeń autobusowych, a jej trzon stanowią regularne połączenia krajowe. W ogólnej liczbie linii dominowały linie podmiejskie zarówno w województwie jak i w kraju.

Według danych GUS długość sieci komunikacji miejskiej w województwie lubelskim w 2012 r. wynosiła 1 883 km, na co oprócz linii autobusowych (1 804 km z czego 556 km przypadało na tereny wiejskie) złożyło się 80 km linii trolejbusowych. Z sieci komunikacji miejskiej w 2011 r. skorzystało 97 959 tys. pasażerów, co stanowiło ponad 2,5% całej liczby pasażerów przewiezionych w Polsce.

Tabor komunikacji miejskiej województwa lubelskiego na koniec 2012 roku liczył 486 autobusów w tym 397 autobusów przystosowany do przewozu osób niepełnosprawnych, co dawało w sumie 53,2 tys. miejsc siedzących oraz 64 sztuk trolejbusów z 6 606 miejscami siedzącymi . Stan taboru komunikacji miejskiej charakteryzuje duży stopień dekapitalizacji. W większości jest to tabor przestarzały liczący średnio ponad 10 lat. Dla przykładu udział taboru obsługującego aglomerację lubelską, spełniającego poszczególne normy Euro, normy czystości spalin ustalone na mocy regulacji Unii Europejskiej wynosi: Euro I oraz Euro II: 69%, Euro III: 27%, Euro IV: 23% i Euro V: 13%. Należy również zwrócić uwagę, iż Sprawność systemu transportu zbiorowego jest niezadawalająca z powodu nieodpowiednich parametrów układów drogowo-ulicznych a system łączności transport indywidualnego i publicznego wymaga rozwoju.

Sieć kolejowa w województwie lubelskim jest dość uboga w stosunku do innych obszarów kraju. W 2012 roku przez teren Lubelszczyzny przebiegało łącznie 1 045 km linii kolejowych, co stanowi 5,1% w skali kraju. Na przestrzeni lat 2005 - 2012 zarówno w kraju, jak i w województwie gęstość linii kolejowych nie uległa znaczącej zmianie. Wskaźnik gęstości w regionie oscyluje w przedziale 4,1 -4,3 km na 100 km², zaś w kraju 6,4-6,5. W związku z stosunkową niewielką gęstością zaludnienia w regionie, pod względem długości linii kolejowych ogółem na 10 tysięcy ludności województwo wypada dość korzystnie, osiągając wartość wskaźnika 4,8 km (Polska – 5,2 km). Długość linii zelektryfikowanych w regionie wynosi tylko 416 km, co plasuje województwo dopiero na 13 miejscu wśród 16 województw. Podstawę sieci kolejowej w województwie lubelskim stanowią 3 linie prowadzące z zachodu w kierunku wschodniej granicy państwa:

- linia nr 2 (relacji Warszawa – Biała Podlaska – Terespol, prowadząca przez Mińsk do Moskwy i będąca częścią międzynarodowego korytarza Berlin - Moskwa).
- linia nr 7 (relacji Warszawa – Lublin – Dorohusk, prowadząca do Kijowa i będąca częścią projektowanego korytarza transportowego Gdańsk – Odessa).

- Linia Hutnicza-Szerokotorowa (LHS), biegnąca ze Sławkowa w województwie śląskim przez Zamość i Hrubieszów do granicy polsko-ukraińskiej. Łączy ona Górny Śląsk ze wschodnią granicą państwa układem szerokotorowym, umożliwiającym przewóz ładunków z Ukrainy, a przez nią z Rosji, Azji Centralnej oraz Dalekiego Wschodu bez konieczności czasochłonnego przeładunku na granicy. Główna infrastruktura obsługowa tej linii znajduje się w Hrubieszowie i Zamościu.

Na terenie województwa realizowane są kolejowe przewozy towarowe: w relacjach międzynarodowych między Polską i innymi krajami Unii Europejskiej, a Ukrainą, Białorusią, Rosją i krajami Azji (w tym przewozy kombinowane). W relacjach krajowych: przewozy towarów masowych; przewozy ładunków niebezpiecznych i przewozy nadzwyczajne.

Na terenie województwa realizowane są przewozy głównie węgla, ropy naftowej, nawozów, towarów z grupy „inne artykuły chemiczne” oraz metale i wyroby z metali. Poprawa stanu tej infrastruktury stwarza duże możliwości dla rozwoju transgranicznej współpracy gospodarczej i handlowej, m.in. poprzez wykorzystanie transportu intermodalnego.

Kolej spełnia znaczącą rolę w obsłudze komunikacyjnej i powiązaniach transportowych regionu. Obecnie infrastruktura kolejowa wraz z infrastrukturą dworcową wymaga pilnych inwestycji modernizacyjnych i dostosowania do standardów europejskich. Główne problemy dotyczą przestarzałego systemu łączności, wyeksploatowanego i przestarzałego taboru nieprzystosowanego do przewozu osób o ograniczonej możliwości poruszania się a także braku zintegrowanego systemu transportu publicznego w miastach i na pozostałym obszarze województwa wraz z niezbędną infrastrukturą.

Komunikacja samochodowa obok energetyki zawodowej stanowi duże źródłem zanieczyszczeń powietrza . W wyniku spalania paliw w silnikach samochodowych do atmosfery przedostają się zanieczyszczenia gazowe: tlenki azotu, tlenek węgla, dwutlenek węgla i węglowodory (szczególnie benzen) oraz pyły zawierające m.in. związki kadmu, niklu i miedzi. Ponadto, zanieczyszczenia komunikacyjne mogą powodować powstawanie smogu w okresie zimowym a w okresie letnim tzw. smogu fotochemicznego. Udział kolei w globalnej emisji dwutlenku węgla szacowany jest na 7,1% podczas gdy transport drogowy emituje 73% CO₂.

W „Raporcie o stanie środowiska województwa lubelskiego w 2012 roku”, oszacowano, że w 2012 r. z dróg województwa lubelskiego wyemitowano łącznie 29 052,09 Mg pyłów i gazów (bez CO₂ i CO), w tym: 16 240,01 Mg zanieczyszczeń gazowych i 12 812,08 Mg pyłu ogółem, przeliczonego z PM₁₀ współczynnikiem 0,3181. Największa emisja zanieczyszczeń zlokalizowana jest na terenach zurbanizowanych województwa oraz w rejonach największego zagęszczenia drogowych szlaków komunikacyjnych.

Główne wyzwanie w zakresie transportu drogowego stanowi poprawa dostępności transportowej oraz jakości sieci drogowej co przyczyni się jednocześnie do poprawy bezpieczeństwa na drogach. W przypadku transportu kolejowego główne problemy dotyczą przestarzałego i słabo rozwiniętego systemu łączności, wyeksploatowanego i przestarzałego taboru nieprzystosowanego do przewozu osób o ograniczonej możliwości poruszania się, a także braku zintegrowanego systemu transportu publicznego w miastach i na pozostałym obszarze województwa wraz z niezbędną infrastrukturą. Konieczne jest ponadto prowadzenie działań zmierzających do rozwoju ekologicznych i bardziej ekonomicznych środków komunikacji zbiorowej, a także integracja podsystemów komunikacji zbiorowej co umożliwi łatwe i efektywne korzystanie z różnych form transportu publicznego, prowadząc do zwiększenia udziału transportu publicznego

Rynek pracy

Tendencje związane z **ujemnym przyrostem naturalnym, wydłużaniem się przeciętnego trwania życia oraz migracjami** oddziałują bardzo wyraźnie na zmianę liczby ludności oraz jej strukturę wiekową w województwie. Przekłada się to na strukturę społeczeństwa z punktu widzenia wieku produkcyjnego, wyznaczającego wielkość oraz siłę roboczą rynku pracy. Od 1999 roku liczba ludności zamieszkującej obszar województwa zmniejszyła się o 3%.

Populacja osób aktywnych zawodowo stanowiła 56,5% ogółu ludności Lubelszczyzny w wieku 15+ , w tym 90 % to osoby pracujące, a 10% osoby bezrobotne. **Współczynnik aktywności zawodowej ludności osób w wieku produkcyjnym** na Lubelszczyźnie w 2012 roku kształtuje się na poziomie 73,8% i osiąga bardziej korzystną wartość niż średnia dla Polski (72,9%).

Dynamika wzrostu wskaźnika od 2008 roku jest nieco szybsza w kraju niż w regionie – w stosunku do roku bazowego wzrost w kraju wyniósł 3 p.p, natomiast w województwie lubelskim wzrósł o 2,8 p.p. Zauważyć można dodatkowo, iż zmienną silnie determinującą aktywność zawodową jest płeć, bowiem obliczono 6,3% różnicę w wartości wskaźnika dla kobiet (70,5%) i mężczyzn (76,8%).⁴⁰

Kobiety przeważają w grupie osób biernych zawodowo zarówno w Polsce, jak i w regionie stanowiąc ponad 60% powyższej grupy.⁴¹ **Niższy** niż dla mężczyzn **współczynnik aktywności zawodowej kobiet** wynika m.in. z: niechęci pracodawców do ich zatrudniania (kobiet młodych, matek

---

⁴⁰ Bank Danych Lokalnych GUS, <http://www.stat.gov.pl/bdl>

⁴¹ 16,9% kobiet w kraju nie podejmuje zatrudnienia z uwagi na obowiązki domowe i opiekę nad osobami zależnymi. Większość pracodawców stwierdza, że kobieta w ciąży nie ma szans na zdobycie pracy. 16% matek powracających do pracy po przerwie na urodzenie dziecka utraciło pracę, 25 % odeszło z pracy nie wytrzymując presji. Pracodawcy, szczególnie w małych firmach obawiają się malej dyspozycyjności kobiet, niższej efektywności pracy i nieobecności z powodu zwolnień lekarskich. A. Kostecka, „Godzenie pracy i życia zawodowego w Polsce”, Fundacja Centrum Promocji Kobiet. Z raportu „Przedsiębiorczość kobiet w Polsce” wynika, że wskaźnik kobiet pracujących na własny rachunek jest niższy niż mężczyzn (20,4% wobec 25%).

powracających po urloпах macierzyńskich)⁴², braku prawidłowo funkcjonującego systemu wspomagania rodziców w procesie wychowawczo-opiekuńczym, niskiego wskaźnika samozatrudnienia kobiet⁴³. Gorsza sytuacja zatrudnieniowa pań odnosi się na rynku pracy do wszystkich trzech podstawowych sfer dotyczących: dostępu do zatrudnienia, wysokości zarobków, zajmowania stanowisk kierowniczych.

Analizując wskaźnik aktywności zawodowej pod kątem kolejnej determinanty, jaką jest wiek, uwypuklają się problemy poszczególnych grup. **Najliczniejszą grupą aktywnych zawodowo bezrobotnych stanowiły osoby w wieku 15-29 lat** (52 tys. osób ze 111 tys.).⁴⁴ Liczba aktywnych zawodowo młodych ludzi spada, a biernych wzrasta.

Trudnej sytuacji na lubelskim rynku pracy doświadczają także osoby starsze w **wieku 50+**. Cechą charakterystyczną jest również wciąż **rosnąca liczba biernych zawodowo** w tej grupie wiekowej. W 2007 roku stanowili oni 59% badanej grupy, natomiast w 2012 już ponad 63%.

Dokonując analizy aktywności zawodowej mieszkańców wsi i miast, można wyciągnąć następujące wnioski: w 2012 roku wśród aktywnych zawodowo, mieszkańcy wsi stanowili 53,8% całej populacji. W miastach z kolei odsetek aktywnych zawodowo pracujących wyniósł 46%. Poziom wskaźników utrzymuje się od 2007 roku i oddaje **rolniczy charakter regionu. Wskaźnik aktywnych zawodowo mieszkańców miast Polski w 2012 roku wyniósł 61%, natomiast wsi 39 %**.

Wskaźnik zatrudnienia osób w wieku 20-64 nieznacznie wzrasta od 2010 roku i pod koniec roku 2012 wyniósł 65,8%, natomiast w Polsce 64,7%.⁴⁵ Obserwowana jest także stała, zarówno na polskim jak i regionalnym rynku pracy, **trudniejsza sytuacja kobiet** – różnica między wielkością wskaźnika zatrudnienia w województwie dla kobiet (60,5%) i mężczyzn (71,1%) wyniosła w 2012 roku 10,6% (w kraju 14,5%). Wskaźnik zatrudnienia ogółem jako procentowy udział pracujących w ogólnej liczbie ludności w regionie osiągnął 50,6% - w tym 57,7% mężczyzn, 44,1% kobiet; w kraju 50,2% - w tym 58,2% mężczyzn, 42,9% kobiet. Porównując obecną wartość wskaźnika do jego wartości oczekiwanej jest on **zbyt niski**.⁴⁶

W roku 2012 **stopa bezrobocia** w województwie wyniosła 14,2 % tj. **powyżej średniej dla kraju** (13,4%) i wzrosła w stosunku do roku poprzedniego o 1 p.p.

Rozbieżność pomiędzy najniższą a najwyższą wartością wskaźnika stopy bezrobocia w powiatach wynosi 15,7 p.p. co świadczy o **wysokim stopniu zróżnicowania regionalnego rynku pracy**. Sytuacja w dwóch powiatach o najwyższym wskaźniku stopy bezrobocia (włodawski

⁴² A. Kostecka, „Godzenie pracy i życia zawodowego w Polsce”, Fundacja Centrum Promocji Kobiet

⁴³ Z raportu „Przedsiębiorczość kobiet w Polsce” (Polska Agencja Wspierania Przedsiębiorczości, Warszawa 2011) wynika, że wskaźnik kobiet pracujących na własny rachunek jest niższy niż mężczyzn (20,4% wobec 25%). Bardzo niski jest również wskaźnik samo zatrudniania kobiet w wieku do 30 lat oraz w wieku powyżej 55 lat.

⁴⁴ Badania Aktywności Ekonomicznej Ludności, GUS

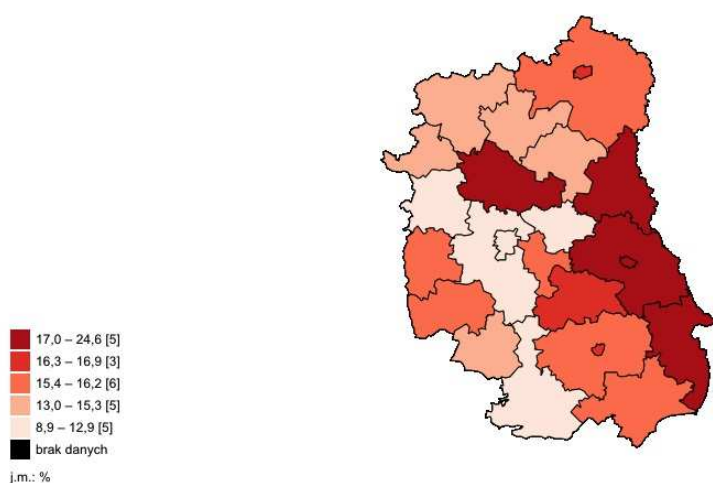
⁴⁵ Strategia EU 2020 w zakresie priorytetu rozwój sprzyjający włączeniu społecznemu stawia za jeden z głównych celów osiągnięcie wskaźnika zatrudnienia na poziomie 75% wśród osób w wieku 20-64 lata, przy czym aktualny poziom EU -27 wynosi 68%, średnio w Polsce -64% a w województwie lubelskim – 65%.

⁴⁶ Z danych Eurostatu wynika, iż wskaźnik zatrudnienia w Polsce jest jednym z najniższych wskaźników wśród krajów UE.

i hrubieszowski) jest wyjątkowo trudna biorąc pod uwagę, iż w porównaniu do 2005 roku we wszystkich pozostałych powiatach nastąpiła tendencja spadkowa za wyjątkiem tych wymienionych jednostek. Zjawisko przestrzennego zróżnicowania lokalnych rynków pracy zostało dokładnie opisane w „Aneksie statystyczno diagnostycznym”⁴⁷ do strategii województwa lubelskiego i stanowi poważne wyzwanie rozwojowe.

Mapa nr 16. Stopa bezrobocia rejestrowanego (%)

Opracowanie własne na podstawie danych systemu Strateg na dzień: 13.2.2014

Odsetek bezrobotnych w subpopulacji pracujących poza rolnictwem indywidualnym (stopa II) od lat jest znacznie wyższy od wskaźnika krajowego. W końcu 2012 roku w Polsce, wskaźnik ten wynosił 18,4%, w województwie 26,3%. Wysoka stopa II świadczy m.in. o **wysokim ukrytym bezrobociu**, które występuje w województwie głównie **na obszarach wiejskich**.⁴⁸

W 2012 roku liczba zarejestrowanych bezrobotnych w powiatowych urzędach pracy województwa lubelskiego wyniosła 131,1 tys osób, co stanowiło 6,1 % ogółu bezrobotnych w kraju. **Bezrobocie** nadal dotyczy przede wszystkim ludzi młodych. W końcu grudnia 2012 r. najliczniejszą grupę wśród bezrobotnych stanowiły osoby w wieku **25-34 lata** (44 tys.), przy czym w tej kategorii wiekowej przeważają kobiety (55%). **Ponad połowa** (56%) zarejestrowanych **bezrobotnych nie przekroczyła 34 roku** życia, a $\frac{3}{4}$ bezrobotnych jest w wieku najwyższej aktywności zawodowej, tj. do 44 lat.

⁴⁷ Aneks diagnostyczno-statystyczny do Projektu Strategii Rozwoju Województwa Lubelskiego na lata 2014 – 2020 (z perspektywą do 2030 r.)

⁴⁸ „Sytuacja na rynku pracy w województwie lubelskim według stanu na dzień 31 grudnia 2012 r.”, Wojewódzki Urząd Pracy w Lublinie, Wydział Badań i Analiz.

Niekorzystne zmiany w poziomie rejestrowanego bezrobocia następowały w wyniku notowanego już od kilku lat **szybszego tempa wzrostu liczby bezrobotnych w starszych grupach wiekowych**, co przekłada się na systematyczny wzrost wśród zarejestrowanych bezrobotnych odsetka osób w wieku 55-59 lat i 60 lat i więcej. W związku z tym w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy osoby powyżej 50 roku życia stanowią jedną z grup uznanych za będące w szczególnej sytuacji na rynku pracy i z tego tytułu uprawnione do szczególnej pomocy. W końcu 2012 r. w urzędach pracy zarejestrowanych w kraju było 486,4 tys. osób powyżej 50 roku życia i stanowiły one 22,8% ogółu zarejestrowanych (dla województwa odpowiednio - 24 tys. osób i 18,3%)⁴⁹ Warto podkreślić, że osoby z wymienionej grupy wiekowej jeszcze w końcu 2005 r. w Polsce stanowiły niecałe 16% zarejestrowanych bezrobotnych, czyli na przestrzeni kilku lat udział ten zwiększył się o prawie 7 punktów procentowych.⁵⁰ Podsumowując bezrobocie rzadziej dotyka osoby starsze, o czym świadczy niższa niż w pozostałych grupach wiekowych stopa bezrobocia. Jednak może to wynikać z faktu **dezaktywizacji zawodowej tej grupy** w przypadku braku pracy. Z drugiej strony osoby starsze jeśli już trafią do **ewidencji bezrobotnych pozostają w niej zdecydowanie dłużej niż pozostali** bezrobotni. Dłuższy czas pozostawania bez pracy osób starszych może być wynikiem **niskiego poziomu wykształcenia** jakim się oni legitymują mimo posiadania doświadczenia zawodowego jakiego niejednokrotnie brakuje młodym. Z drugiej strony mimo doświadczenia osoby w starszych grupach wiekowych często nie znają one nowych technologii albo tracą wcześniej nabyte kwalifikacje z uwagi na długi okres bezrobocia.⁵¹ Nie bez znaczenia jest też powszechne nastawienie w tym opisywanej grupie, że szanse starszych pracowników na rynku pracy są wyraźnie mniejsze niż pracowników młodszych, a sytuacja jest oceniana jako szczególnie trudna w przypadku bezrobotnych, którzy skończyli 56 lat.⁵²

Wyznacznikiem pozycji na rynku pracy oraz szans na znalezienie zatrudnienia jest poziom wykształcenia. W końcu 2012 roku najliczniejszą grupę wśród bezrobotnych w województwie stanowili bezrobotni z **wykształceniem policealnym i średnim zawodowym oraz zasadniczym zawodowym** – po 24,7%. Natomiast w kraju najwięcej bezrobotnych posiadało wykształcenie zasadnicze zawodowe oraz gimnazjalne i niższe, odpowiednio: 28,3% oraz 27,3%. Prawie połowa (48,0%) populacji bezrobotnych w województwie lubelskim nie posiada średniego wykształcenia. Od lat w rejestrach urzędów pracy najmniej osób posiadało wykształcenie wyższe. Jednak od 2010

---

⁴⁹ „Terytorialne zróżnicowanie bezrobocia w Polsce w 2012 roku” Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, Departament Rynku Pracy, Warszawa 2013

⁵⁰ „Osoby powyżej 50 roku życia na rynku pracy w 2012” Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, Departament Rynku Pracy, Warszawa 2013

⁵¹ tamże

⁵² „Osoby po 45 roku życia na rynku pracy Lubelszczyzny” CBOS. Projekt „Zarządzanie wiekiem i przeciwdziałanie dyskryminacji zawodowej osób po 45. roku życia odpowiedzią na problem starzenia się zasobów ludzkich województwa lubelskiego” realizowany przez Fundację Centrum Badania Opinii Społecznej

roku sytuacja uległa zmianie i najmniejszą grupę stanowią bezrobotni z wykształceniem średnim ogólnokształcącym.

Dane Powiatowych Urzędów Pracy dotyczące udziału osób z wykształceniem wyższym w strukturze bezrobotnych zarejestrowanych w województwie lubelskim oraz Lublinie w latach 2001-2012 świadczą o tym, że **sytuacja osób z wykształceniem wyższym na regionalnym i lokalnym rynku pracy na przestrzeni ostatniego dziesięciolecia ulega stałemu pogorszeniu**. O ile w 2001 r. udział osób z wykształceniem wyższym wśród ogółu bezrobotnych w województwie lubelskim wynosił zaledwie 4,8%, to rosnąc z roku na rok, w 2011 r. osiągnął poziom 15,3%. Tymczasem miasto Lublin charakteryzuje się jeszcze większym udziałem osób bezrobotnych z wykształceniem wyższym (22,5%) oraz bardzo wysokim poziomem bezrobocia wśród osób w wieku 25-34 lata (34,7%). **Udział bezrobotnych absolwentów** wśród bezrobotnych **jest wyższy niż w kraju** i wynosi 7%. Oznacza to, że rynek pracy w województwie lubelskim staje się coraz trudniejszy dla absolwentów szkół wyższych, co w konsekwencji może skutkować niechęcią maturzystów do podejmowania studiów w Lublinie, wobec dużych trudności w znalezieniu pracy w mieście po zakończeniu edukacji. Ponadto może wskazywać na konieczność zmiany lub rozszerzenia oferty kształcenia przez lubelskie szkoły wyższe, w celu lepszego przygotowania absolwentów do wejścia na rynek pracy oraz dostosowania ich wiedzy i umiejętności do potrzeb pracodawców z regionu. Jest to niezwykle ważny postulat, szczególnie, że analiza danych nt. kierunków studiów o najwyższej liczbie absolwentów oraz o najwyższej liczbie absolwentów uczelni województwa lubelskiego wskazuje na niewielki, lub wręcz zupełny brak jakichkolwiek zmian w tym zakresie w latach 1999-2010.

Istnieje **luka kompetencyjna** pomiędzy tym, jakie kompetencje niezbędne są przedsiębiorcom chętnym do zatrudnienia absolwentów uczelni lubelskich, a tym, jakie kompetencje posiadają potencjalni pracownicy. Luka ta posiada wymiar, który najogólniej nazwać można niepełne dostosowanie oferty edukacyjnej szkół wyższych do potrzeb rynku pracy. Z analizy wynika, iż unowocześnienia wymagają zarówno same kierunki kształcenia, jak też sposób przekazywania wiedzy. O sukcesie absolwentów na rynku pracy często decydują bowiem nie tylko wyniesione z uczelni wiadomości, ale umiejętność ich praktycznego zastosowania, gotowość do dalszego kształcenia oraz szeroko rozumiana przedsiębiorczość przejawiająca się np. w samodzielnym podejmowaniu działalności gospodarczej czy umiejętności dopasowania się i kreowania kultury pracy w organizacjach.⁵³

Istotnie wyższy niż przeciętnie w kraju występuje **udział bezrobotnych długoterminowo** (w 2012 54 tys. osób pozostawało bez pracy powyżej 12 miesięcy).⁵⁴ Problem długotrwałego bezrobocia jest aktualnie najważniejszą kwestią społeczną w większości krajów Unii Europejskiej. Długotrwałe bezrobocie jest zjawiskiem niezwykle negatywnym. Wyklucza bowiem zarówno

---

⁵³ „Regionalna Strategia Innowacji Województwa Lubelskiego na lata 2007 – 2015”, Wydawnictwo Politechniki Lubelskiej, Lublin 2008 r.

⁵⁴ Bank Danych Lokalnych GUS, <http://www.stat.gov.pl/bdl>

z aktywności zawodowej jak i społecznej. Powoduje utratę zdolności oceny sytuacji oraz brak umiejętności podejmowania jakichkolwiek działań na rzecz poprawy swojej sytuacji. Im większa przerwa w pracy, tym mniejsze szanse na ponowne jej uzyskanie. Rosnące wymagania pracodawców, zmiany technik i organizacji pracy, konieczności uzupełniania kwalifikacji lub w ogóle zmiany zawodu nie są czynnikami sprzyjającymi skracaniu okresu pozostawania bez pracy.

Osoby długotrwale bezrobotne stanowiły 56,5% ogółu bezrobotnych Lubelszczyzny. Zgodnie z obowiązującymi tendencjami zarówno w kraju jak i województwie wśród długotrwale bezrobotnych przeważają kobiety oraz ludzie młodzi mających od 18 do 34 lat, a więc w wieku największej aktywności zawodowej. Zdecydowanie niekorzystna sytuacja osób wchodzących na rynek pracy przejawia się m.in. wysokim odsetkiem osób bez stażu pracy w liczbie bezrobotnych ogółem.⁵⁵ Najczęściej są to osoby zamieszkałe na terenach wiejskich i w mniejszych od Lublina miastach.

Rosnąca migracja stawia wyzwania dotyczące ujednolicenia systemu porównywania kompetencji i kwalifikacji pracowników z różnych krajów na świecie. Migracji sprzyja też postawa pracodawców, którzy coraz częściej wyrażają gotowość do zatrudniania kandydatów z innych regionów, oferując jednocześnie pomoc w procesie relokacji – coraz większego znaczenia nabiera zatem pojęcie LongLife Learning – uczenie się przez całe życie. **Województwo lubelskie należy do regionów odpływowych**, co oznacza, że więcej osób wyjeżdża z terenu województwa na stałe do innych miejscowości zarówno w kraju jak i zagranicę niż przyjeżdża. W województwie lubelskim liczba mieszkańców maleje już od wielu lat ze względu na występującą przewagę liczby osób, które wymeldowały się z pobytu stałego (odpływ), nad liczbą osób nowo zameldowanych na pobyt stały (napływ). W wyniku ujemnego salda migracji stałych liczba mieszkańców województwa lubelskiego w 2012 roku zmniejszyła się o 5172 osoby, natomiast przed rokiem o 5136 osób, a w 2000 roku o 3082. W miastach ubyło 4411 mieszkańców, a na wsi 761 osób. Współczynnik migracji ogółem osiągnął wartość minus 2,38‰ wobec minus 2,36‰ sprzed roku i minus 1,39‰ w 2000 roku. Saldo migracji zagranicznych przyjęło ujemną wartość i wyniosło minus 0,07‰ wobec minus 0,08‰ sprzed roku i minus 0,05‰ w 2000 roku. Zarówno wśród osób, które przybyły do województwa lubelskiego na stałe w ruchu wewnętrznym jak i wśród osób, które wyjechały z województwa lubelskiego przeważały osoby młode. 2012 roku z powodu wyjazdu na stałe za granicę województwo lubelskie opuściło 351 mieszkańców, natomiast przybyło z zagranicy na stałe 505 osób. W porównaniu do ubiegłego roku odnotowano spadek zarówno liczby wyjazdów Polaków za granicę na pobyt stały (o 13,4%), jak i przyjazdów cudzoziemców na pobyt stały do Polski (o 13,8%). Najwięcej osób wyemigrowało do Wielkiej Brytanii (31,9% ogółu emigrantów), następnie do Niemiec (16,8%) oraz do Włoch (7,9%). Wśród imigrantów (stałych mieszkańców innych krajów) najliczniejszą grupę stanowiły osoby, które przybyły z Wielkiej Brytanii (33,0%), Stanów Zjednoczonych (11,1%) oraz

---

⁵⁵ „Sytuacja na rynku pracy w województwie lubelskim według stanu na dzień 31 grudnia 2012 r.”, Wojewódzki Urząd Pracy w Lublinie, Wydział Badań i Analiz.

z Włoch (9,1%) Kobiety stanowiły 50,7% ogółu emigrantów i 41,0% imigrantów. Zarówno wśród emigrantów jak i imigrantów przeważają osoby młode. Najwięcej osób wyjechało na stałe z województwa lubelskiego w wieku od 30 do 34 lat (16,2% ogółu emigrantów) i od 25 do 29 lat (15,2%), natomiast najwięcej z zagranicy przybyło osób w wieku od 25 do 29 lat (22,8%), od 30 do 34 lat (15,1%) oraz dzieci w wieku do 4 lat (14,8%).⁵⁶

Pracodawcy, jak i pracownicy wykazują **małe zainteresowanie elastycznymi formami zatrudnienia**. Doświadczenia krajów wysokorozwiniętych, wyniki badań naukowych, a także analiza barier ograniczających aktywność zawodową i zatrudnienie kobiet (młodych matek) wskazują, iż kluczowymi dziedzinami, w których potrzebne jest wprowadzenie zmian (prócz zmian podatkowych i uregulowań prawnych w zakresie długości urlopów macierzyńskich i wychowawczych) są: wprowadzanie rozwiązań dotyczących elastyczności form i czasu pracy oraz zwiększania dostępu do instytucjonalnych form opieki i edukacji dla dzieci (do lat 5).

Województwo lubelskie znalazło się w 2012 roku wśród regionów o najniższych wartości wskaźnika liczby miejsc w placówkach w przeliczeniu na 1000 dzieci w wieku do lat 3. Odsetek dzieci w wieku do lat 3 objętych instytucjonalną opieką w 2012 roku dla Polski wyniósł 3,3%, natomiast dla Lubelszczyzny 2,2%.⁵⁷ W regionie funkcjonowało jedynie 40 placówek, świadczących usługi opieki nad dziećmi do lat 3. Istniejące **zaplecze instytucjonalne jest niewystarczające** i stanowi istotną barierę utrudniającą pracę zawodową rodziców i opiekunów najmłodszych.

Niewielu pracodawców natomiast proponuje możliwość elastycznego zatrudnienia pracownikom sprawując opieką nad osobami zależnymi. Wnioski wypływające z wyników badań⁵⁸ wskazują, że mikro- i mali przedsiębiorcy z województwa lubelskiego generalnie są świadomi istnienia innych, niż tzw. tradycyjne, sposobów kształtowania relacji z pracownikami. Sądzić można jednak, że wiedza ta jest relatywnie płytka. Reasumując, istnieje konieczność wszechstronnej edukacji przedsiębiorców w dziedzinie różnorodnych elastycznych form zatrudnienia i zasad ich funkcjonowania, szersza promocja i wdrażanie rozwiązań w zakresie społecznej odpowiedzialności biznesu, w tym dobrych praktyk dotyczących rozwiązań ułatwiających pracownikom pełnienie funkcji opiekuńczych i zawodowych.

W 2012 roku zostało przeprowadzone badanie „Diagnoza sektora podmiotów ekonomii społecznej w woj. lubelskim” w wyniku którego stwierdzono iż w województwie lubelskim funkcjonują ogółem 3893 podmioty ekonomii społecznej, w tym 3754 to organizacje pozarządowe, a 143 to pozostałe podmioty ekonomii społecznej (centra integracji społecznej, kluby integracji społecznej, spółdzielnie socjalne, zakłady aktywności zawodowej, warsztaty terapii zajęciowej, ośrodki wsparcia ekonomii społecznej). Ponadto należy zwrócić uwagę na nierównomierne rozmieszczenie podmiotów ekonomii

---

⁵⁶ „Ludność, ruch naturalny i migracje w województwie lubelskim w 2012 r.”, Opracowanie Urzędu Statystycznego w Lublinie.

⁵⁷ „Żłobki i kluby dziecięce w 2012 r.” Główny Urząd Statystyczny Departament Badań Społecznych i Warunków Życia

⁵⁸ „Pojęcie elastyczne formy zatrudnienia w opinii przedsiębiorców z województwa lubelskiego” Jacek Czarecki, Robert Zajkowski, Wydział Ekonomiczny UMCS, 2008

społecznej. Najwięcej, bo aż 1 220 jest zlokalizowanych na terenie miasta Lublin. Drugim pod względem liczebności podmiotów ekonomii społecznej jest Zamość, w którym siedzibę ma 232 organizacji. W Chełmie zlokalizowanych jest 157 podmiotów ekonomii społecznej, a w Białej Podlaskiej 97. Podmioty ekonomii społecznej cechuje również nietrwałość, niestabilność funkcjonowania. PES wg niniejszej diagnozy są słabo rozwinięte, mało konkurencyjne, zbyt często opierają swoją działalność na funduszach projektowych, niektóre bez perspektyw na funkcjonowania po zakończeniu dofinansowania.

W wielu analizach i opracowania z zakresu ekonomii społecznej zwracano uwagę na **niską świadomość społeczną w województwie lubelskim dotycząca ekonomii społecznej**, która wpływa na utrwalanie negatywnych stereotypów. Ekonomia społeczna mylona jest często z pomocą społeczną, czy pomocą socjalną, a spółdzielnie socjalne budzą negatywne skojarzenia ze środowiskami patologicznymi. Taka sytuacja rodzi uprzedzenia i utrudnia funkcjonowanie podmiotów ekonomii społecznej w społecznościach lokalnych i na rynku pracy. Mamy do czynienia ze słabą współpracą większości podmiotów ekonomii społecznej oraz NGO funkcjonujących na Lubelszczyźnie z samorządami w zakresie rozwijania ekonomii społecznej w społecznościach lokalnych. Konieczne jest zatem przełamanie niechęci NGO (negatywne doświadczenia) do podejmowania współpracy z samorządami terytorialnymi, jak również zaangażowanie władz publicznych oraz instytucji samorządowych na rzecz wspierania ekonomii społecznej oraz stosowanie klauzul społecznych w zamówieniach publicznych.

Kluczowym wyzwaniem dla rynku pracy są postępujące niekorzystne zmiany demograficzne. Województwo lubelskie boryka się ponadto z rynkiem pracy o niekorzystnej strukturze bezrobocia. Duży wpływ na skalę bezrobocia ma słabo rozwinięty sektor przedsiębiorstw, nie generujący nowoczesnych miejsc pracy. Lubelszczyznę ciągle cechuje tradycyjna struktura gospodarki z wysokim udziałem mało efektywnego rolnictwa. Zauważalna jest luka kompetencyjna pomiędzy tym, jakie kompetencje niezbędne są przedsiębiorcom, a tym, jakie kompetencje posiadają potencjalni pracownicy. Występuje ograniczone zainteresowanie pracodawców (głównie mikro) stałym podnoszeniem kwalifikacji zawodowych przez pracowników. Pracodawcy, jak i pracownicy wykazują małe zainteresowanie elastycznymi formami zatrudnienia. Niski kapitał społeczny przejawia się między innymi, niską skłonnością do współpracy pomiędzy przedsiębiorcami. Niezbędne jest zatem zapewnienie szerokiego wsparcia dla przedsiębiorców i ich pracowników, w tym szczególności dla osób w wieku powyżej 50 roku życia.

Kształcenie ustawiczne i zawodowe

Rozwój współczesnego rynku pracy oraz nowoczesnej gospodarki opierająca się na nowoczesnych technologiach i wiedzy wymagają od uczestników tego rynku ciągłego doskonalenia posiadanych umiejętności i kompetencji. Częste zmiany zakładów i stanowisk pracy oraz związanych z nimi zadań, które stają się coraz bardziej powszechnym doświadczeniem wielu pracowników wymuszają konieczność stałego uczestnictwa w różnych formach kształcenia i doskonalenia zawodowego. Współczesna idea uczenia się przez całe życie nawiązuje do wcześniejszych definicji kształcenia ustawicznego, tj. kompleksu procesów oświatowych: formalnych, nieformalnych i incydentalnych, które niezależnie od treści, poziomu i metod umożliwiają uzupełnienie wykształcenia w formach szkolnych i pozaszkolnych, dzięki czemu osoby dorosłe rozwijają swoje zdolności, wzbogacają wiedzę udoskonalają kwalifikacje zawodowe lub zdobywają nowy zawód. Dystans w obszarze edukacji, jaki dzieli Polskę od krajów Wspólnoty, wymaga szczególnie intensywnych działań na różnych polach: od dalszej poprawy dostępu do edukacji w Polsce do promocji idei kształcenia ustawicznego. Potwierdzeniem tego niech będzie zestawienie „niedostatków” systemu edukacji w Polsce (wg Raportu Komisji Europejskiej Edukacja i Kształcenie 2010):

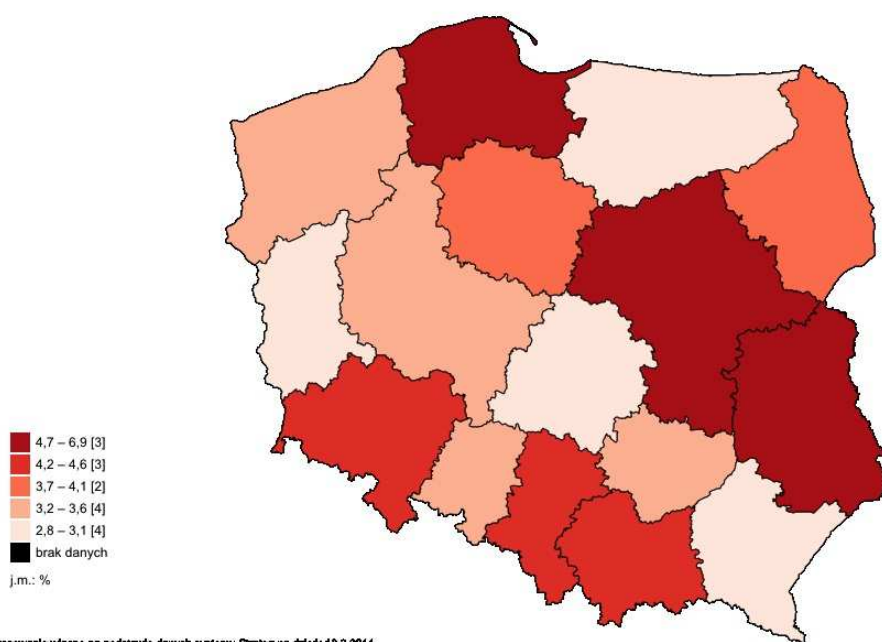
- Niski odsetek osób z wyższym wykształceniem (Polska 10%, UE 20%)
- Zbyt mało studiujących nauki ścisłe i nowe technologie (Polska 20%, UE 35%)
- Relatywnie niskie nakłady budżetowe na edukację (Polska 5% PKB)
- Zbyt mało dorosłych Polaków w wieku 25-64 lat kontynuuje edukację (Polska 4%, UE 12%)
- Mało rozwinięte doksztalcenie zawodowe w porównaniu z krajami UE

Dostępne dla wszystkich krajów europejskich dane wskazują, że udział osób uczących się w kategorii wiekowej 18-24 lata w Polsce jest wyższy od przeciętnego dla całej UE: w 2011 r. wynosił on 61,4% osób w tym wieku, podczas gdy w UE 52,7%. Wskazać należy, że 36% Polaków w wieku 18–59/64 (niemal 9 mln osób) podnosiło swoje kompetencje w jakiegokolwiek formie. Wzrost wskaźników w porównaniu do lat poprzednich nie zmienia jednak faktu, że zdecydowana większość Polaków, ponad 64%, nie podnosiła swoich kompetencji w ubiegłym roku w żaden sposób, nawet przez samokształcenie. Jak się okazuje, jedna czwarta z osób, które brały udział w kursach i szkoleniach uczestniczyła jedynie w obowiązkowych kursach BHP. Wyłączając je, otrzymujemy wartość 15% Polaków w wieku 18–59/64 (3,6 mln), którzy podnosili swoje kompetencje na nieobowiązkowych kursach, szkoleniach. Można zaobserwować systematyczny spadek aktywności szkoleniowej i samokształceniowej od wieku około 45 lat. Wśród osób w wieku 18–44 około 17% osób brało udział w kursach i szkoleniach, natomiast w grupie wiekowej 50–59/64 było to jedynie około 9%. Zdecydowanie częściej podnosiły swoje umiejętności osoby pracujące, gdyż 19% spośród

nich uczestniczyło w kursach i szkoleniach innych niż BHP, Ppoż. (2,8 mln), wobec 10% bezrobotnych (0,29 mln). Niezależnie od grupy to kobiety częściej podnosiły swoje kompetencje na nieobowiązkowych kursach lub szkoleniach. Wśród pracujących było to 21% wobec 17% dla mężczyzn. Wśród bezrobotnych odpowiednio 12% i 8%. Najniższe wskaźniki aktywności szkoleniowe osiągnęła podgrupa osób nieaktywnych zawodowo: 7% dla mężczyzn i 8% dla kobiet.

Odsetek osób dorosłych angażujących się w uczenie się przez całe życie jest bardzo niski (wskaźnik- „participation of adults aged 25-64 in education and training” dla kraju w 2012 wynosił 4,5 %, a dla Lubelszczyzny 5,2 %).⁵⁹

Mapa nr 17. Osoby dorosłe uczestniczące w kształceniu i szkoleniu (%)

Jednym z podstawowych sposobów podnoszenia kwalifikacji jest uczestnictwo w różnego rodzaju kursach i szkoleniach. Niestety, z danych statystycznych wynika, iż niewiele ponad 30% mieszkańców Lubelszczyzny uczestniczy w tego rodzaju przedsięwzięciach. Wśród tej niewielkiej grupy największą popularnością cieszą się szkolenia zawodowe (43%) oraz konferencje (13,9%). Wśród nowoczesnych metod szkoleń dość często wymienia się e-learning. Niestety z tej formy podnoszenia własnych kwalifikacji korzysta jedynie 8,4% mieszkańców Lubelszczyzny.⁶⁰

Według badań przeprowadzonych w ramach Kapitału Intelktualnego Lubelszczyzny w 2012 roku w różnych formach doksztalało się 27% pracujących i 12% bezrobotnych osób z województwa⁶¹. Grupy klientów, które w dalszym ciągu wymagają aktywizacji, to **osoby powyżej 45 roku życia, osoby z niższym poziomem wykształcenia, pracownicy MŚP**. Niska aktywność

⁵⁹ Eurostat

⁶⁰ P. Rydzewski, *Kapitał Intelktualny Lubelszczyzny 2010-2013, cz. II „Mieszkańcy Lubelszczyzny”, Lublin 2011, s. 16, na podstawie badań GUS, zleconych przez UM w Lublinie.*

⁶¹ „Kształcenie przez całe życie”. Na podstawie badań zrealizowanych w 2012 roku w ramach III edycji projektu Bilans Kapitału Ludzkiego PARP

w zakresie dokształcania wynika najczęściej z braku poczucia takiej potrzeby. Jednocześnie podkreślić należy, iż wskaźniki odnoszące się do uczestnictwa osób dorosłych w kształceniu pomijają całe spektrum dotyczące kształcenia nieformalnego – a więc przyswajania wiedzy i nabywania umiejętności w sposób incydentalny np. w miejscu pracy, w trakcie realizowania różnych działań.

Szkolenia prowadzące do nabycia, podniesienia, uzupełnienia lub zmiany kwalifikacji zawodowych powinny być zgodne z zidentyfikowanymi potrzebami pracodawców w regionie. W badaniach jakościowych pracodawców z województwa lubelskiego głównym celem było uzyskanie szczegółowych informacji dotyczących ich potrzeb i oczekiwań odnośnie pożądanых kwalifikacji i kompetencji pracowników. Z badania wynika, iż w przypadku oferty pracy na stanowisko gdzie pewne kwalifikacje są z góry narzucone, wymagane są dokumenty, które potwierdzałyby posiadane wykształcenie. W innych przypadkach zdecydowanie ważniejsze są kompetencje i zdolności do specyficznego działania. Najczęściej poszukiwani są pracownicy z takimi kompetencjami jak: asertywność, uczciwość, komunikatywność, pracowitość, odpowiednie podejście do klienta, dokładność, cierpliwość, spryt, zaradność, chęć rozwoju, z książeczką sanepidowską, z odpowiednim wykształceniem w przypadku informatyków. Ważne jest też wykształcenie oraz rodzaj ukończonej uczelni. W procesie rekrutacji respondenci wskazywali, iż głównymi powodami odrzucenia kandydatów było m.in. brak odpowiednich kwalifikacji potwierdzonych certyfikatami, brak wiedzy, doświadczenia, mała komunikatywność, a to w pracy z klientem jest ważne. Część pracodawców zwracała również uwagę na wygląd zewnętrzny i prezencję. Pracodawcy zapytani o to jakich absolwentów po jakich szkołach skłonni byłiby zatrudnić w przypadku rozwoju własnej firmy, głównie wskazywali na absolwentów szkół zawodowych. W przypadku stanowisk pracy dla fachowców w określonej dziedzinie wykształcenie nie odgrywa decydującej roli, bardziej liczą się umiejętności i doświadczenie. W każdej z firm pracodawcy odnieśli się pozytywnie do bezpłatnych szkoleń dla pracowników, podkreślali, że obecnie szczególnie w tych małych firmach wymaga się by pracownik miał wiedzę nie tylko w jednej wąskiej dziedzinie. Respondenci wskazywali na różnego typu szkolenia, dla branż handlowych techniki sprzedaży, marketing, sprzedaż bezpośrednia, telemarketing. W przypadku branży remontowo-budowlanej wymieniane były takie szkolenia jak nowinki budowlane i jakieś specjalności, które w danej dziedzinie są wąskie, nowe technologie. W branży spożywczej znajomość jakiegoś wąskiego asortymentu, zostały wymienione również kurs fotograficzny, zagraniczny rynek, szkolenia merytoryczne jak i szkolenia z samodyscypliny, savoir vivre w sensie ogólnym, motywacyjne i handel, kurs pracownika administracyjnego czy też przygotowanie materiałów do druku. Respondenci uznali także, że dużo bardziej potrzebne byłyby szkolenia z większą liczbą godzin praktycznych. Przyszły pracownik byłby dużo lepiej przygotowany, miałby praktykę i nie trzeba byłoby go uczyć od podstaw.

Wzrost znaczenia zawodów III sektora, szybki rozwój techniki i technologii, pojawianie się nowych specjalizacji i ogólna profesjonalizacja społeczeństwa, przy jednoczesnej szybkiej dezaktywizacji posiadanych umiejętności, wymusza na potencjalnych pracownikach chcących aktywnie funkcjonować na rynku pracy konieczność szybkiego reagowania. Gospodarkę opartą na wiedzy charakteryzuje nieustannie dewaluowane się wszelkich kompetencji, w społeczeństwie informacyjnym żadne wykształcenie nie jest wystarczające raz na zawsze – co wynika i z rozwoju technologicznego, i uelastyczniania rynków pracy. Jednym ze sposobów elastycznego dostosowania się do otoczenia jest zmiana zawodu. Niestety z przeprowadzonych badań⁶² wynika, że prawie połowa, tj.: 47,7% nie podejmowała decyzji o zmianie wyuczonej profesji. Raz, decyzję taką podjęło 16,8% respondentów, dwukrotnie 14,8%, trzykrotnie 12% respondentów. Z kolei w odpowiedzi na pytanie, dlaczego zdecydowali się na podjęcie takiej decyzji respondenci najczęściej odwoływali się do czynnika materialnego, czyli zbyt niskiego wynagrodzenia w danym zawodzie (45%), kolejną przyczyną był brak możliwości znalezienia pracy w wyuczonym zawodzie (25%)

W społeczeństwie panuje **niska ranga i negatywne postrzeganie szkolnictwa zawodowego**. Aktualny wizerunek kształcenia zawodowego w Polsce jest negatywny – obarczony niską akceptacją społeczną oraz aktywną promocją szkół ogólnokształcących i wyższych (o charakterze akademickim). Negatywne stereotypy nt. szkolnictwa zawodowego (silny wpływ rodziców), „moda” na kształcenie ogólne i wykształcenie wyższe.⁶³

Zauważa się **niedostatek kompetencji zawodowych oraz kompetencji miękkich**. Struktura kształcenia średniego w Polsce zbudowana jest według formuły 80–20, co oznacza, iż 80% stanowią uczniowie liceów ogólnokształcących, a jedynie 20% to absolwenci szkół zawodowych. Zupełnie inaczej przedstawia się ten problem w krajach tzw. „starej Unii”, gdzie dominuje model edukacyjny kształcący około 40% uczniów szkół ogólnokształcących, a 60% szkół zawodowych i technicznych. Z kolei wśród absolwentów szkół wyższych w Polsce, jedynie 10% spośród nich stanowią studenci kierunków ścisłych lub technicznych, a w przypadku kierunków inżynierskich odsetek ten wynosi jedynie 6%. Badania wykazują, że aż 75% pracodawców deklaruje problemy ze znalezieniem odpowiednich kandydatów do pracy, a **wysoki poziom przededukowania społeczeństwa** nie zawsze wiąże się z nadmiarem kompetencji, na które jest popyt na rynku pracy.

---

⁶² *Badanie wśród mieszkańców województwa lubelskiego metodą wywiadu kwestionariuszowego w formie wywiadu bezpośredniego, zostało zrealizowane w dniach 1-31 października 2011 r. przez ankieterów Urzędu Statystycznego w Lublinie na rzecz projektu Kapitał Intelktualny Lubelszczyzny . P. Rydzewski, Kapitał Intelktualny Lubelszczyzny 2010-2013, cz. II „Mieszkańcy Lubelszczyzny”, Lublin 2011, na podstawie badań GUS, zleconych przez UM w Lublinie.*

⁶³ *Badanie funkcjonowania systemu kształcenia zawodowego w Polsce Raport końcowy, Ministerstwo Edukacji Narodowej Departament Kształcenia Zawodowego i Ustawicznego, Warszawa, 2011*

Głównym problemem w zakresie kształcenia ustawicznego w województwie jest niski (choć wyższy niż średnio w kraju odsetek osób dorosłych angażujących się w uczenie się przez całe życie oraz niedostatek kompetencji zawodowych oraz kompetencji miękkich

Edukacja

W stosunku do okresu sprzed kilkunastu lat zasadniczo zmienił się charakter problemów związanych z edukacją. Dawniej wynikały one głównie z braku odpowiedniej infrastruktury w stosunku do liczby uczącej się młodzieży. Stąd na porządku dziennym, zwłaszcza na nowych osiedlach oraz w większych miastach była wielozmianowość nauczania czy przepełnione klasy. Dzisiaj problemy wynikają przede wszystkim ze **zmniejszenia się liczby dzieci i młodzieży**, a co za tym idzie z konieczności racjonalizacji sieci szkół, powodujące w efekcie jej ograniczanie. Wpływa to na **pogorszenie dostępności przestrzennej szkół** oraz **redukcję kadry nauczycielskiej**.

W ramach badania⁶⁴ przeprowadzonego na zlecenie Regionalnego Ośrodka Polityki Społecznej **dzieci w wieku do 3 lat najczęściej pozostają pod opieką najbliższej rodziny** (41,8%), bądź pod opieką rodziców/opiekunów (37,3%). Rzadziej natomiast uczęszczają do żłobka lub przedszkola. W większości badanych rodzin dzieci w wieku przedszkolnym (tj. do 6 lat) uczęszczają do przedszkola publicznego (45%) lub niepublicznego (17%), bądź są pod opieką rodziców/opiekunów (20%) lub najbliższej rodziny (13%). W badanej grupie rodzin, które posiadają dziecko/dzieci w wieku przedszkolnym, miesięczne koszty najczęściej wynoszą powyżej 350 zł w przeliczeniu na jedno dziecko – w ten sposób odpowiedziało 32% badanych. Ponadto część rodzin nie ponosi żadnych kosztów związanych z edukacją dzieci w tym wieku (26%) lub przeznacza na ten cel do 50 zł miesięcznie (11%). Ponoszone przez rodziców miesięczne koszty najczęściej przeznaczone są na opłatę za przedszkole (78,4%), a następnie na przybory edukacyjne (zeszyty ćwiczeń, przybory naukowe, wyprawki, itp.) (63,5%) oraz na zajęcia dodatkowe (takie jak: język obcy, zajęcia sportowe, artystyczne) (50%)

Dla osiągnięcia wskaźników istotnych dla strategii Europa 2020⁶⁵ ważne jest upowszechnienie edukacji przedszkolnej z zachowaniem jej wysokiej jakości oraz zapewnienia do niej równego dostępu, co umożliwi wyrównanie szans edukacyjnych dzieci z województwa lubelskiego już od początkowego etapu edukacji. Wsparcie, w tym infrastrukturalne, będzie nakierunkowane na wsparcie

---

⁶⁴ „Sytuacja społeczno-bytowa rodzin z dziećmi zamieszkałych w województwie lubelskim” Badanie przeprowadzone na zlecenie Regionalnego Ośrodka Polityki Społecznej w Lublinie przez firmę badawczą General Projekt Sp. z o.o. z siedzibą w Olsztynie, w ramach projektu systemowego ROPS „Wsparcie Regionalnych Ośrodków Polityki Społecznej w zakresie utworzenia Obserwatorium Integracji Społecznej” współfinansowanego ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki.

⁶⁵ Działania zawarte w osi priorytetowej „Edukacja, wiedza, umiejętności i kompetencje” przyczynią się do ograniczenia wskaźnika przerywania nauki szkolnej, określonego w Strategii na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjające go włączeniu społecznemu EUROPA 2020

tych obszarów, gdzie występuje słaby dostęp do edukacji przedszkolnej. Wsparcia wymagają przede wszystkim obszary wiejskie, ale także obszary przechodzące procesy restrukturyzacyjne w miastach.

Według informacji Ministerstwa Edukacji Narodowej w Polsce wychowaniem przedszkolnym objętych jest niewiele ponad 53% czterolatków i 64% pięciolatków. To jeden z **najniższych wskaźników upowszechnienia wychowania przedszkolnego wśród krajów OECD i UE**. Wynika to przede wszystkim z **braku elastyczności polskiego systemu edukacji przedszkolnej**, do niedawna opartego jedynie na tradycyjnym, państwowym przedszkolu. W Polsce wychowanie przedszkolne realizowane jest w dwóch formach organizacyjnych: w przedszkolach i w oddziałach przedszkolnych przy szkołach podstawowych.

Według stanu na koniec września 2012 roku na terenie województwa lubelskiego funkcjonowały 1378 placówki wychowania przedszkolnego. W porównaniu do poprzedniego roku szkolnego liczba placówek wzrosła o 25, czyli o ok. 2%. W miastach wśród placówek większość stanowiły przedszkola (76%), natomiast na wsi – oddziały przedszkolne przy szkołach podstawowych (73%).

Spśród wszystkich dzieci w wieku od 3 do 6 lat mieszkających w województwie lubelskim wychowaniem przedszkolnym objętych było 69,7% dzieci, z czego w miastach 90,7%, a na terenach wiejskich 53,2%. Na początku roku szkolnego 2011/12 bezwzględna ich liczba wynosiła 61,3 tys. dzieci, z tego w miastach 35,2 tys., a na wsi 26,1 tys. dzieci. W grupach i klasach „zerowych” zorganizowanych w przedszkolach i oddziałach przedszkolnych przy szkołach podstawowych do podjęcia nauki w pierwszej klasie szkoły podstawowej w roku szkolnym 2011/12 przygotowywało się 77,1% dzieci w wieku 6 lat, wobec 85,8% w roku szkolnym 2010/11. Główną przyczyną stale malejącego udziału liczby sześciolatków uczęszczających do „zerówek” jest coraz częstsze posyłanie przez rodziców dzieci w tym wieku do pierwszej klasy szkoły podstawowej.

Do jednej placówki wychowania przedszkolnego w województwie lubelskim uczęszczało średnio 45 dzieci. W miastach placówki były ponad trzykrotnie liczniejsze niż na terenach wiejskich (miasta – 89, wieś – 27 dzieci w placówce).

Szczególnie ważna jest edukacja przedszkolna dla dzieci z rodzin biedniejszych, zagrożonych wykluczeniem społecznym. Uczestnictwo chłopców i dziewczynek w zajęciach przedszkolnych, kontakt z rówieśnikami i innym środowiskiem, niż tylko domowe, może być pierwszym krokiem w zapobieganiu zjawisku dziedziczenia biedy, przewycięzania deficytów rozwojowych czy nabywania kompetencji społecznych, a tym samym wyrównywania szans przed wejściem na kolejne etapy edukacji. Dla niepracujących rodziców/opiekunów, w tym w szczególności kobiet może to być szansa na podjęcie działań skierowanych na poszukiwanie i znalezienie pracy.

Kolejnym z przyjętych wskaźników w ramach Strategii jest wskaźnik dot. zredukowania do 4,5% odsetka osób zbyt wcześnie kończących naukę oraz zwiększenie do 45% odsetka osób w wieku 30-34 lata posiadających wyższe wykształcenie. Na poziomie UE-27 wskaźnik ten wynosi zmniejszenie do 10% odsetka osób zbyt wcześnie kończących naukę oraz zwiększenie do 40% odsetka osób w wieku

30-34 lata posiadających wyższe wykształcenie. Liczba młodzieży niekontynuującej nauki w Polsce kształtuje się na poziomie 5%, natomiast w województwie lubelskim wynosi 6%.

Lubelszczyznę charakteryzuje **rozwinięta sieć szkół podstawowych, gimnazjalnych oraz ponadgimnazjalnych**. Liczba szkół w województwie według stanu na 30 września 2011 roku wynikająca z System informacji Oświatowej wyniosła 2 411 (w tym 1031 podstawowych), plasując się na 6 miejscu w kraju. Na początku roku szkolnego 2012/13 we wszystkich typach szkół (łącznie z grupą/klasą zerową) kształciło się 311,9 tys. osób, tj. 14,4% ogółu mieszkańców województwa lubelskiego. W porównaniu do poprzedniego roku szkolnego liczba uczniów zmalała o 7,6%, a w stosunku do roku szkolnego 2000/01 o 34,2%. **Systematycznie malejąca liczba uczniów** w poszczególnych typach szkół jest wynikiem zmniejszającej się z roku na rok liczby dzieci i młodzieży.⁶⁶

Średnie wyniki sprawdzianów szóstoklasistów oraz średnie wyniki egzaminów gimnazjalnych zarówno w części humanistycznej jak i matematyczno-przyrodniczej w województwie lubelskim **nie odbiegają od średniej krajowej**. Średnie wyniki sprawdzianów szóstoklasistów począwszy od roku 2008 wykazywały tendencje spadkową, a w każdym roku badanego okresu wyniki sprawdzianów były wyższe w grupie miast na prawach powiatu od wyników tego sprawdzianu w pozostałych gminach. Występowało istotne zróżnicowanie wyników sprawdzianów szóstoklasistów pomiędzy szkołami podstawowymi w poszczególnych powiatach. Podobna sytuacja ma miejsce odnośnie wyników egzaminów gimnazjalnych. Zarówno w części humanistycznej jak i matematyczno-przyrodniczej, wykazywały tendencje spadkową. W każdym roku badanego okresu, wyniki egzaminów każdej z tych części były wyższe w grupie miast na prawach powiatu od wyników analogicznych egzaminów w grupie pozostałych gmin. Ponadto **wyniki części humanistycznej** egzaminu gimnazjalnego, w każdym roku badanego okresu, począwszy od roku 2004, **były wyższe od wyników jego części matematyczno-przyrodniczej**, zarówno w przypadku średnich wyników dla województwa lubelskiego, jak i średnich wyników we wszystkich powiatach i miastach na prawach powiatu.

W Polsce, odsetek osób w wieku 30-34 lat posiadających wyższe wykształcenie, w roku 2011 wyniósł 32,9 %, a w lubelskim odpowiednio było to 31,7 %.⁶⁷ Założenia do Umowy Partnerstwa wskazują, iż wartość docelowa tego wskaźnika dla Polski powinna wynosić 45 %. Osiągnięciu zakładanej przez UE wartości tego wskaźnika sprzyja obecna sytuacja demograficzna. Zmniejszająca się liczba ludności w wieku 19 lat, a więc potencjalnych kandydatów i kandydatek na studia, skutkuje zmniejszeniem konkurencji w dostępie do studiów, szczególnie w przypadku obniżenia kryteriów przyjęcia na niektóre, mniej popularne kierunki. Sytuacja taka daje większe możliwości studiowania

---

⁶⁶

Edukacja w województwie lubelskim w roku szkolnym 2012/13, Urząd Statystyczny w Lublinie

⁶⁷ BDL, *Narodowy Spis Powszechny 2011*

bezpłatnie w publicznych szkołach wyższych, co może stanowić czynnik zachęcający dla części osób rozważających dalszą naukę.

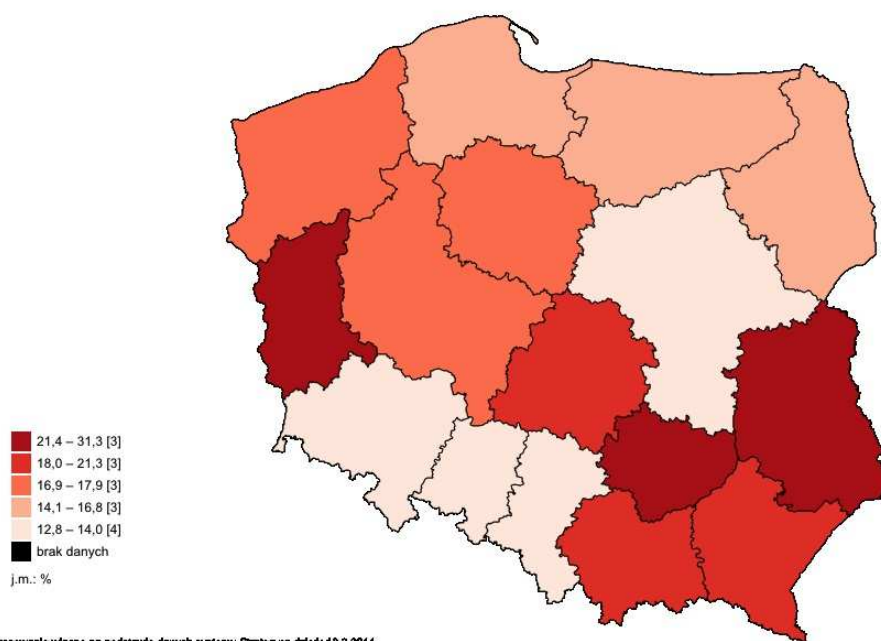
Jednocześnie warto podkreślić, iż zdecydowanie lepiej wykształcone są kobiety. Odrębnym problemem jest w tym zakresie adekwatność wykształcenia do zapotrzebowania na rynku pracy na absolwentów czy absolwentki różnych kierunków studiów i konieczność zwiększenia, szczególnie w grupie kobiet, osób wybierających studia z zakresu nauk ścisłych, technicznych i przyrodniczych. Istotne w tym zakresie będzie położenie nacisku na doradztwo zawodowe w szkołach gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych bez powielania stereotypowych przekazów, dotyczących rozwoju kariery czy wyboru ścieżki zawodowej przez kobiety i mężczyzn.

W zakresie edukacji wyzwaniem stanowi upowszechnienie edukacji przedszkolnej z zachowaniem jej wysokiej jakości oraz zapewnienia do niej równego dostępu, co umożliwi wyrównanie szans edukacyjnych dzieci z województwa lubelskiego już od początkowego etapu edukacji.

Zagrożenie wykluczeniem społecznym

Strategia EU 2020 w zakresie priorytetu rozwój sprzyjający włączeniu społecznemu stawia za jeden z głównych celów osiągnięcie zmniejszenie liczby osób zagrożonych ubóstwem lub wykluczeniem społecznym o 20 mln na poziomie UE-27, natomiast w Polsce planowane jest osiągnięcie zmniejszenie o 1,5 mln liczby osób żyjących poniżej relatywnej granicy ubóstwa do 2020 roku. **W 2011 wskaźnik zagrożenia ubóstwem (po uwzględnieniu transferów społecznych) dla UE-27 wynosi 16%, dla Polski 17%, natomiast dla województwa lubelskiego kształtuje się na poziomie 31%.** Analiza danych EUROSTAT wskazuje, iż w Polsce zagrożenie biedą jest wciąż wyraźnie wyższe niż w UE-27. Niemniej, szczególnie niepokojąca jest pogłębiająca się od 2008 r. dysproporcja na niekorzyść Polski w zakresie zagrożenia ubóstwem. Warto podkreślić znaczne zróżnicowanie regionalne dotyczące ubóstwa relatywnego w poszczególnych województwach w Polsce.

Mapa nr 18. Wskaźnik zagrożenia ubóstwem po transferach społecznych (%)

Opracowanie własne na podstawie danych systemu Strategia na dzień: 15.2.2014

Od 2007 r. **najwyższym poziomem zagrożenia ubóstwem relatywnym (po transferach socjalnych)** charakteryzuje się województwo lubelskie, dystans między Śląskiem i Lubelszczyzną wynosi aż 18,3 pkt. proc. Pomimo iż od 2005 r. widoczna jest tendencja spadkowa mierników, co wskazuje na niewielką poprawę sytuacji mieszkańców regionu należy zaznaczyć, iż zagrożenie ubóstwem na Lubelszczyźnie jest wyższe w porównaniu do sytuacji na poziomie kraju. Wg danych na koniec 2012 roku wskaźnik dotyczący minimum egzystencji kształtował się na poziomie 8,5% (kraj – 6,8%). Wskaźnik relatywnej granicy ubóstwa oraz ustawowej granicy ubóstwa były wyższe od średniej krajowej i kształtowały się na poziomie 22,9% (kraj – 16,3%) oraz 9 (kraj 7,2%).⁶⁸

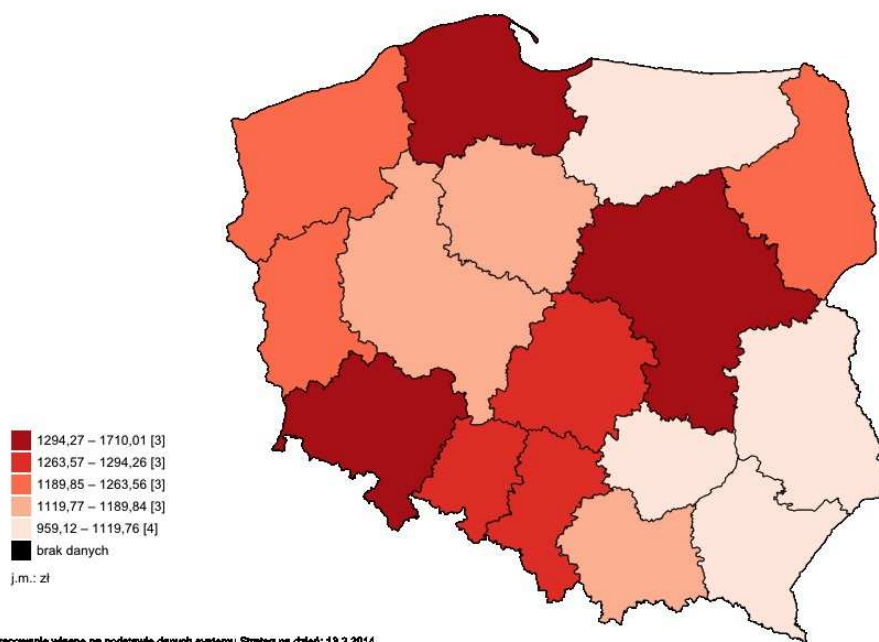
Województwo lubelskie charakteryzuje się **niską jakością życia**. Za główną przyczynę takiego stanu można uznać trudną sytuację materialną gospodarstw domowych wynikającą z niekorzystnych warunków na rynku pracy, jak również brak możliwości uzyskania satysfakcjonujących dochodów. Według miernika syntetycznego poziomu życia ludności, opracowanego przez Urząd Statystyczny w Krakowie **województwo lubelskie** wraz z warmińsko-mazurskim znalazło się **w grupie o najniższym poziomie życia ludności**.⁶⁹ Powiększa się również grupa osób pracujących zaliczana do tzw. biednych pracujących⁷⁰

⁶⁸ Wskaźniki zagrożenia ubóstwem według różnych granic ubóstwa w % osób w gospodarstwach domowych znajdujących się poniżej minimum egzystencji, relatywnej granicy ubóstwa i ustawowej granicy ubóstwa. Granice ubóstwa: Relatywna granica ubóstwa - 50% średnich wydatków (ekwiwalentnych) gospodarstw domowych, Tzw. ustawowa granica ubóstwa - kwota, która zgodnie z obowiązującą ustawą uprawnia do ubiegania się o przyznanie świadczenia z pomocy społecznej. Poziom minimum egzystencji obliczany przez Instytut Pracy i Spraw Socjalnych (IPiSS) - jako granica ubóstwa skrajnego. Minimum egzystencji wyznacza poziom zaspokojenia potrzeb, poniżej którego występuje biologiczne zagrożenie życia oraz rozwoju psychofizycznego człowieka.

⁶⁹ „Beneficjenci Pomocy Społecznej” Główny Urząd Statystyczny, Urząd Statystyczny w Krakowie. W celu ustalenia wpływu rozwoju społeczno-gospodarczego na poziom korzystania z pomocy społecznej zastosowano

Wskaźnikiem sytuacji ekonomicznej mieszkańców Lubelszczyzny jest wysokość miesięcznego **dochodu rozporządzalnego w gospodarstwach domowych** na 1 osobę. Poziom wskaźnika **jest niższy od przeciętnego w kraju** (1278,43) i wynosił w 2012 roku 1056,45 zł.

Mapa nr 19. Przeciętny miesięczny dochód rozporządzalny na 1 osobę w gospodarstwie domowym (zł)

Struktura wydatków potwierdza również fakt, iż poziom życia ludności na tym obszarze jest niezadowolający. W pierwszej kolejności chronione są potrzeby podstawowe niższego rzędu, w tym żywnościowe. Potrzeby związane z edukacją, rekreacją i kulturą zaspokajane są w dalszej kolejności.

Na podstawie przeprowadzonego przez zespół Obserwatorium Integracji Społecznej w styczniu 2011 roku badania „Poziom ubóstwa w powiatach i gminach województwa lubelskiego w latach 2007 - 2010” można stwierdzić, że poziom zagrożenia ubóstwem jest wysoki i bardzo wysoki dla 1/3 mieszkańców województwa. Najbardziej zagrożonych ubóstwem jest 6 powiatów: chełmski,

wskaźnik udziału korzystających z pomocy społecznej w ludności ogółem określający skalę korzystania z pomocy społecznej integrującego dane z różnych dziedzin. Do porównań wybrano cechy charakteryzujące efektywność gospodarczą województw, sytuację na rynku pracy, dochody i wydatki mieszkańców oraz zasobność wyrażającą się w wyposażeniu gospodarstw w niektóre przedmioty trwałego użytkowania.

⁷⁰ Według raportu CBOS „pracujący biedni” (z ang. working poor) jest to osoba, która ma stałą pracę zarobkową w pełnym lub niepełnym wymiarze czasu a dodatkowo tzw. „zrównoważony rozporządzalny dochód netto na osobę w jej gospodarstwie domowym sytuuje się poniżej 60 proc. mediany dochodu całej analizowanej populacji”. Przy obliczeniu tego progu CBOS brał pod uwagę dochód wszystkich członków gospodarstwa domowego. Pracujący biedni to 6,6% populacji dorosłych Polaków. Procentowy udział pracujących biednych w całej populacji danego województwa największy jest w województwie lubelskim i w 2008 r. wyniósł 11,4%. „Pracujący biedni”, CBOS, Warszawa 2008.

hrubieszowski, janowski, kraśnicki, opolski i włodawski. Do wysokiego stopnia zagrożenia ubóstwem stale należą 2 powiaty: lubartowski i zamojski. W grupie powiatów zagrożonych ubóstwem w stopniu umiarkowanym sytuuje się 6 powiatów: bialski, łukowski, parczewski, radzyński, świdnicki i miasto Chełm. Z kolei w stopniu niskim są zagrożone 2 powiaty: lubelski i miasto Biała Podlaska, zaś w grupie charakteryzującej się bardzo niskim stopniem zagrożenia ubóstwem w omawianych latach są stale 3 powiaty puławski, łęczyński i miasto grodzkie Lublin.

Najwięcej z pomocy na terenie województwa korzysta rodzin z powodu **ubóstwa** - 56% (53% w kraju) oraz **bezrobocia** 45,5% (w kraju 47%). Prawie 49% objętych wsparciem to rodziny z dziećmi. Na podstawie analizy danych sprawozdania rocznego MPiPS można stwierdzić, że odsetek korzystających ze świadczeń pomocy społecznej jest zróżnicowany terytorialnie i waha się od 5,9% w mieście Biała Podlaska do 19,6% dla powiatu włodawskiego. Średni procentowy **udział osób korzystających z pomocy społecznej dla całego województwa w 2012 roku wyniósł 11%**.⁷¹

Kolejnym istotnym problemem jest **bezradność w sprawach opiekuńczo-wychowawczych**. W skali województwa problem ten dotyka 19 % rodzin korzystających z pomocy społecznej. Dzieci z tych rodzin często wcześniej kończą edukację, mają większe trudności z podjęciem pracy, a tym samym zwiększa się ryzyko ich pauperyzacji. Największe nasilenie tej trudnej sytuacji występuje na terenie powiatów: m. Biała Podlaska – 27 %, lubelski – 26 %, bialski – 25 %, puławski i m. Lublin – 24 %, m. Chełm – 23 %, kraśnicki, Łęczyński, rycki i m. Zamość – 22 %, janowski, biłgorajski, lubartowski, łukowski, radzyński i świdnicki – 21 %, opolski – 20 %.

Województwo lubelskie cechuje **najwyższy w kraju odsetek występowania zjawiska niepełnosprawności** oraz **niski wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych**. Zjawisko niepełnosprawności w województwie lubelskim na przestrzeni ostatnich lat utrzymuje się na wysokim poziomie – ponad **19% populacji to osoby niepełnosprawne**, z czego 83% to osoby niepełnosprawne prawnie, a 17% biologicznie. Na tle kraju jest to największa, obok Małopolski, częstotliwość występowania zjawiska niepełnosprawności - 185 osób niepełnosprawnych na 1000 mieszkańców (205 osób niepełnosprawnych na 1000 mieszkańców na wsi i 164 w mieście). W populacji osób niepełnosprawnych przeważają kobiety 53,7% ogólnej liczby osób niepełnosprawnych (kraj 52,9%). Na koniec 2011 r. w powiatowych urzędach pracy województwa lubelskiego zarejestrowanych było 5.705 osób niepełnosprawnych, z czego 4.397 osób bezrobotnych i 1.308 poszukujących pracy nie pozostających w zatrudnieniu. Prawo do zasiłku posiadało zaledwie 9,9% subpopulacji bezrobotnych niepełnosprawnych.

Problem aktywizacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych nabierał w ostatnich latach różnego znaczenia, co podyktowane było przede wszystkim ogólną sytuacją społeczno – gospodarczą rzutującą na całokształt życia społeczeństwa. Tendencje dotyczące aktywności zawodowej osób niepełnosprawnych są przede wszystkim wypadkową struktury wieku

---

⁷¹ „Ocena zasobów pomocy społecznej na 2012 rok” Regionalny Ośrodek Polityki Społecznej w Lublinie

i stanu zdrowia tej populacji. Z przyczyn zdrowotnych osoby niepełnosprawne są z założenia znacznie mniej aktywne zawodowo niż osoby sprawne. Jednak nie znaczy to, że bierność zawodowa osób niepełnosprawnych, zwłaszcza będących w wieku aktywności zawodowej jest zjawiskiem prawidłowym. Znaczna część tych osób może i powinna pracować zawodowo w odpowiednich warunkach. Niestety nie zawsze osoby niepełnosprawne gotowe podjąć pracę są w stanie ją zdobyć, zasilając tym samym szeregi bezrobotnych. Z drugiej strony stosunkowo liczna pozostaje grupa osób niepełnosprawnych, które przekroczyły wiek emerytalny, lecz nadal pracują. Dotyczy to zwłaszcza mieszkańców wsi i jest zapewne konsekwencją specyfiki pracy w gospodarstwie rolnym.

Z danych przekazanych przez Lubelski Urząd Wojewódzki w Lublinie dotyczących liczby zakładów pracy chronionej oraz zatrudnienia osób niepełnosprawnych w tych zakładach wynika, że na koniec 2012 roku liczba podmiotów gospodarczych posiadających status zakładów pracy chronionej wyniosła 28. Zakłady zatrudniały ogółem 2.582 pracowników niepełnosprawnych.⁷²

Istniejąca na terenie województwa **lubelskiego infrastruktura socjalna, nadal nie zabezpiecza istniejących w tym zakresie potrzeb. Deficyty występują przede wszystkim w zakresie środowiskowych form pomocy.** Z danych przedstawionych w sprawozdaniu OZPS wynika, że poza liczbą żłobków, przedszkoli, świetlic dla dzieci i domów kultury liczba placówek infrastruktury społecznej w 2013 pozostanie na stałym poziomie lub będzie spadać. Szczególnie należy rozwijać **formy opieki nad dzieckiem i rodziną** m.in. poprzez tworzenie placówek wsparcia dziennego oraz form wsparcia dla osób starszych i niepełnosprawnych, rozwój mieszkalnictwa chronionego.⁷³

Występuję również znaczne **zróźnicowanie infrastrukturalne, zwłaszcza pomiędzy obszarami miejskimi a wiejskimi.**⁷⁴ Głównie z zakresie wyposażenia obszarów w podstawową infrastrukturę techniczną i społeczną oraz dostępu do podstawowych usług społecznych (w tym do opieki lekarskiej i świadczeń rehabilitacyjnych, usług opiekuńczych, edukacyjnych), jak również w zakresie dostępu do obiektów użyteczności publicznej, powszechnie cenionych dóbr i usług.⁷⁵

Odnosząc się do infrastruktury ochrony zdrowia na terenie województwa w 2012 roku funkcjonowało 50 szpitali, zaś liczba ludności przypadająca na jedno łóżko w szpitalach ogólnych w wyniosła 192 (w kraju 213). **Prawie połowa miejsc szpitalnych skupionych jest w powiatach grodzkich**, w tym blisko 32% w Lublinie, 6,7% w Zamościu, 5,3% w Chełmie i 5,2% w Białej

---

⁷² Informacja dla Pełnomocnika Rządu ds Osób Niepełnosprawnych o działalności Samorządu Województwa Lubelskiego w zakresie rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych w roku 2012 2013

⁷³ „Ocena zasobów pomocy społecznej na 2012 rok” Regionalny Ośrodek Polityki Społecznej w Lublinie

⁷⁴ Temat ten szczegółowy został opisany w aneksie statystyczno diagnostycznym do strategii

⁷⁵ Diagnoza sytuacji społeczno-gospodarczej województwa lubelskiego, Departament Polityki Regionalnej UMWL, 2012; Ocena zasobów pomocy społecznej na 2011 r. Regionalny Ośrodek Polityki Społecznej w Lublinie, 2012; Pomoc społeczna - infrastruktura, beneficjenci, świadczenia w 2010 r., Główny Urząd Statystyczny, 2012; Instytucje wobec potrzeb osób starszych, Regionalny Ośrodek Polityki Społecznej w Lublinie, 2010.

Podlaskiej. Spośród powiatów ziemskich korzystne wartości w tym zakresie osiągnęły szpitale powiatów puławskiego - 5,8%, łukowskiego - 4,8% oraz tomaszowskiego - 4,3%. Specjalistyczną opiekę szpitalną o zasięgu ponadregionalnym realizują szpitale kliniczne w Lublinie oraz szpitale specjalistyczne w Lublinie, Białej Podlaskiej, Chełmie, Zamościu, Łęcznej, Lubartowie i Puławach; szpitale psychiatryczne w Lublinie, Suchowoli (powiat radzyński) i Radecznicy (powiat zamojski). Na terenie województwa funkcjonuje także 5 ośrodków opieki hospicyjnej oraz 85 stacjonarnych zakładów pomocy społecznej (w tym 42 domy pomocy społecznej). Zgodnie z rejestrami prowadzonymi przez izby lekarskie **wskaźnik zestawiający liczbę lekarzy z liczbą ludności** dla województwa **był wyższy od średniej krajowej** o średnio 3 % i oscylował w przedziale 34 - 36%. Województwo charakteryzowało się niewystarczającą liczbą zakładów opiekuńczo – leczniczych oraz opiekuńczo – pielęgnacyjnych, a także ograniczona siecią opieki paliatywnej i terminalnej.⁷⁶

Jednym z głównych problemów w obszarze ochrony zdrowia jest nadal, mimo ponoszonych nakładów, zapewnienie powszechnego i równomiernego dostępu do wysokiej jakości specjalistycznych usług zdrowotnych. Jak pokazują dane dotyczące udzielonych świadczeń ich liczba stale rośnie - w roku 2011 udzielono ogółem 14300,8 tys. świadczeń, z czego 5028,7 tys. to świadczenia specjalistyczne, natomiast w roku 2012 już 15263,2 tys., z czego specjalistyczne badania to już 5819,3 tys. W ramach udzielonych świadczeń 77,64% udzielono w miastach, a 22,36% udzielono na wsi. Tylko w nielicznych ośrodkach zabezpieczenie w sprzęt i aparaturę medyczną pozwala na świadczenie usług na dostatecznym poziomie. Baza lokalowa jak i sprzęt w części placówek zlokalizowanych na terenie województwa odbiegają w zasadniczy sposób od przyjętych standardów i stanowią poważną barierę w świadczeniu sprawnej i efektywnej opieki zdrowotnej mieszkańcom województwa.

Mając na uwadze fakt, iż województwo lubelskie charakteryzuje wysokie natężenie niekorzystnych zjawisk społecznych, inwestycje infrastrukturalne będące częścią kompleksowej rewitalizacji, podporządkowane i ukierunkowane powinny być w głównej mierze na rozwiązywanie zdiagnozowanych problemów społecznych obszarów zdegradowanych (z uwagi na specyficzne uwarunkowania poszczególnych terytoriów a tym samym z uwagi na różnorodność problemów, które mogą je dotyczyć prowadząc do ich szeroko rozumianej degradacji, identyfikacja obszarów zdegradowanych odbywać się będzie na podstawie dokumentów strategicznych miast i obszarów wiejskich, tj. na podstawie lokalnych planów rewitalizacji, określających problemy i negatywne zjawiska występujące na danym obszarze powodujące, iż znalazł się on w sytuacji kryzysowej). Tego typu inwestycje wpłyną na ożywienie społeczne rewitalizowanych przestrzeni i poprawę jakości życia ich mieszkańców. Przyczyni się to do złagodzenia negatywnych zjawisk społecznych występujących

---

⁷⁶ Ocena zabezpieczenia świadczeń zdrowotnych na terenie województwa lubelskiego, Lubelski Urząd Wojewódzki w Lublinie, 2012.

na danym obszarze, w tym do ograniczenia ryzyka ubóstwa i wykluczenia społecznego na tych obszarach.

W województwie lubelskim występują zdegradowane obszary wymagające rekultywacji i rewitalizacji. W ogólnej powierzchni 3 075 ha gruntów wymagających rekultywacji – 2 872 ha to grunty zdewastowane, a 203 ha grunty zdegradowane (stan na 2011r.). Rekultywacji i rewitalizacji wymagają także występujące w województwie tereny po dawnych zakładach przemysłowych i jednostkach wojskowych oraz obszary popegeerowskie. Dewastacja i degradacja dotyka zarówno obszary miejskie, jak i wiejskie. Przyczyn degradacji niniejszych obszarów upatrywać można m.in. w utracie ich dotychczasowych funkcji społeczno-gospodarczych wynikającej z kumulacji negatywnych zjawisk gospodarczych (tj. np. niski poziom przedsiębiorczości, wysokie bezrobocie, niska jakość infrastruktury technicznej) i społecznych (tj. np. niski dostęp do usług publicznych, depopulacja, ubóstwo, natężenie zjawisk patologicznych). Tereny dotknięte degradacją, zamieszkwane są niejednokrotnie przez społeczności zmuszone korzystać z pomocy społecznej. Wśród głównych problemów społecznych w województwie należy wymienić ubóstwo – należy ono do dominujących w województwie przyczyn korzystania ze świadczeń pomocy społecznej – 56% ogółu korzystających z pomocy społecznej (kraj: 53%) , ponadto województwo, w skali kraju, wykazuje najwyższą wartość wskaźnika zagrożenia ubóstwem – w 2011r. wskaźnik ten dla województwa osiągnął wartość 31,3%, (kraj: 17,7%) .

W wyniku analizy świadomości zdrowotnej mieszkańców Lubelszczyzny⁷⁷ oszacowano, iż osoby biorące udział w badaniu najczęściej oceniały swój stan zdrowia jako dobry lub bardzo dobry. Blisko 10% ankietowanych postrzegało swój stan zdrowia jako zły i bardzo zły. Tym samym wpływ na świadomość zdrowotną okazały się mieć płeć, wiek, wykształcenie i miejsce zamieszkania (w odniesieniu do poczucia bezpieczeństwa w miejscu zamieszkania). Panuje niska świadomość społeczna w zakresie zachowań prozdrowotnych (brak „kultury” dbania o zdrowie) wynikająca m.in. z braku edukacji prozdrowotnej prowadzonej od najniższych szczebli edukacji.⁷⁸ Wśród rozwiązań rekomendowanych jako rezultat projektu KIL znajdują się między innymi: zwiększenie nacisku na kształcenie i odpowiednią edukację zdrowotną populacji dzieci i młodzieży, podjęcie działań na rzecz włączania osób po 50 roku życia w projekty edukacyjne i profilaktyczne dotyczące zdrowia, propagowanie wsparcia współpracy ekspertów tworzących multidyscyplinarne zespoły badawcze podejmujące problematykę zdrowia i choroby oraz systemu ochrony zdrowia.

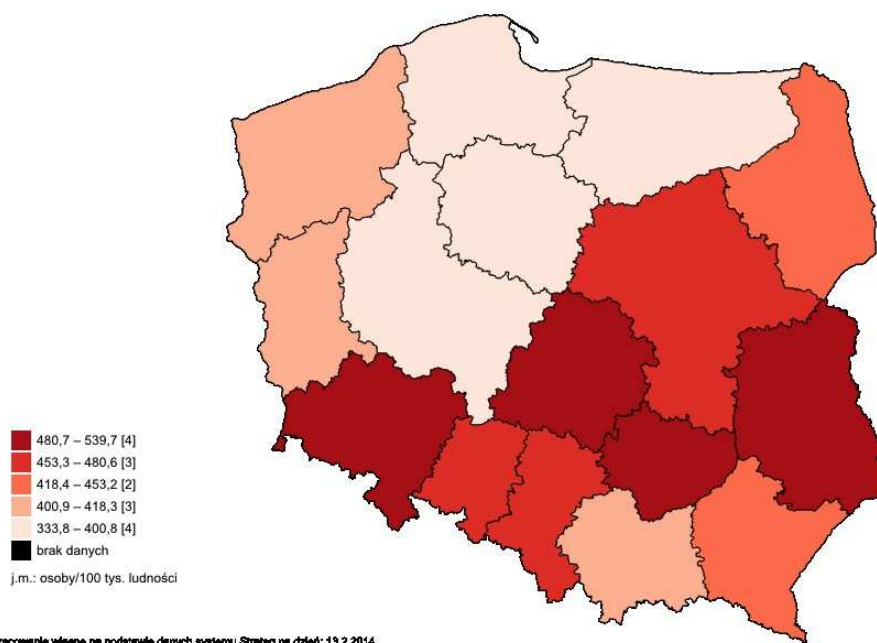
⁷⁷ *Zdrowie i jego ochrona w świadomości mieszkańców Lubelszczyzny* dr hab. Włodzimierz Piątkowski, Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej, Wydział Filozofii i Socjologii Uniwersytet Medyczny w Lublinie, Samodzielna Pracownia Socjologii Medycyny. Analiza danych uzyskanych w ramach II Cyklu Badawczego: *Kapitał Intelktualny Lubelszczyzny 2010-2013 w kontekście analiz statystycznych Część II: „Mieszkańcy Lubelszczyzny”*. Lublin 2011

⁷⁸ *Ocena stanu zdrowia mieszkańców województwa lubelskiego*, Urząd Marszałkowski Województwa Lubelskiego w Lublinie, 2010

Utrzymujące się od kilku lat niekorzystne trendy demograficzne będą w przyszłości skutkowały zmianami w strukturze ludności, równocześnie wyznaczając kierunki polityki społecznej. Wydłużenie średniej długości życia i starzenie się populacji będą skutkować w niedalekiej przyszłości wzrostem problemów gerontologicznych i geriatrycznych, tym samym spowodują konieczność rozwoju medycyny wieku starszego, opieki społecznej oraz postrzegania starości jako nieuniknionego zjawiska społecznego.

Najczęstszą przyczyną zgonów w województwie lubelskim są choroby układu krążenia i stanowią one prawie 49,5% przyczyn wszystkich zgonów (Polska 45,2%). Dlatego też należy podjąć działania systemowe w kierunku zmniejszenia zachorowalności oraz umieralności z powodu chorób układu krążenia (choroba niedokrwienna, choroba nadciśnieniowa) poprzez poprawę stylu życia mieszkańców Lubelszczyzny, ze szczególnym akcentem na model żywienia oraz jakość spożywanej żywności oraz poprawę aktywności fizycznej w kontekście utrzymania prawidłowej masy ciała. Nowotwory złośliwe są drugą co do częstości przyczyną zgonów w województwie (około 22%).

Mapa nr 20. Zgony z powodu chorób układu krążenia na 100 tys. ludności

Współczynnik umieralności na choroby nowotworowe od kilku lat wzrasta. Częściej z powodu nowotworów umierają mężczyźni, jednak współczynnik zachorowalności na nowotwory złośliwe w ostatnich latach rośnie szybciej kobiet niż u mężczyzn.

Najczęściej występującymi postaciami nowotworów były w 2011 nowotwory złośliwe narządów trawiennych, narządów oddechowych i klatki piersiowej, tkanki limfatycznej, krwiotwórczej i tkanek pokrewnych, oraz niedokładnie określone. Nowotworami o złośliwej postaci występującymi najczęściej u mężczyzn zarówno w regionie, jak i w Polsce były nowotwory płuca,

gruczołu krokowego, jelita grubego. W przypadku kobiet zachorowalność nowotworowa dotyczyła głównie raka piersi, jelita grubego i płuca, w regionie na pozycji trzeciej pojawił się nowotwór trzonu macicy. Współczynnik standaryzowany umieralności na nowotwory złośliwe w 2011 roku zarówno u mężczyzn, jak u kobiet był niższy od średniej krajowej. W przypadku współczynnika dla kobiet województwo osiągnęło najniższą wartość w kraju. Ogółem największą umieralność nowotworową u mężczyzn w województwie lubelskim powoduje nowotwór złośliwy płuca, jelita grubego, prostaty, natomiast u kobiet nowotwór płuca, piersi oraz jelita grubego. Kolejną przyczynę zgonów stanowią choroby układu oddechowego – w regionie 5,1% w kraju 5,3%.

Ogólną sytuację epidemiologiczną chorób zakaźnych na terenie województwa można określić jako względnie stabilną. Pomijając naturalny okresowy wzrost liczby zachorowań na niektóre wynikający z ich cyklu epidemicznego, oraz pomijając doroczne fluktuacje liczby zachorowań, z perspektywy wieloletniej w większości chorób obserwuje się spadkowe trendy zachorowalności. Gruźlica od wielu lat stanowi poważne zagrożenie dla mieszkańców województwa lubelskiego. Wskaźnik zapadalności zdecydowanie przewyższa wskaźnik charakteryzujący ludność Polski i należy do jednych z najwyższych. W 2012 roku region w rankingu zachorowań na gruźlicę uplasował się na ostatnim miejscu, ze wskaźnikiem zachorowalności na 100 tys. ludności wynoszącym 30,2. Ciągłe wysoka liczba zachorowań na gruźlicę wymaga działań w zakresie ograniczenia rozprzestrzeniania się choroby, celem zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego mieszkańców.

Analiza stanu zdrowia psychicznego mieszkańców województwa lubelskiego wykazuje, iż najwięcej jest osób z zaburzeniami nerwicowymi, zaburzeniami nastroju, depresją i schizofrenią. **Zwiększa się także liczba leczonych z powodu uzależnień.** Zasoby psychiatrycznej opieki zdrowotnej nie zaspakajają w pełni potrzeb wyrażanych przez pacjentów. **Podmioty lecznicze są rozmieszczone nierównomiernie.** Największy ich **niedobór stwierdza się w północnej, zachodniej i południowej części województwa.** Zalecenia Narodowego Programu Ochrony Zdrowia Psychicznego zobowiązują do utworzenia Centrów Zdrowia Psychicznego w celu integrowania opieki psychiatrycznej i innych form pomocy dla osób z zaburzeniami psychicznymi i ich rodzin na terenie poszczególnych powiatów. Ponadto najistotniejszymi zadaniami dla województwa lubelskiego jest równomierne rozmieszczenie poradni zdrowia psychicznego w każdym powiecie, czynnych codziennie, utworzenie zespołów środowiskowych, zwiększenie miejsc w oddziałach dziennych, utworzenie hosteli z terapią oraz zwiększenie liczby łóżek w psychiatrycznych zakładach opiekuńczych. Stan zatrudnienia w opiece psychiatrycznej w porównaniu do zaleceń Narodowego Programu Ochrony Zdrowia Psychicznego jest niewystarczający, co może w znaczącym stopniu rzutować na możliwości rozwoju opieki psychiatrycznej w najbliższych latach.⁷⁹

---

⁷⁹ http://www.lubelskie.pl/img/userfiles/files/PDF/Zdrowie/RPOZP_dla_woj_lubelskiego.pdf

Priorytety w zakresie zdrowia psychicznego w województwie lubelskim według „Regionalnego Programu Ochrony Zdrowia Psychicznego dla województwa lubelskiego na lata 2012-2016” dotyczą organizacji udzielania świadczeń oraz profilaktyki i promocji zdrowia psychicznego. W pierwszym przypadku są to działania ukierunkowane na unowocześnienie leczenia psychiatrycznego, poprzez zwiększenie udziału pozaszpitalnych form opieki zdrowotnej w terapii i rehabilitacji psychiatrycznej (utrzymanie i tworzenie nowych oddziałów dziennej opieki psychiatrycznej oraz innych form wsparcia i opieki środowiskowej), utrzymanie dotychczasowej dostępności leczenia szpitalnego w psychiatrycznej służbie zdrowia, dążenie do prawidłowego rozmieszczenia łóżek poprzez tworzenie oddziałów psychiatrycznych w szpitalach ogólnych (oddziały psychiatryczne przy szpitalach ogólnych pozwolą na wyrównanie dostępności terytorialnej opieki stacjonarnej oraz zmniejszają stygmatyzację osób hospitalizowanych z powodu zaburzeń psychicznych). W zakresie profilaktyki zapobiegania chorobom psychicznym Program rekomenduje kontrolowanie czynników ryzyka oraz utrwalania prawidłowych wzorców zdrowego stylu życia, zapobieganie konsekwencjom choroby psychicznej poprzez jej wczesne wykrycie i leczenie, oraz zahamowania postępu choroby psychicznej oraz ograniczenie występowania powikłań.

Lubelszczyznę cechuje niski poziom i niewystarczająca świadomość potrzeby współpracy międzysektorowej na rzecz włączenia społecznego i walki z ubóstwem (m.in. instytucje rynku pracy, instytucje pomocy i integracji społecznej, NGO, jednostki samorządu terytorialnego)⁸⁰ Instytucje publiczne, w tym samorządy oraz jednostki organizacyjne samorządu najczęściej podejmują współpracę z innymi podmiotami administracji publicznej, w tym jednostkami samorządu terytorialnego na różnych poziomach. Niepokojącym zjawiskiem jest, fakt, iż duży odsetek badanych instytucji z tej kategorii deklaruje, że nigdy lub rzadko podejmuje współpracę z Zakładami Aktywności Zawodowej, agencjami zatrudnienia, Zakładami Pracy Chronionej, Dziennymi Domami Pomocy czy Ochotniczymi Hufcami Pracy. Współpraca publicznych instytucji pomocy społecznej z publicznymi instytucjami rynku pracy ogranicza się głównie do realizacji obowiązków ustawowych tych instytucji oraz wymogów wsparcia w ramach różnych programów i inicjatyw, np. poprzez kryteria wyboru projektów w ramach Priorytetu VII PO KL. Mała na tle kraju liczba podmiotów aktywnej integracji (w tym KIS⁸¹, CIS⁸²) oraz podmiotów świadczących usługi społeczne.⁸³

Urząd Marszałkowski Województwa Lubelskiego, Departament Zdrowia i Polityki Społecznej „Regionalny Program Ochrony Zdrowia Psychicznego dla województwa lubelskiego na lata 2012-2016”, Lublin 2012

⁸⁰ Raport z badań instytucji pomocy i integracji społecznej województwa lubelskiego, *Europerspektywa*, 2010,

⁸¹ KIS - Klub Integracji Społecznej - to jednostka, której celem jest udzielenie pomocy osobom indywidualnym oraz ich rodzinom w odbudowywaniu i podtrzymywaniu umiejętności uczestnictwa w życiu społeczności lokalnej, w powrocie do pełnienia ról społecznych oraz w podniesieniu kwalifikacji zawodowych jako wartości na rynku pracy. KIS jest komórką pomagającą samoorganizować się ludziom w grupy, podejmować wspólne inicjatywy i przedsięwzięcia w zakresie aktywizacji zawodowej, w tym zmierzające do tworzenia własnych miejsc pracy. Klub działa na rzecz integrowania się osób o podobnych trudnościach i problemach życiowych.

W celu niwelowania barier jakie dzielą województwo lubelskie od pozostałych regionów należy podjąć działania zmierzające do koncentracji działań na rzecz aktywizacji społecznej i zawodowej oraz integracji społecznej osób i rodzin. Ważne jest stałe podnoszenie jakości, skuteczności i efektywności działań wszystkich instytucji pomocy i integracji społecznej na rzecz włączenia społecznego osób i społeczności marginalizowanych. Szansą może być zmiana sposobu podejścia do osób wykluczonych oraz zagrożonych wykluczeniem społecznym poprzez wykorzystanie nowych rozwiązań w tym w zakresie, zintegrowanie działań publicznych i niepublicznych: instytucji rynku pracy oraz instytucji pomocy i integracji społecznej. Biorąc pod uwagę trendy demograficzne należy rozważyć wykorzystanie potencjału osób starszych w działaniach na rzecz integracji społecznej. Zintegrowane działania mają na celu zapobieganie pogłębianiu się zjawisk długotrwałego korzystania z pomocy społecznej (uzależnienie od pomocy społecznej), dziedziczenia biedy i niekorzystnych postaw społecznych oraz bezradności w sprawach opiekuńczo-wychowawczych.

Uczestnictwo w Klubie jest dobrowolne, a warunkiem uczestnictwa jest realizacja kontraktu socjalnego, którym mowa w przepisach o pomocy społecznej. (Regionalny Ośrodek Polityki Społecznej w Lublinie, Raport dotyczący działalności Klubów Integracji Społecznej na terenie województwa lubelskiego, luty 2011)

⁸² *CIS – Centrum Integracji Społecznej – realizuje reintegrację zawodową i społeczną osób zagrożonych wykluczeniem społecznym organizując programy edukacyjne zawierające w szczególności nabywanie umiejętności zawodowych, podwyższanie kwalifikacji lub przekwalifikowanie, a także nabywanie innych umiejętności niezbędnych do codziennego życia. (Raport ROPS Instytucje sektora ekonomii społecznej województwie lubelskim).*

⁸³ *Diagnoza sektora podmiotów ekonomii społecznej w województwie lubelskim. Raport z badań, BD Center (na zlecenie ROPS - Obserwatorium Integracji Społecznej), 2012*